MERCENAR

55 WAR HUNTER WAR HUNTER WAR

DICK STANFORD

Marţi - Ziua masacrului

Colecţia MERCENAR

55

Dick Stanford

MARŢI – ZIUA MASACRULUI

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura BOGDANA
2001

Capitolul I

Erau goi amândoi. El, în jur de treizeci de ani, înalt şi musculos; ea, doar o puştoaica, cu un păr frumos, mătăsos şi răvăşit şi o faţă frumoasă reflectând expresia înspăimântată a cuiva trezit brusc din somn şi care încearcă să înţeleagă ce i se întâmplă.

Bărbatul era furios. Se ridică brusc ca să tragă cearceaful şi se pomeni lipit de pat de un picior pus pe pieptul gol.

— Ai grijă, zise Exterminatorul. Nici o vorbă!

Tipul mormăi vag ceva greu de înţeles, care se dorea a fi ameninţător, şi aruncă o privire nervoasă spre fată.

Îl chema Terry Fortune, Tanto Fortunelli, şi îşi făcuse pregătirea cu Jersey Jake Natti, un ticălos cunoscut ca ucigaş independent, gata la orice în schimbul unei sume mari de bani, şiret şi mai periculos decât un şarpe cu clopoţei.

Ea era – după cum spera Hunter – o anume Darlene Mc Cullough, fiica unui om de afaceri din California de Sud, plin de lovele, foarte influent în mediile politice, întreţinând relaţii foarte strânse şi profitabile cu lumea interlopă locală. Fără să se jeneze că se afla goală sub privirea de gheaţă a lui Hunter, ea îi aruncă o privire provocatoare. Privirea i se opri asupra pistolului Beretta, al cărui mâner foarte mare părea lipit de mâna necunoscutului.

— Du-te la baie şi îmbracă-te! ordonă Hunter.

— De ce? întrebă ea cu o voce adormită, cu ochii ţintă la Beretta.

— Atunci stai aici. Credeam că n-ai vrea să te trezeşti cu un cadavru în culcuş.

Terry Fortune se mişcă uşor, foarte stingherit. Privirea lui plină de angoasă cercetă zadarnic colţurile camerei în căutarea unei ieşiri salvatoare.

Glasul îi tremura.

— Cine te-a trimis? întrebă el, mort de spaimă.

— Toate acestea mi se par cu totul inutile, zise fata.

— Păi da, întări Fortunelli, n-avem nevoie de al treilea. Eu îi sunt de ajuns.

— Nu, după părerea mea, zise Hunter.

Trase o dată, un cartuş de 9 mm care intră între ochii cuprinşi de oroare ai lui Terry Fortune.

Cu un ţipăt strident, fata sări din pat, stropită toată de sânge.

În picioare, începu să tremure, zguduită de spasme nervoase, la un pas de criza de isterie, încercând cu stângăcie să se debaraseze de rămăşiţele năclăite de sânge.

Hunter o luă în braţe şi se îndreptă spre sala de baie, unde o aşeză sub duş. O clăti bine, opri apa şi o fricţionă cu un şervet. Ea nu scotea nici o vorbă, privind cu ochii mari şi năuci. O îmbrăcă cu blugii şi cu cămaşa, o luă de mână şi părăsi apartamentul. Puştoaica urcă în maşină fără să vorbească, fără să privească în urmă. Hunter auzi doar un suspin resemnat.

Demară şi se depărtă rapid de Sunset. Abia atunci se ghemui la capătul scaunului şi murmură:

— Eşti un mare ticălos!

— Posibil, răspunse el liniştit.

Aiurea! Ticălosul abia începuse. Încă nu apăruseră zorii în acea zi de marţi a masacrului.

*

* *

— Mc Cullough e speriat din cauza lui Terry Fortune, îi explicase Leo Turrin lui Hunter.

Turrin era un prieten vechi, un aliat adevărat. Datorită lui Hunter avea acum acces la toate reuniunile vestitei *Commissione,* consiliul suprem al Mafiei; era peste tot şi cunoştea secretele zeilor sau ale diavolilor.

— S-a săturat să-l vadă pe Terry umblând cu puştoaica lui, dar nu face nici o mişcare de teamă să nu facă valuri. Terry ştie foarte bine că bătrânul nu e deloc încântat de asta, dar nu-i pasă. Ba chiar îl distrează. Ăsta e caracterul lui. Măcar pentru asta şi tot ar continua cu fata. Pe scurt, pe-acolo nu prea miroase a bine. Atunci, dacă tot e de făcut o treabă, de ce să nu se înceapă de-acolo?

— Cine ţi-a spus astea? întrebase Hunter.

— Chiar Mc Cullough! Vrea să fie debarasat de Terry Fortune. Nu mai suportă să-l vadă cu nasul în slipul fetei sale.

— Vrei să spui că a făcut o plângere oficială?

— Nu, nu pe cale oficială. Ştii, acolo lucrurile sunt încă neclare. Nimeni nu ştie cine conduce dansul.

— Cine e delegatul lor la *Commissione,* în acest moment?

— Willy Nick. Dar e o marionetă, o gură mare, atâta tot. Avem impresia că vor să-şi pună la punct propriile lor afaceri, independent. Sau cel puţin că se pregătesc pentru asta. În plus, Mc Cullough e doar un *amico d'amici.* Nu are nici un rol real, aşa că nu poate da foc el însuşi. Şi, după toate aparenţele, n-a găsit

pe nimeni acolo ca să onoreze contractul.

— Willy Nick ţi-a adus plângerea lui?

— Nu. Un tip din Jersey care m-a sunat să-mi spună: „Domnul Mc Cullough ne-a făcut multe servicii în sector. Acum vrea şi el ceva în schimb. Îi datorăm asta. Trebuie să-l debarasăm de tipul ăsta”.

— Şi pe cine ai trimis?

— Încă pe nimeni, răspunsese Turrin. Şi continuă să-şi facă de cap acolo. Se pare că au făcut mare scandal în ultima vreme, iar băieţii de la noi nu prea agreează asta, dacă înţelegi...

Da, Hunter înţelegea perfect. Mari mahări din *Commissione,* altă dată omnipotenţi, erau nevoiţi să recurgă azi la acţiuni fantomă, tremurând de teamă să nu piardă puţina putere care le mai rămăsese asupra unui imperiu care se prăbuşea, gata să se dezmembreze la prima zdruncinătură...

— În plus, înţelegi, explicase Turrin, cei din *Commissione* ar fi încântaţi să se execute o operaţiune exemplară.

Hunter înţelese foarte bine şi de data asta. Când un teritoriu atât de vast şi de puternic precum California ameninţă să devină independent, marii mahări, la est, nu văd deloc asta cu ochi buni; nu le-ar displăcea deloc să trimită pe cineva demn de încredere, însărcinat să restabilească o ambianţă mai relaxată.

— Mă înscriu, conchisese Hunter. Trimite vorbă omului tău din Jersey. Dar fii discret.

— Înţeleg. Fără nume, nu?

— Exact. Spune-i doar că un amic se ocupă de problemă.

Da, nu era rău să demareze acolo. Turrin avea dreptate.

*

* *

Încă nu se făcuse ziuă când „amicul” înapoie fiica risipitoare în mâinile tatălui îndurerat. Dar puştoaica se smulse cu brutalitate din îmbrăţişarea tatălui ei ca să fugă pe scări. Fără o vorbă.

Mc Cullough era un tip înalt, cu o prestanţă destul de frumoasă, cu un păr des, cărunt şi o piele bine bronzată. Avea probabil vreo cincizeci de ani. Poate ceva mai puţin. Făcuse avere în urma unor speculaţii imobiliare şi financiare, ştiind cu mare pricepere să-şi aleagă prietenii potriviţi în momentul potrivit.

Îşi strânse nervos pe el halatul de mătase, văzându-şi fata dispărând în capul de sus al scărilor. Se întoarse spre Hunter cu un zâmbet puţin cam forţat şi îi strânse mâna cu căldură.

— Voi sunteţi rapizi când e vorba să faceţi o treabă, zise el cu

admiraţie. Am fost anunţat în urmă cu numai câteva ore că a fost trimis cineva.

Hunter păstra o faţă nepăsătoare.

— Nu ştiu despre ce e vorba, zise el tăios. Am întâlnit-o pe fată din întâmplare şi am adus-o acasă. Atâta tot.

Mc Cullough dădu din cap cu o mişcare complice:

— Înţeleg foarte bine. Auzi, aş vrea să-i spun două cuvinte fetei mele. Poţi să mă aştepţi? Bei o cafea? Nu durează mult.

Hunter acceptă. Se lăsă condus până în sufragerie, unde putea să contemple primele licăriri ale zorilor care se iveau în spatele colinelor din Santa Monica, în timp ce gazda sa se ducea să-şi domolească fata. Un bărbat mic de statură, în haină albă, aduse o tavă cu cafea şi cornuri. Privirea pătrunzătoare a lui Hunter remarcă imediat umflătura micului revolver cu grijă camuflat sub haină.

— Timpurile sunt grele, zise calm Hunter, în timp ce bărbatul cu haină albă îi servea cafeaua.

— Domnul are dreptate, timpurile sunt foarte grele, murmură tipul. Apoi plecă spre bucătărie fără să mai spună ceva.

Hunter bău cafeaua încercând să „adulmece” atmosfera ambiantă: mirosea a furtună latentă sub o aparenţă paşnică şi burgheză. După un minut, o creatură de vis apăru în încăpere ca adusă de briză. Se aşeză în faţa lui. Era prea tânără ca să fie mama puştoaicei, prea mare ca să fie sora ei şi de o mie de ori prea frumoasă pentru acea oră neaşteptată din zori.

— Bună ziua, zise Hunter adresându-i un zâmbet solemn.

Ea nu-şi pierdu timpul să fie politicoasă, după cum se obişnuieşte.

— Mi s-a spus că ai adus-o acasă pe Darlene?

Avea o voce blândă, melodioasă, nici deosebit de caldă, nici deosebit de rece: plăcută la auz, atâta tot.

Hunter dădu din cap şi îşi aprinse ţigara fără să se grăbească.

— Exact, zise el în cele din urmă.

— De ce?

El luă o gură de cafea înainte de a răspunde:

— Cine întreabă?

— Doamna Mc Cullough în persoană.

— Atunci de ce nu-i pui întrebarea asta domnului Mc Cullough?

— Eşti detectiv particular?

— Nici vorbă, răspunse el.

— De ce nu i se dă pace acestei copile? E adultă, nu? Şi e perfect capabilă să-şi aleagă prietenii, relaţiile şi...

— Şi otrava mortală, nu? interveni Hunter întrerupând-o.

Femeia lăsă ochii în jos şi inspiră profund înainte de a răspunde:

— Unde ai găsit-o?

— Nici tăticuţu' ei n-a pus întrebarea asta.

— Nu sunt tăticuţul ei.

— Bănuiesc.

Se uită atent la faţa ei frumoasă şi adăugă:

— Nici mămicuţa ei.

— Sunt totuşi singura mamă pe care copila a cunoscut-o, răspunse ea foarte calm.

— Tocmai ai spus că e adultă, îi aminti Hunter.

Apoi, brusc, începu să zâmbească.

— Nu cumva te-am văzut într-un film?

— Lasă astea, replică ea cu aceeaşi voce admirabil de melodioasă.

Se ridică şi ieşi din sufragerie.

Hunter abia îşi revenise, când auzi un ţipăt sălbatic, venind dinspre bucătărie. Sări în picioare, cu Beretta în mână, gata să tragă.

Punctul fierbinte era uşor de localizat. Câteva revolvere trăgeau deja în spatele uşii salonului care dădea spre bucătărie. Şi uşa aceea se deschise ca să apară brusc bărbatul în haină albă, care se prăbuşi alunecând pe propriul său sânge, murdărind parchetul lustruit al sufrageriei.

Un alt bărbat cu pistolul în mână trecu în trombă pragul uşii. Beretta trase şi-l trimise pe intrus în bucătărie. Agresorul se prăbuşi în momentul în care uşile duble se închideau după el.

Hunter aruncă o privire ca să vadă dacă mai erau şi alţi imprudenţi. Nu mai era nimeni. Sări afară pe fereastră, exact la timp ca să repereze al doilea ucigaş care fugea. Hunter trase şi îl nimeri pe fugar care, în elanul său, plană puţin deasupra solului şi se prăbuşi nemişcat. În acelaşi timp, undeva în stradă se auzi zgomotul unui motor. Hunter auzi scrâşnetul cauciucurilor: cineva părăsea locul în mare viteză.

Tipul de pe iarbă era mort şi nu avea asupra lui nici un act de identitate. Celălalt, zăcând pe podeaua bucătăriei, nu era nici el mai vorbăreţ. O femeie, relativ în vârstă, bucătăreasa probabil, îşi dăduse duhul, rănită de moarte de un glonţ în stomac. Bărbatul în haină albă încasase două gloanţe în piept şi murise pe loc.

Mc Cullough şi femeile lui, toţi trei terorizaţi, se retrăseseră în

bibliotecă.

— Am chemat poliţia, zise el.

— Atunci plec, răspunse Hunter. N-am fost trimis aici ca să declanşez un război.

— Dar nu ai nici un amestec. Dimpotrivă, ne-ai salvat viaţa. Îţi suntem recunoscători, zise Mc Cullough.

Şi avea dreptate. Fusese o descindere în toată regula. Un raid matinal. Clasic. Fără Hunter, ucigaşii ar fi lăsat casa plină de cadavre, de la bucătărie şi până în dormitoare. Dar treaba asta nu avea nici o legătură cu moartea nefericită a lui Terry Fortune: nu se puteau organiza represalii într-un timp atât de scurt.

— Eşti într-o situaţie nasoală, Mc Cullough, zise Hunter, de altfel inutil.

— Ştiu.

— Te simţi în stare să faci faţă situaţiei?

— În privinţa poliţiei, ar trebui să meargă. În rest, nu sunt chiar atât de sigur.

Privirea rece ca gheaţa a lui Hunter întârzie pe rând asupra celor două femei: la cea mai tânără citi numai ostilitate, la cealaltă i se păru că zăreşte o fărâmă de căinţă.

— Pune-ţi femeile la adăpost, sugeră Hunter. Şi cât mai repede. Găseşte-le o ascunzătoare liniştită şi să stea acolo până când îţi spun eu.

Mc Cullough păru foarte uşurat.

— Vrei să spui că ai de gând să mai rămâi aici un timp?

— Exact, răspunse Hunter schiţând un zâmbet. Fii prudent şi aşteaptă să te contactez.

Aruncă o ultimă privire plină de răceală spre cele două femei şi dispăru la fel de repede precum apăruse. Într-un cartier atât de select, poliţiştii soseau destul de repede. Exterminatorul nu voia să dea ochii cu ei.

Soarele apărea acum din spatele munţilor. Marţi, marţea masacrului, bine zis! Hunter lăsase deja în urma lui cinci cadavre...

Ei, da, amice Leo, ca punct de plecare, locul e al naibii de bine ales.

Capitolul II

În cursul campaniei sale la New Orleans, Hunter achiziţionase o rulotă GMC, lungă de aproximativ opt metri, un vehicul ideal, clasic şi cu un aspect total inofensiv. Totuşi, cu ajutorul unor ingineri din domeniul aerospaţial simpatizanţi ai cauzei sale, el transformase rapid rulota într-un adevărat vehicul de război: un arsenal rulant redutabil dotat cu cele mai avansate sisteme electronice.

Pe lângă o putere de atac infernală, masivă şi ultra-sofisticată, rulota era echipată cu instrumente de detecţie microinformatizate, precum şi cu o bancă de date cu mijloace de stocare şi de logistică foarte elaborate. Era într-un fel un laborator, dar şi o maşină sângeroasă. Hunter o folosea ca pe o „cochilie": un vehicul de agrement, care îi permitea să se deplaseze liber pe tot teritoriul, cu puţine riscuri de a fi reperat sau să stârnească bănuieli.

Totuşi, pentru această ultimă campanie, Exterminatorul trebuia să găsească soluţie la problema pe care i-o punea vehiculul său greu.

În şase zile, Hunter avea de gând să distrugă ultimele capete ale Mafiei, acea hidră monstruoasă, care încă mai trăia în cele patru colţuri ale ţării. Numai şase zile... Hunter ştia că fără forţa lui de atac rulantă, avea puţine şanse să ducă la bun sfârşit această campanie de exterminare. De aceea îi ceruse lui Brognola, omul de la Washington, să-i furnizeze un mijloc regulat de transport aerian pentru rulotă. Brognola, foarte bucuros, îi pusese la dispoziţie un avion C-135, cu un echipament militar şi, în plus – împotriva voinţei lui Hunter – delegase un „tehnician cu înaltă calificare", însărcinat cu întreţinerea rulotei în timpul operaţiunilor de transport aerian.

Acest „tehnician cu înaltă calificare" era în realitate o femeie provenită direct de la cartierul general al lui Brognola de la Washington. O chema Rose d'Avril şi era de o frumuseţe de-ţi tăia respiraţia, gen star de la Hollywood. Rose d'Avril era inginer-fizician, specializată în tehnologie informatică şi în logistica comunicaţiei. Era o puştoaică şireată şi era şi curajoasă.

— Vei vedea, e destul de completă, îl asigurase Brognola pe prietenul său războinic. Zău că-ţi poate face multe servicii. Ai fi prost dacă nu ai folosi-o la întreaga ei capacitate.

— Adică? întrebase Hunter.

— Va şti să conducă rulota în locul tău şi se va pricepe la toate ordinatoarele de bord. E o profesionistă. Asta e şi motivul pentru care am ales-o. Alţii ar fi putut să-şi prindă urechile, dar cu ea poţi să fii liniştit. Crede-mă.

Şi Hunter fusese obligat să-l creadă: Rose d'Avril făcuse dovada reputaţiei sale. Se descurcase cum nu se poate mai bine, depăşind momentele cele mai critice în cursul primei operaţiuni din Lunea Giulgiului, în Indiana[1].

Bineînţeles, existaseră şi fricţiuni: reacţie chimico-organică inevitabilă între un bărbat şi o femeie, exacerbată chiar prin faptul că era vorba de două fiinţe excepţionale. Şi apoi Hunter accepta cu greu integrarea acelei femeiuşti atât de tânără şi de frumoasă într-un univers atât de sălbatic şi de implacabil cum era al lui.

Rose d'Avril avea un simţ al justiţiei total înfeudat legii, iar modul de a opera al lui Hunter îi punea probleme etice.

Trebuie spus că amândoi se cunoşteau de puţin timp. Dar încercările nu lipsiseră, aşa încât şi unul şi celălalt dăduseră dovadă de mari capacităţi de adaptare, de înţelegere reciprocă, de o conciliere destul de remarcabilă într-un răgaz de timp atât de scurt. Luptaseră împreună şi, într-un fel, făcuseră şi dragoste. Dar mai ales făcuseră pace. Rose d'Avril era acum „în echipă", soldat „cu normă întreagă" în această ultimă campanie de şase zile; mai devreme sau mai târziu va fi forţat să recunoască că fusese indispensabilă victoriei sale.

În acea zi de marţi care abia începea, Rose d'Avril se afla deci acolo.

Hunter branşă radio-emiţătorul pe cel al rulotei imediat ce părăsi locuinţa lui Mc Cullough.

— Aici Blackjack, salut.

Îi răspunse o voce calmă:

— Te ascult, Blackjack.

— Care e poziţia ta?

— Nu m-ai lăsat să prevăd o atât de mare rapiditate de manevră. N-am avut timp să mucezesc.

— Înseamnă că eşti la vânătoare?

— Bineînţeles, soldatule. Suntem în Mullholland – direcţia vest – la aproximativ trei kilometri est de Bulevardul Topanga Canyon.

— Foarte bine, ia-o uşurel. Inutil să rişti. Eşti branşată?

[1] Vezi Colecţia MERCENAR, Luni, giulgiul morţii (n. ed.).

Momeala ţine?

— Da, totul merge. Nu mă grăbesc.

— Nu scăpa peştele, dar ia-o uşurel. Vin.

— *Roger.*

Era şireată puştoaica. Adevărul era că nimic nu lăsa să se prevadă că va bufni atât de repede. Se poziţionase, la cererea lui Hunter, în cartierul lui Mc Cullough imediat după sosirea Exterminatorului. Profitase de descinderea ucigaşilor ca să branşeze tot ce era de branşat. Acum urmărea discret maşina fugarilor, după ce o înţesase cu microreceptoare.

Poate că inutil, deoarece ucigaşii lichidaţi la Mc Cullough puteau să fie doar nişte pistolari amărâţi, plătiţi pentru o treabă lipsită de importanţă, fără nici o legătură cu noii conspiratori din California. Dar Hunter trebui să ţină seama de tot. Situaţia era aici încă prea nebuloasă. Cunoştea mulţi jucători, dar încă nu ştia legăturile, punctele de joncţiune, locul şi teritoriul fiecăruia. Şi încă nu identificase pe cei care conduceau jocul. În fine, lucru şi mai deprimant, nu reuşise să circumscrie logica ce domnea aici. Care era deci această nouă organizaţie californiană despre care încă se vorbea cu glas scăzut, dar nu fără mândrie? Prin ce se deosebea structura ei de cea a organizării clasice a Mafiei? Asupra căror clase din înalta societate îşi întindea tentaculele, ca să-şi potolească nevoile criminale?

Întrebări la care trebuia să răspundă neapărat, dacă această apocalipsă de şase zile se dorea eficace şi definitivă.

Succesul fără precedent al războiului lui Hunter se baza în mare parte pe înţelegerea internă a inamicului; un joc tactic şi strategic cu intrări, retrageri, acţiuni şi răspunsuri la acţiuni, totul simţit, calculat şi prevăzut cu fineţe şi minuţiozitate. Hunter nu era un ucigaş, ci un războinic, un soldat, o armată formată dintr-un singur om. El juca jocul războiului. Un joc uneori, dar şi o ştiinţă, chiar o artă. Şi în acest domeniu, Hunter era artistul suprem. În rest, uimitorul reviriment al atitudinii celor de la Washington faţă de el constitui dovada că acolo, sus, se ştiuse să se recunoască competenţa excepţională a omului. Guvernul american nu deschisese larg braţele unui ucigaş psihopat, ci unui expert incontestabil în tactică şi strategie militară.

Jocul lui Hunter nu era simplu deloc! Dar deocamdată, Exterminatorul trebuia să se mulţumească să acţioneze la nivelul elementar: acţiune-reacţie. Sperase ca, lovind în anumite puncte-cheie, să declanşeze o secvenţă în serie de acţiuni-reacţii, care să-l ducă chiar în centrul Organizaţiei californiene.

Hunter îl alesese pe Mc Cullough drept cheie de boltă, dar nu-şi acordase decât şase zile: prea puţin pentru a studia şi a analiza profund tipurile de reacţie pe care avea să le provoace. Trebuia deci să se încreadă în instinctul său ca să simtă momentul potrivit şi să lovească în locul ideal.

Prin urmare avea să adulmece prada până în bârlog, sperând că nu se va înşela.

Dar pentru un războinic, flerul nu este destul. Trebuie să i se adauge şi o parte de cunoştinţe, puţină artă şi mai ales încredere. Acest amestec dozat în mod armonios face dintr-un om un războinic superior, infailibil, am putea spune. Hunter ştia foarte bine asta.

Prin urmare, nu un psihopat însetat de sânge se deplasa cu maşina în acea dimineaţă pe Bulevardul Topanga Canyon, ca să prindă din urmă forţa de atac. Ci un războinic experimentat, cunoscător al artei războiului şi ştiinţelor militare, cu inima plină de curaj, care se avânta să înfrunte şi să distrugă balaurul infam până în bârlogul lui.

Numai că Hunter nu ştia nimic despre acest balaur, nici măcar cum arăta...

Capitolul III

La vest de Los Angeles, vânatul o luase spre sud, ca să ajungă pe Bulevardul Topanga Canyon, un drum prost întreţinut care lega valea San Fernando de coastă, mai sus de Santa Monica. O ceaţă groasă, venind dinspre ocean, camufla complet munţii şi se infiltra în vale, tapisându-i fundul cu un strat insondabil de vată cenuşie, mascând relieful, creând o atmosferă de capcană mişcătoare, năclăită, îngrijorătoare.

Vizibilitatea era uneori zero; cele mai mici repere dispăreau cu o brutalitate nemaivăzută, dând o impresie de ameţeală, în timp ce rulota de război străbătea cuminte drumul şerpuitor. Rose d'Avril trebuia să facă un efort ca să creadă că se afla încă în aglomeraţia din Los Angeles, atât de intensă era senzaţia de izolare.

N-ar fi putut să păstreze contactul cu vehiculul fugar fără instrumentele hipersofisticate ale rulotei, şi probabil în asta trebuia să găsească explicaţia clipelor de ameţeală. Pilota după vedere şi după instrumente, împărţindu-şi atenţia între drum şi ecranul consolei de navigaţie, pe care apărea o hartă topografică a sectorului, pe care se suprapunea o grilă electronică ce stabilea marile axe, calculate de computerul de bord. O aparatură excepţională, concepută cu resursele celei mai avansate tehnologii. O adevărată bijuterie pentru spiritul ştiinţific şi tehnic al tinerei Rose d'Avril.

„Mi-ar plăcea să-l întâlnesc pe cel care a conceput şi a instalat aceste minuni", îi spusese ea lui Hunter, la numai câteva minute după contactul ei cu rulota. Dar cel mai mult Rose dorea să scotocească chiar în inima computerului central, acolo unde se aliniau toate datele furnizate de subsisteme, datorită unor combinaţii de unde-radar, de microunde radio reactivate de raze laser, cuplate de infraroşii, la care se adăugau informaţiile detectorilor de câmp magnetic. Totul proiecta pe ecran poziţia precisă a ţintei, direcţia exactă şi toate informaţiile practice referitoare la teren. Pe ecran, trei spoturi minuscule reprezentau ţinta, rulota şi maşina de vânătoare condusă de Hunter. Cele trei vehicule străbăteau drumul accidentat al canionului la aproximativ două sute de metri una de alta.

Totul dura de douăzeci de minute, când pe ecran apăru semnului unei schimbări de direcţie.

Rose îl contactă imediat pe Hunter.

— Deviere.

— *Roger.* Drum asfaltat?

— Negativ. Destinaţie cu siguranţă apropiată. Rămâi pe recepţie.

După câteva clipe, luminiţa care semnala maşina-ţintă devenea roşie.

— Motor oprit, raportă Rose.

— Ce poziţie? întrebă Hunter.

— Cam o sută de metri la sud. Optzeci de metri la est.

— Opreşte să vin şi eu, ordonă el.

Marginea drumului era relativ lată şi Rose trase cu uşurinţă rulota afară de pe drum. Fără să piardă o secundă, tânăra femeie branşă detecţia audio. Câteva clipe mai târziu, farurile lui Hunter apăreau în oglinda retrovizoare, şi imediat după aceea Exterminatorul urca la bord.

Îi adresă un zâmbet grăbit, însoţit de două vorbe laconice:

— Bună treabă!

Trecu direct în partea din spate a rulotei şi începu să se dezbrace. Rose ştia ce înseamnă asta. Când Hunter se dezbrăca, o făcea totdeauna ca să intre în luptă, nu ca să facă dragoste. După toate aparenţele, dragostea nu intra niciodată în ocupaţiile lui cotidiene.

*

* *

— Spune-mi cine eşti, murmurase ea, în timp ce avionul C-135, pus la dispoziţia lor de Brognola, îi ducea departe de Indiana, departe de Lunea Giulgiului, departe de infern, departe de bătălii. Erau atât de aproape unul de celălalt!

„Probabil un fel de călugăr?” a conchis ea.

Nu-i vedea faţa, dar ştia că îi zâmbeşte în timp ce îi răspundea:

— În orice caz, cineva foarte obosit. Ca şi tine, soldatule.

Bineînţeles, era epuizată. Şi bătută. Deşi îşi dădea toată osteneala să ascundă asta. Un nebun se distrase să-i frământe partea de jos a pântecelui, astfel încât această parte a anatomiei sale o durea foarte tare ca să se gândească la ghiduşiile dragostei. Poate că Marele Soldat bănuia? Dar ar fi trebuit măcar să încerce, să se prefacă...

— Te aştept la cotitură, murmurase ea fericită în căldura reconfortantă a prezenţei sale alături de ea. Se trezise de mai multe ori, iar ritmul lent şi regulat al respiraţiei sale o copleşise

de fericire. La un moment dat, se ridicase într-un cot şi, crezându-l treaz, îşi aşezase uşurel buzele fierbinţi pe gura lui. Abia atunci înţelesese că omul acela dormea cu pleoapele întredeschise. Imediat ce simţi contactul buzelor, sări ca împins de un arc, cu revolverul argintiu ridicat între ei gata să tragă.

— Îmi pare rău, şoptise ea.

— Şi mie, mormăise el, relaxându-se.

Ştia că fusese la un pas de moarte, dar în acelaşi timp descoperise o faţă neaşteptată a acelui personaj enigmatic: dormea fără să închidă ochii şi ţinea tot timpul o armă la îndemână: Oribil şi infinit de trist totodată! Să trăieşti astfel, cu corpul şi mintea tot timpul treze, pândind în permanenţă moartea! Da, Rose d'Avril începea să înţeleagă preţul plătit de acel om ca să-şi continue războiul său imposibil.

Mai târziu avea să-i mărturisească:

— Totuşi dorm. Dar e vorba de un somn pe care l-am învăţat pe lungul drum spre Ho Si Min. Un fel de echilibru, ca o dihotomie între două nivele de conştiinţă: cel care are nevoie de somn, doarme, în timp ce celălalt rămâne treaz, stă de pază, într-un fel. Numesc asta somnul războiului.

*

* *

Da, un preţ exorbitant. Şi acum, omul care era în război chiar şi în somn trecuse în partea din spate a rulotei ca să-şi pună costumul de luptă. Îmbrăcă combinezonul negru, un veşmânt în întregime din nylon foarte mulat pe corp, precum costumele care se poartă sub apă, dar destinat să servească unor scopuri mult mai sângeroase. La braţe şi la picioare, buzunare judicios concepute permiteau echipare cu o mie de instrumente aducătoare de moarte, unele vechi de când lumea, altele moderne şi ultrasofisticate, aşa cum te poţi aştepta de la o tehnologie care a reuşit să trimită oameni pe Lună. Combinezonul însuşi era în sine un instrument de luptă, din cauza efectului psihologic pe care îl provoca asupra adversarului. Rose ştia că el asigura războinicului o mare uşurinţă de mişcare fără a mai pune la socoteală faptul că constituia un camuflaj aproape infailibil. Noaptea îl făcea practic invizibil. Acum îşi punea armele, muniţiile şi diferite obiecte de război.

— Am impresia că te pregăteşti pentru o descindere masivă, spuse ea, în timp ce el îşi verifica artileria.

— Încerc să fiu pregătit pentru orice.

— S-ar zice că ceva te supără.

— Nu, răspunse el cu răceală. Eşti pregătită să mă urmezi?

Ea dădu din cap fără să răspundă, ştiind foarte bine care era grija acestui războinic cu inimă tandră. Nu-i plăcea deloc să o vadă riscând, să-şi pună viaţa în pericol pentru o cauză care era doar a lui.

— Dă-mi un avans de două minute, zise el. Apoi ia înregistratorul şi găseşte linia telefonică. Branşează şi pleacă repede. Ne întâlnim la un kilometru la sud de poziţia actuală.

— Dacă n-am venit într-o jumătate de oră...

Nu-şi termină fraza. Dar Rose d'Avril înţelesese perfect.

— Fii prudent, zise ea cu blândeţe.

— Totdeauna sunt prudent, minţi el.

În acel moment, receptoarele audio începură să pârâie. Rose trecu imediat la consola de lectură ca să regleze sunetul. Se auziră foarte repede nişte zgomote metalice, apoi un scârţâit urmat de un „clic", ca şi cum s-ar fi deschis şi închis o poartă mare de fier; zvonuri de voci acum, voci de bărbaţi, dar imposibil de a înţelege ce ziceau.

— Nu pot să „curăţ" mai mult sunetul, zise Rose.

— E normal, efectul de refracţie al ceţii, explică el. Sau poate topografia locală, sau chiar amândouă. N-ai auzit un câine?

— Ba da. Un câine.

Hunter deschise dulapul cu muniţii şi alese o nouă armă. Ieşi fără o vorbă şi dispăru în ceaţă.

Rose d'Avril se înfioră. Tensiunea din interiorul vehiculului fusese la fel de densă ca ceaţa. Ceea ce nu-l împiedică pe Hunter să o părăsească fără o vorbă. Dar şi în privinţa asta Rose începea să înţeleagă: era ca şi cum ai fi dormit fără să închizi ochii sau ai fi iubit fără să faci dragoste. Un mod economic şi organizat de a gestiona un potenţial de energie. Bob Hunter era avar cu energia lui când era vorba de altceva decât de război. Nu-şi putea permite excese emotive inutile. Avea nevoie de toate resursele când se afla în echilibru periculos între viaţă şi moarte.

Bineînţeles, Rose d'Avril înţelegea, şi plângea fără lacrimi, cu ochii aţintiţi în punctul în care ceaţa îl înghiţise pe omul visurilor ei.

— Trăieşte-ţi viaţa aşa cum doreşti, murmură ea ceţii, căci îşi dăduse seama că pentru Bob Hunter asta era unica alternativă la o moarte mizerabilă şi derizorie.

Capitolul IV

Ceaţa deasă constituia un handicap, ca şi un avantaj. Ea îi asigura lui Hunter un fel de carapace aproape impenetrabilă, dar îl împiedica să facă recunoaşterea terenului. În consecinţă, trebuia să se conducă numai după instinct. Un drum de pământ bătătorit pornea de la drumul în unghi drept şi se termina mai departe, în fundul unui canion îngust. Era barat de un gard metalic cu o poartă mare de fier încuiată. Dincolo de ea, abia dacă se distingea masa sinistră şi imprecisă a unei case joase, parcă ghemuită pe pământ. Totul era luminat, dar din cauza ceţii, pe ferestre ieşeau doar halouri palide de lumină difuză.

Hunter aruncă o piatră în gard. Nu era electrificat. Îl escaladă cu rapiditate şi se lăsă să cadă fără zgomot în interior. Dogul se ivi din ceaţă aproape în acelaşi timp, arătându-şi colţii ameninţător, atacând fără avertisment.

Hunter îl lovi în plin avânt. Piciorul lui zvâcni şi îl lovi cu mare violenţă între labele din faţă. Câinele se lovi de gard şi rămase pe jumătate ameţit din cauza şocului. Urmară câteva tresăriri dezordonate ca să se scoale de jos, la fel de ameninţător. Pistolul cu aer comprimat intră în funcţiune şi săgeata se înfipse în partea de sus a gâtului. Efectul fu instantaneu. Animalul se chirci ca un ghem plin de păr şi căzu calm pe o parte, anihilat momentan.

Hunter se apropie de câinele adormit, scoase delicat mica seringă şi îşi continuă drumul. Două maşini staţionau la capul unei alei, pe o parte a casei. Prima, cea pe care o urmăriseră, nu conţinea nici un act de identificare. În schimb cealaltă, avea o legitimaţie cenuşie pe numele unui anume James Portillo, domiciliat în San Francisco. Numele proprietarului îi aminteşte vag de ceva, dar nimic precis. În orice caz, domicilierea în San Francisco nu era lipsită de interes.

Hunter îşi continuă drumul până la casă: o clădire destul de modestă, cuibărită pe flancul colinei. O uşă mare de sticlă culisantă, ce dădea spre un patio, scârţâi imediat ce o întredeschise. O părăsi, dădu ocol locului şi execută o recunoaştere minuţioasă. Ferestrele erau deschise şi toate luminile aprinse. Ceea ce văzu în interior indica în mod sigur o „tabără provizorie”: nici perdele, nici obloane, iar mobilierul era cel puţin rudimentar. Ascunzătoarea avea trei dormitoare, fiecare cu o saltea pneumatică şi o valiză deschisă. În una dintre ele se mai găsea un fotoliu de pânză pliant. Urma apoi o

încăpere destul de mare, care servea ca solar şi sufragerie. Mobilierul era format dintr-un televizor aşezat pe un scaun şi o măsuţă. Bucătăria alăturată era însă în întregime echipată. Doi tipi, în picioare lângă cuptor, discutau cu însufleţire. Imediat ce-i zări, Hunter ştiu care era James Portillo.

Se întoarse repede spre patio şi intră în casă prin unul dintre dormitoare ale cărui ferestre rămăseseră deschise. Un culoar mic îl duse până la camera de zi. Tipii nu scăzuseră tonul şi păreau foarte aprinşi.

Hunter cu Auto-Mag-ul în mână, continuă să înainteze. Ajunsese aproape în mijlocul încăperii când cei doi tipi îşi dădură în sfârşit seama de prezenţa lui.

În cameră se făcu brusc linişte, o linişte încordată, în timp ce două mutre mirate se uitau cu atenţie la intrus.

Portillo era un tip înalt, cu trăsături regulate; părul începuse să-i încărunţească. Să fi avut vreo patruzeci de ani. Şi avea alură. Profilul unui politician. „Înflorise” pe vremuri în cadrul Mafiei din Cleveland, apoi fugise spre vest cu unii dintre amicii lui, atunci când lucrurile se stricaseră, sub pretextul de a servi drept legătură între fosta lui familie şi cea prosperă şi nou-nouţă care se dezvolta din plin pe Noile Teritorii. Apoi pur şi simplu dispăruse de pe scena publică în momentul campaniei de exterminare a lui Hunter în San Francisco. Se spunea că murise sau se retrăsese probabil în America Centrală. Dar numele lui apărea din când în când în rapoarte confidenţiale. Hunter îl auzise menţionat chiar în timpul campaniei sale din Arizona.

Portillo era un tip care întreţinea relaţii solide cu mediul de afaceri şi cu cel politic.

Tipul cu care discuta în acea casă îi era însă total necunoscut lui Hunter şi prezenta prea puţin interes. Avea vreo douăzeci şi cinci de ani şi era probabil sicilian, dar nu era sigur; avea un păr creţ, tăiat scurt şi nişte ochi mici şi lipsiţi de expresie.

Cei doi, văzându-l pe Hunter, avură reacţii pe măsura personalităţii lor. Portillo încercă să zâmbească şi ridică uşor mâinile la nivelul umerilor. Omul cu ochi mici era însă mai puţin şiret. Vru să-şi scoată puşcociul de la subsuoară. Iniţiativă fatală! Auto-Mag trase o singură dată. Proiectilul nimeri în nasul imprudentului. Calota craniană făcu explozie şi conţinutul ei însângerat se răspândi pe pereţi. Corpul căzu uşor pe spate şi se prăbuşi în braţele moi ale celuilalt.

Portillo nu-şi putu reţine un fior de oroare. Lăsă repede braţele în jos ca să se debaraseze de povara respingătoare, apoi le ridică

din nou, ca să nu existe nici o confuzie.

— Dumnezeule mare! mormăi el cu ochii la arma lui Hunter.

— Fă-ţi rugăciunea, Jimmy! ordonă cu răceală Hunter.

— De ce? gemu tipul cu o voce imploratoare. Nu ţi-am făcut nimic rău, nu?

— Viaţa ta e un păcat mortal.

Jimmy se schimbă brusc la faţă.

— Stai, stai! imploră el. Te cunosc, ştiu cine eşti!

— Bravo, spuse omul cu privirea de gheaţă. Atunci înseamnă că n-ai nevoie de explicaţii.

— Dar faci o greşeală! Acum sunt curat. M-am retras.

— Du-te şi spune-i asta lui Mc Cullough, replică Hunter.

Privirea cuprinsă de panică a lui Portillo rătăci câteva clipe pe pereţi, apoi murmură:

— Cine? Nu...

Hunter trase încă o dată. Lobul urechii stângi a lui Portillo dispăru. Se ghemui şi căzu în genunchi, încercând cu disperare să oprească sângerarea urechii.

— Ai grijă! zise calm Hunter. Boaba următoare o iei în gură, aşa că vorbeşte cât mai poţi s-o faci.

— Îţi jur că nu eu i-am trimis la el, spuse Portillo, cu vocea răguşită de spaimă. Ştii foarte bine că nu ăsta e stilul meu.

— Care e exact stilul tău în timpurile astea? întrebă Hunter pe tonul conversaţiei.

— Nici unul. Ţi-am spus că...

Se opri brusc, de parcă abia atunci îşi dădea seama de gravitatea situaţiei. Apoi reluă cu o voce tremurătoare:

— OK, ai dreptate, nu e momentul să ne jucăm cu cuvintele. Îţi jur că nu ştiu de ce mă aflu aici. Mi s-a spus să vin şi să aştept. Mi se va spune când pot să ies şi ce trebuie să fac.

— Adică?

— Nici asta nu ştiu, dar ai dreptate, e ceva legat de Mc Cullough.

— Un tip cu creierul tău ar trebui să poată face legăturile necesare ca să înţeleagă situaţia. Aşa că fă asta în locul meu cât mai ai creier!

— Îmi închipui... în fine, presupun că e o poveste vag politică...

— Aha?

— Mda, posibil. Mai întâi, asta e specialitatea mea. Eu ung rotiţele!

— Cu greu ai putea să-l mai „ungi” pe Mc Cullough dacă e mort.

— Exact. După câte am înţeles, am fost sunat ca să-i iau locul.
— Adică după ce va fi mort?
— Da, probabil.
— Cine vrea să-l suprime?
— Dumnezeule, habar n-am! Îţi jur, Hunter!
— Cine te-a trimis?
Ochii lui Portillo rătăceau pe pereţi. Se simţea prins la înghesuială.
— Nu ştiu, murmură el.
Ca să-i împrospăteze memoria, Hunter trase încă o dată în podea, între genunchii lui. Aşchii de lemn şi şuviţe de piele săriră în toate direcţiile. Portillo ţipă ca un jupuit de viu, căzu în genunchi şi se rostogoli pe o parte, pipăindu-şi partea de jos a pântecelui cu ambele mâini, ca să se asigure că nu-i lipsea nimic. Apoi se înfioră din nou şi zise cu o voce albă:
— Arthur Bloom a luat legătura cu mine. M-a sunat ca să-mi spună că se dorea prezenţa mea aici şi că trebuia să aştept.
— Cine este acest Arthur Bloom? întrebă Hunter.
— Un tip din Sacramento.
— Vorbeşte-mi despre el.
— Ca şi mine, e om politic. Avocat. Bine ancorat în mediile financiare.
— Şi în cele ale Mafiei, fireşte, zise Hunter.
— Exact, răspunse celălalt oftând.
— Deci acest Arthur Bloom te-a trimis aici.
— În fine, nu chiar... El mi-a... să zicem, transmis mesajul.
— Mesaj de la cine?
— De la *ei.*
— Vrei să încep cu genunchiul stâng sau cu cel drept? întrebă calm Hunter.
Nu, Jimmy nu prefera pe nici unul din ei. Aşa că răspunse foarte repede:
— E noua bandă... tinerii, în fine... ai distrus totul aici, în California. După San Francisco, nu se mai lega mare lucru. Atunci au venit tipii ăştia, foarte uşor, liniştiţi, şi au intrat ca prin brânză. Şi nimeni nu ştie prea bine cine sunt.
— Nişte tipi din est?
— Nu, nu cred. De asta, înţelegi, nu mai am nici un contact acum, nici o legătură. Adică în cadrul Familiei. Totul s-a prăbuşit, totul a dispărut, nimic nu mai înseamnă ceva. Mă înţelegi? Vreau să spun că asta nu are nici o legătură cu timpurile bune. Totul s-a schimbat. Sau aproape totul.

— Deci acum răspunzi imediat ce eşti sunat?

Portillo îi aruncă o privire de animal rănit.

— Nu, nici chiar aşa. Te rog, lasă un minim de demnitate bietului meu eu. În realitate, ştiu cine m-a trimis, dar n-aş fi în stare să-i spun *numele.* Înţelegi, e... în fine... acel nou „concept”, cum spun ei.

Hunter simţi cum i se ridică părul la ceafa.

— „Conceptul” de California?

— Exact. Nimeni nu cunoaşte pe nimeni, şi nimeni nu ştie nimic. E ceva impalpabil, dacă înţelegi ce vreau să spun. Dar asta nu înseamnă că nu există. Fiecare are mare grijă de pielea lui. Aşa e acum. Ţi se spune să faci asta, şi ai tot interesul să te grăbeşti. Căci nimeni nu ştie exact de unde vine, iar dacă nu faci nimic te aşteaptă un glonţ în scăfârlie şi un sicriu de ciment pe fundul Pacificului.

— Haide, Jimmy, fă un mic efort. Cei care trag sforile sunt aceiaşi?

— Poate că da, poate că nu. De altfel, după cum ţi-am spus, nu se mai ştie cine e cine! Asta e marea şiretenie. Te rog să mă crezi că jurământul de sânge, *omerta* şi tot restul nu-i mai face deloc să se agite ca altădată. Acum nu mai e nimic de trădat. Şi, după părerea mea, e mult mai bine aşa. N-ai ce să spui, dacă nu ştii nimic, nu?

— Fals, replică Hunter. Eu, în această împrejurare, constat că spui foarte bine. Continuă.

— Dar nu mai am nimic de spus!

— Să vorbim despre Mc Cullough.

Portillo oftă.

— Mc Cullough e terminat, e condamnat. L-au ratat o dată. Poate că-l vor mai rata o dată, dar mai devreme sau mai târziu... Apropo, cum ai ajuns amestecat în treaba asta?

Hunter nu luă în seamă întrebarea.

— De ce e condamnat?

— Îţi jur că nu ştiu. Probabil, e cât se poate de clar, deţine ceva ce ei vor cu orice preţ. E motivul prezenţei mele aici, ca să ung rotiţele în locul lui, după ce-l vor lichida.

Portillo suspină din nou şi se uită la ucigaşul aproape decapitat care zăcea la picioarele lui.

— Dar tipii ăştia, ucigaşii ăştia, idioţii ăştia fără creier... ei ştiu şi mai puţin decât mine. Nu e mai deştept decât câinele dresat de-afară. Le spui să lovească, lovesc, fără măcar să întrebe, cine, ce, de ce. Nişte maşini teleghidate. Poate nu mă crezi, dar

adevărul e că nici nu ştiu cine e acest nenorocit. Îi spuneau Junior. În principiu, era şofer în cadrul acţiunilor de lichidare. E tot ce ştiu despre el. Eu nu sunt aşa, Hunter. Ştii bine asta... N-am omorât pe nimeni în viaţa mea.

Hunter îl credea, dar a ucide, la urma urmelor, nu era cea mai rea dintre crime.

Scoase de la centură o mică trusă medicală şi o aruncă la picioarele lui Portillo.

— Ai câştigat puţin timp, zise el cu răceală. Încearcă să nu-i risipeşti.

— Dacă îl risipesc, sunt un om mort, dacă îl exploatez, la fel, zise el laconic.

— Oricum, viaţa ta e la fel de găunoasă ca şi moarea, replică Hunter cu dispreţ.

Ieşi repede şi se pierdu în ceaţă.

Ştia că acea ceaţă era o prevestire a ceea ce-i rezerva Marţea Masacrului din California. Începea vag să sondeze misterul acestui nou „concept californian”. Prima sa caracteristică era la fel ca cea a ceţii: opacitatea. O societate cu adevărat secretă, cu mare pricepere organizată ca să roadă şi să distrugă toate bogăţiile acestui mare stat înfloritor.

Bob Hunter era şi el invizibil, ascuns în ceaţă, dar cu siguranţă că nu pentru mult timp!

Capitolul V

Hunter cunoştea bine acest teritoriu. Ba chiar foarte bine. Venise aici la începutul războiului său ca să înfrunte moartea şi distrugerea, străbătuse colinele şi văile, semănând teroare de la deşert şi până la malul oceanului; o luptă titanică având drept unic scop exterminarea imperiului crescând al lui Iulian di George, „Deej”, şeful incontestabil al sectorului de vest. Mai mult chiar decât cea de la Pittsburgh, bătălia de la Los Angeles şi din împrejurimile lui fusese punctul imposibilei întoarceri, unde campania de exterminare a lui Hunter căpătase adevărata sa dimensiune de război total. Şi tot aici Exterminatorul dobândise adevărata maturitate de războinic al morţii. Pentru prima dată, cunoscuse cu adevărat infernul şi conştientizase anvergura misiunii pe care şi-o luase. Un infern gigantic, asemănător cu o caracatiţă monstruoasă, care încerca să strângă între tentaculele sale murdare totalitatea lumii civilizate. Da, caracatiţa Mafiei, rău omniprezent, Phoenix putred renăscând veşnic din cenuşa însângerată a crimei organizate. În California de Sud o întrezărise Hunter cu claritate pentru prima dată şi acolo se conturase propria lui moarte, cea a omului din interior. Era mort pentru orice nu era războiul tot.

La urma urmelor, Portillo avea dreptate vorbind de schimbarea radicală din cadrul Mafiei californiene. Lovitura fatală fusese operaţiunea de la Los Angeles. Cea de la San Francisco şi, mai târziu, în sud, cea de la San Diego, fuseseră doar bătălii anexe, un mod de a asana ansamblul teritoriului californian. De la căderea lui Julian di George, în zonă nu se mai auzise de oroare mafiotă. Până azi...

Părea că cineva preluase ştafeta şi reconstruia în mod activ industria crimei. Hunter nu avea altceva ce să facă decât să descopere, în orele următoare, acest nou filon, ca să distrugă astfel noua industrie pe cale de a se naşte. Perspectivă nu prea îmbucurătoare... dar care se impunea. Dangătul clopotului de moarte de la Los Angeles suna încă o dată în urechile lui Bob Hunter.

Aruncase mingea în tabăra adversă. Acum trebuia să aştepte o eventuală reacţie a celorlalţi... şi să fie pregătit când aceasta se va produce. Pentru asta, Hunter depindea în mare parte de competenţa tehnică a tinerei Rose d’Avril.

Tânăra femeie era încordată, observând cu atenţie consola de comunicaţii, când Hunter urcă la bordul rulotei.

— Cum a fost? întrebă ea cu o voce murmurată.

— Tu să-mi spui, replică el îndreptându-se spre partea din spate a vehiculului ca să se debaraseze de tot echipamentul.

— Ai stat foarte mult, zise ea cu un uşor reproş în glas. Şi am auzit trei împuşcături... De ce n-ai luat un emiţător radio?

Hunter schiţă un zâmbet.

— OK, data viitoare voi încerca să folosesc un buzunar în care să pun unul. Ai „recoltat” ceva?

Ea îl aşteptă să vină în faţă ca să răspundă:

— Până acum, absolut nimic. Dar ştiu că branşările sunt excelente. Dacă flerul meu nu mă înşală, ceva trebuie să se producă.

Hunter începu să gândească cu voce tare:

— Dacă tipul a jucat cinstit, poate că n-are nici un mijloc să plece. Atunci înseamnă că aşteaptă ca lucrurile să se mai „răcească” ca să se târască în ascunzătoarea lui. Să vedem ce face.

— Bob, spune-mi ce se întâmplă? întrebă tânăra femeie, încercând să pară cât mai detaşată cu putinţă.

— Nu. Pune întrebări, răspunse el tăios.

— Ba da! Lucrăm împreună, la urma urmelor...

Hunter suspină adânc şi se instală la volanul rulotei. Aprinse o ţigară fără să se grăbească şi răspunse:

— Da, e adevărat, Rose. Scuză-mă. Bineînţeles, ai dreptul să ştii. Cred că nu mai ştiu să lucrez în echipă.

— Adică mă consideri o coechipieră? zise cu ironie ea, privindu-l cu ochii ei luminoşi.

— O coechipieră care nu are destulă experienţă, zise el chicotind. Individul pe care l-am pus sub ascultare e un anume Jimmy Portillo. S-a instalat în vest în momentul migrării după războiul marilor familii de pe coasta de est. La vremea aceea, aici era un teritoriu deschis, liber de la Munţii Stâncoşi şi până la Pacific. Nimeni nu avea vreun fief. Di George şi-a instalat cortul în California de Sud, în timp ce Don di Marco măcina liniştit societatea bună din San Francisco. La rândul său, Bugsy Siegel a deschis focul la Las Vegas şi şi-a însuşit industria filmului. Apoi, într-o bună zi, a venit Portillo. Tipul nu avea nici o „suprafaţă” oficială şi, după toate aparenţele, nici un fel de putere solidă. Dar el singur a făcut mai mult decât toţi ceilalţi structurând California, asigurând puterea incontestată a lui di George. La

nord numai di Marco s-a descurcat ca să-şi păstreze micul său teritoriu, dar tot restul statului aparţinea lui Deej. Şi asta datorită lui Jimmy, cel care ungea rotiţele. Apoi, când aici a explodat infernul, Jimmy a dispărut pur şi simplu de pe scenă. E un politician, nu un luptător. Iar diplomaţia nu mai era la ordinea zilei. Azi am impresia că cineva încearcă să ia hăţurile. Iar Portillo ar putea să-şi recâştige influenţa.

Hunter adăugă cu un zâmbet maliţios:

— Aşa că să aşteptăm puţin şi să vedem ce ne aduce năvodul întins de tine.

— După părerea ta, ar încerca să repună pe picioare vechea organizaţie?

Hunter scutură din cap.

— Nu. E vorba probabil de alta nouă. Probabil mai mare şi mai puternică decât precedenta. Şi de asemenea de o mie de ori mai ucigaşă. Portillo apare ca omul ideal pentru conceperea ei. Cunoaşte perfect întreg teritoriul.

— Şi cum ai de gând să procedezi?

Hunter oftă.

— Mizând pe imperfecţiunea umană, răspunse el domol.

— Ce vrei să spui?

— Un mafiot, îi explică Hunter, e prin definiţie un individ cinic. Funcţionează sprijinindu-se pe viciile şi cusururile cele mai vechi ale omenirii. Orice om e venal. Numai preţul diferă de la un individ la altul. Un mafiot se bazează cu religiozitate pe acest postulat. Iar Jimmy era un artist în materie. Un adevărat geniu când era vorba în a vinde sau a cumpăra sufletul semenilor săi. Astfel au dobândit putere sindicatele crimei. Cinismul e totdeauna profitabil.

— Şi tu eşti cinic? întrebă cu blândeţe Rose.

El schiţă un zâmbet, păru că se gândeşte câteva clipe apoi răspunse:

— Da, puţin.

— Adică?

— Cred în imperfecţiunea unor indivizi.

— Înţeleg, murmură ea. Motiv pentru care nu ai încredere în sistemul nostru de justiţie.

— N-are nici o legătură, replică el.

Nu voia să se lase antrenat într-o nouă discuţie fără ieşire. De aceea continuă:

— Justiţia stabileşte, legal sau nu, nu mă interesează. Nu-i problema mea. Eu port un război. Aşa că...

Se întrerupse. Consola de detecţie se luminase chiar în acel moment. Portillo dădea un telefon. Decodorul sonor transmise cifrele formate şi numărul cerut apăru curând pe ecranul de lectură. Era un număr din sectorul Los Angeles.

Rose îl înregistra imediat, îi aruncă o privire triumfătoare lui Hunter şi îi dădu cărţile.

El dădu din cap şi mormăi:

— S-ar putea să fi nimerit-o.

Într-adevăr.

Portillo stătuse un timp liniştit ca să-şi revină şi probabil, ca să-şi îngrijească rănile. Şi în acest timp probabil că reflectase profund. Oricum, nu trecuseră mai mult de zece minute de la înfruntarea cu Hunter, şi îşi recăpătase vocea mieroasă.

— Alo! Cine e la telefon?

— Da, aici Jimmy. Veşti proaste.

— O clipă. Nu închide.

Tăcere. Apoi altă voce:

— Ce s-a întâmplat, Jimmy?

Vocea avea un accent familiar. Un timbru oarecum cunoscut.

— Salut. Mi-e teamă că e nasol. Treaba n-a mers.

— De ce, fir-ar să fie?

— Acolo cineva stătea să-i aştepte. Şi i-a ras repede şi bine. Tipii s-au curăţat definitiv. Toţi au murit.

Tăcere lungă. Apoi:

— Toţi?

— Mda. Numai Junior a şters-o şi, pentru un idiot, mai bine nici că putea să facă.

Înjurături înăbuşite, apoi:

— Ce-a făcut?

— A venit drept aici. Şi, bineînţeles, a adus infernul după el. Incredibil, nu? Ai văzut un idiot mai mare?

— Despre ce infern vorbeşti?

— Cel mai bun. Sau cel mai rău, dacă preferi. Tocmai îi explicam cum trebuie uneori să ştii să te serveşti de căpăţână, când tipul a venit pe neaşteptate, ivindu-se din ceaţă.

— Care tip? întrebă vocea uşor familiară.

— Vei avea o surpriză deloc plăcută, răspunse Portillo. *Ţine-te bine.*

— Nu pomeni nume la telefon!

— Nici nu aveam această intenţie. De altfel, nici nu e necesar. Îţi aminteşti ce i s-a întâmplat lui Deej? Ei bine, tipul s-a întors şi încearcă să-şi facă iar treaba.

Mârâit răguşit la celălalt capăt al firului, apoi:

— Eşti sigur?

— Păi cum! Nici o confuzie posibilă! Ne-am privit ochi în ochi cel puţin cinci minute. Şi, crede-mă, nu s-a purtat deloc cu mănuşi! Să ştii că tipul îşi merită din plin reputaţia. Ba e chiar mai rău decât se spune. Iar eu sunt un băftos cum nu s-a mai văzut pe lumea asta. Îţi jur că am avut mare noroc.

Portillo începea să devină liric, dar cealaltă voce deveni mai rece:

— Ce i-ai îndrugat de-ai scăpat atât de ieftin, Jimmy?

— Unui tip ca el nu-i îndrugi nimic, Charlie!

Charlie! Bineînţeles!

— Faci fraze, glumeşti cât poţi şi în acest timp îţi faci rugăciunea. Nu-ţi face griji, nu i-am spus nimic. A tras de două ori în mine şi s-a cărat.

— A tras în tine! Am auzit bine?

— Stai liniştit. Nu e nimic grav. Mă simt foarte, bine. Am făcut pe mortul. Dar bietul de Junior n-a avut ce face. El chiar a murit. Va trebui să-i fabricăm un giulgiu de ciment. Nu ştiu ce i-a spus amicului nostru, dar în orice caz, nu a prea ştiut să-i provoace o milă delirantă, pentru că a încasat-o drept în cap.

— Stai o clipă, îl întrerupse Charlie. *Să vedem dacă am înţeles bine. Spui că Junior...*

— Mda, nu mai e printre noi, asta e tot ce ştiu. Probabil că mi-am pierdut cunoştinţa un moment, aşa că nu ştiu prea bine ce-a spus. Când mi-am revenit, Junior implora ca celălalt să-l cruţe, asigurându-l că spusese adevărul. E lesne de înţeles, nu? Trăsese deja de două ori în mine. Zăceam pe podea. Şi, deodată, bang, Junior se prăbuşeşte şi el, numai că el a avut mai puţină baftă. Dar, sincer îţi spun, nu ştiu ce i-a povestit. Asta depinde însă de ce ştia Junior, iar eu nu ştiu. Te las deci să judeci singur. Dar tipul a plecat ca un nebun. Avea un aer de om dement, cu ochii injectaţi de sânge. Deci cred că ai face bine să...

— Când s-a petrecut asta?

— Acum, la naiba! N-au trecut nici trei minute de atunci!

— OK. Cum e ceaţa acolo?

— O nenorocire.

— Bine. Ce putem face pentru tine?

— Nu ştiu, Charlie. Presupun că, acum, imediat, nimic. Dar povestea asta mă face tare nervos. Şi îmi fac mult sânge rău. Poate că ar trebui anunţat, nu? E o mare nenorocire, Charlie, ştii prea bine asta.

— Cum să nu ştiu! OK. Mulţumesc. Ai nevoie de un doctor?

— Nu. Nu e grav, pot să mă îngrijesc singur. Dar, te rog, ocupă-te de ei.

— Îi sun ca să le spun. Vor hotărî ei singuri...

— Oh, bineînţeles! aprobă Portillo. *Spune-le totul. Şi ai grijă. Ştii cum acţionează tipul ăsta. Rapid ca fulgerul.*

— Mda. OK, şi mersi. Ne sunăm imediat ce va fi posibil. Unde te găsesc?

— O să-mi iau o cameră la hotel. Te sun eu.

— Bine.

Omul de la capătul celălalt al firului părea tare tulburat. Iar Jimmy suspină adânc înainte de a închide.

Hunter pornise deja motorul şi rulota se îndrepta spre oraş. Rose d'Avril avea o privire tristă.

— Bine lucrat, zise Hunter. Ţine-l sub ascultare. Ai numărul acela?

— Da, bombăni ea.

— Perfect. Trebuie să-mi găseşti numele şi adresa. Declină-ţi identitatea în faţa serviciilor competente, dacă e cazul.

— Vei avea informaţiile, îl asigură ea. Dar tipul a spus adevărul?

— Cine?

— El, bineînţeles, Portillo. Aşa s-au petrecut lucrurile?

— Tu ce crezi? bombăni Hunter.

— Cred că războiul tău e foarte imperfect, răspunse Rose.

Mda, poate că da. Oricum, Hunter nu avea acum timp de explicaţii. Şi apoi începuse să se sature de aceste critici constante mai mult sau mai puţin exprimate... dar şi acum momentul era prost ales. Perfect sau nu, un război se transforma repede într-o teroare albă, un incendiu mistuitor şi imposibil de controlat. Această tânără femeie trebuia să ia legătura cât mai repede cu angajaţii de la telefoane. După aceea vor mai vedea.

În realitate, Hunter ştia deja numele celui cu care Portillo vorbise la telefon. Recunoscuse imediat vocea puţin metalică. Un ecou din trecut... ba chiar dintr-un trecut foarte sângeros.

Era vocea lui Charlie Rickert, un individ cunoscut şi respectat, pe vremuri, sub numele de „poliţai non-stop".

Capitolul VI

Într-un timp, Bob Hunter fusese omul cel mai căutat din ţară. Poliţiile din toate statele, aliate cu forţele federale, încercau să se ţină după urma lui şi reacţionau cu efective masive imediat ce prezenţa lui era semnalată undeva pe teritoriul Statelor Unite. Tim Braddock, un poliţist de anvergură naţională, fusese însărcinat să conducă această „vânătoare de oameni”, misiune care îl făcuse foarte repede celebru. Cheltuise un timp considerabil şi o energie titanică ca să-l hăituiască în cele patru colţuri ale ţării. Lucrase mână în mână cu poliţia locală şi, foarte repede, devenise expert şi consultant în tot ceea ce privea cazul Hunter.

Totuşi, în secret, Braddock sperase totdeauna ca acest „caz” să nu fie niciodată rezolvat definitiv; ca acest tip să meargă din victorie în victorie şi să-şi atingă scopul final pe care şi-l propusese: debarasarea lumii de cancerul Mafiei. Nimeni nu-i dădea prea mari şanse, e adevărat, dar era clar că Braddock nu era singurul poliţist care spera, în sinea lui, să-l vadă triumfând.

Această vânătoare al cărei vânat era Hunter făcuse mult zgomot, stârnise multe pasiuni apoi, treptat, diferitele comisii însărcinate cu siguranţa naţională întredeschiseseră ochii ca să-şi dea seama de impactul distrugător fantastic al Exterminatorului asupra structurilor până atunci de neclintit ale lumii Mafiei. În consecinţă, politica federală a luat-o mai uşurel şi, de mult timp deja, era practic imposibil să ai acces la documentele federale referitoare la Bob Hunter. Un zvon, provenit din surse secrete, dar după toate aparenţele fiabile, se răspândise în mediile bine informate, conform căruia Harold Brognola însuşi ar fi fost un apărător oficial al cruciadei lui Hunter. Şi acum se ştia că Casa Albă pregătea o măsură specială de amnistie, încercarea de a recupera în serviciul ei pe acest „nebun al crimei”, până atunci imposibil de prins.

Braddock urmărise această schimbare de atitudine cu cel mai mare interes. Din totdeauna avusese o mare admiraţie pentru Hunter, chiar de la început, când mulţimea din stradă cerea în gura mare capul lui Hunter; chiar cu mult mai înainte ca el însuşi, Braddock, poliţist de renume, să fie rănit de Mafie, care cu siguranţă că l-ar fi lichidat fără intervenţia providenţială a „celui mai căutat om din ţară”.

Da, conştientizarea din ziua aceea fusese dură pentru un poliţist loial: cel care era considerat turbat, în care se ordonase să se tragă fără somaţie, îi salvase pur şi simplu viaţa în mod gratuit.

Era adevărat că tipul comisese cam peste tot toate crimele care i se reproşau, crime deosebit de sângeroase. Dar dacă te uitai mai bine, singurele victime ale războiului lui Hunter erau profesionişti ai crimei, ticăloşi de cea mai joasă speţă. Niciodată, nici măcar în episoadele cele mai tragice ale acestui război sângeros, Hunter nu vărsase sânge nevinovat.

Nu, era clar, Tim Braddock nu reuşea să vadă în Hunter un criminal obişnuit. De altfel, era doar un criminal? Tipul era un erou în sensul propriu al termenului. Merita o paradă de onoare, cu tobe, fanfară şi majorete în toate oraşele din ţară. Numele lui trebuia dat unor străzi, trebuia să fie citat exemplu în şcoli, să-i fie istorisită povestea extraordinară, seara lângă foc... în orice caz, merita cel puţin să fie şters de pe lista persoanelor căutate şi să-şi vadă numele gravat undeva pe un mare bloc de granit, ca să se facă din el un exemplu de curaj şi de angajament uman.

Din păcate, deocamdată numele său nu fusese tăiat de nicăieri, iar acolo, la Los Angeles, poliţia deţinea un număr important de capete de acuzare împotriva sa. Or, indiferent de sentimentele sale personale, Tim Braddock era un poliţist, iar Bob Hunter, un fugar. De aceea, când o persoană bine intenţionată îl informă despre prezenţa lui Hunter în zonă, asta nu trezi la el un prea mare entuziasm.

Cu atât mai mult cu cât Braddock nu prea o avea la inimă pe acea persoană bine intenţionată.

— N-am nimic să-ţi spun şi nu vreau să aud nimic de la tine, Rickert, bombăni el în telefon.

— Greşeşti, Tim, zise fostul poliţist. Să ştii că-ţi fac un serviciu.

— Fă-l altuia, replică calm Braddock, gata să închidă.

Celălalt pronunţă numele magic:

— Bob Hunter s-a întors.

Fără să răspundă Braddock aprinse o ţigară şi încercă să-şi adune gândurile. Rickert fusese un poliţist corupt, veros, dar nu era nebun, nici vorbă de asta. Cu atât mai mult cu cât îl considera pe Hunter principalul vinovat al ieşirii sale din rândurile poliţiei. Da, avea multe motive să-l urască pe Exterminator.

— De unde ai scos informaţia? întrebă Braddock.

— Haide, mă cunoşti, zise fostul poliţist. Mi-am păstrat sursele.

În orice caz, poţi să mă crezi. Ceea ce ţi-am spus e literă de evanghelie. E aici, îţi garantez.

— Şi pentru care motiv?

— Ghiceşte. Ar trebui să arunci o privire la domiciliul lui Mc Cullough. Se pare că a fost zarvă la el în dimineaţa asta. Iar dacă ai un creion la îndemână, îţi dau o adresă la Topanga Canyon. Ştiu că nu intră în jurisdicţia ta dar...

— Am un creion. Spune! se răsti Braddock.

Rickert dictă adresa şi adăugă:

— Nu l-am văzut pe amicul nostru personal, dar cunosc un individ de încredere care a dat nas în nas cu el. De altfel, dacă te vei duce acolo, vei recunoaşte decorul obişnuit: n-ai cum să te înşeli. Am crezut că s-ar putea să te intereseze să ştii asta...

— Poţi să mi-l aduci aici pe martorul tău? întrebă Braddock.

Întrebare de formă. Rickert începu să râdă şi răspunse.

— Amicul nostru nu lasă prea mulţi martori în urma lui, nu? Dar mi-am zis că poate ai vrea să fii pregătit pentru focul de artificii!

Braddock suspină şi zise:

— Nu trebuie să-ţi spun eu că e ilegal să răspândeşti zvonuri false, cu atât mai mult să le aduci şi la cunoştinţa poliţiei. Sper din tot sufletul ca aşa să fie, Rickert.

Fostul poliţist rânji:

— Să nu crezi prea mult în asta, dacă vrei să ştii părerea mea. De ce ţi-aş înşira gogoşi? Crezi că nu mi-a ajuns ce-am tras cu poliţia? La urma urmelor, am pierdut totul în povestea cu ticălosul ăsta: slujba, banii, reputaţia. Toate astea din cauza acestui psihopat ţăcănit!

— Hunter nu-i un psihopat, replică Braddock, iar tu n-ai pierdut nimic, ai stricat totul din cauza ta. Dacă ar fi fost după mine, acum erai la mititica, nu în altă parte. Aşa că, Rickert, fi amabil şi nu mă mai suna niciodată. Ai înţeles?

Închise fără să mai aştepte răspunsul, puse carneţelul pe birou şi se uită o clipă cu furie la telefon.

La dracu şi la toţi dracii!

Nu era corect. Nu cel bun trebuia urmărit!

Braddock suspină şi ridică din nou receptorul telefonului.

— Dă-mi direct Washington-ul! se răsti el. Nu legătura normală, vreau să vorbesc chiar cu Brognola. Departamentul de Justiţie. Firul roşu. Nu vreau un subaltern, îl vreau chiar pe el în persoană. Grăbiţi-vă! Nu mă mişc de aici până când nu vorbesc cu el!

Braddock ştia totuşi foarte bine că dacă nu se mişca de-acolo, aşa cum zicea, ar fi stat pe o bombă cu explozie întârziată...

Dar trebuia să ştie, fir-ar să fie! Nu putea să facă nimic dacă nu era sigur.

*

* *

Era unul dintre acele imobile moderne recent construite pe Bulevardul Sunset, care adăpostea birouri şi apartamente. Judecând după amploarea localului, Societatea de Protecţie şi Pază era o întreprindere prosperă. Ea asigura securitatea imobilului unde îşi avea sediul, bineînţeles, dar şi pe cea a unui mare număr de clienţi, industriaşi sau oameni de afaceri, stabiliţi în zonă. Registrele arătau că cei mai mulţi dintre aceşti clienţi se aflau sub controlul financiar al Societăţii Californiene de Investiţii, al cărei acţionar majoritar era Mc Cullough. Frumos sprijin pentru nişte ticăloşi care doreau să reconstruiască un imperiu veros!

Hunter, îmbrăcat cu un superb costum de mafiot, purtând ochelari negri, trecu fără probleme examenul camerei de detecţie plasată la intrare. Uşa se deschise cu un zbârnâit înăbuşit imediat ce o atinse uşor. Un tip în uniformă stătea la un mic ghişeu rotund, lângă uşă. Alături erau instalate o mulţime de ecrane, beculeţe luminoase de semnalizare şi alte minuni electronice. În fundul holului de la intrare, alţi doi tipi stăteau la un birou iar al patrulea lucra la un computer.

Omul de la ghişeu împinse spre Hunter un registru mare deschis. Hunter semnă în registru cu numele de *d'Anglia* şi îl înapoie tipului.

— Pe cine doriţi să vedeţi, domnule? spuse paznicul schiţând un zâmbet.

— Pe Rickert. Vizita mea nu-l va surprinde, replică Hunter privind rapid în jur.

Paznicul scrise ceva pe registru şi zise:

— Presupun că cunoaşteţi drumul?

Da, Hunter nu era deloc ameţit. Reperase o uşă pe care scria, cu litere aurii, Inspector Principal. Iar dedesubt, cu litere mai mici: Charles J. Rickert.

După toate aparenţele, era vorba de un exil fără dureri, nici prea lipsit de confort, pentru un individ dat afară din poliţia activă.

Hunter îl văzuse o dată, dar păstra o amintire nebuloasă, puternic colorată de emoţii. Atunci era locotenent şi înfruntarea

lor se produsese într-un moment în care Hunter era epuizat fizic şi emoţional. Rickert părea să-şi fi pierdut mintea. Toate astea se petreceau sub falezele de la Balboa, într-o noapte întunecoasă şi tragică. Locotenentul se pregătea să împuşte pe unul dintre colegii săi poliţişti – Carl Lyons, un poliţist fără pereche, care avea să devină mai târziu un agent federal camuflat, şi al cărui drum avea să se încrucişeze deseori cu drumul sângeros al lui Hunter. În focul acţiunii, Rickert probabil că nu-l văzuse pe Hunter, şi chiar dacă l-ar fi văzut, n-ar fi existat nici un risc să-l recunoască azi. La puţin timp după această înfruntare sinistră, doctorul Brantzen de la Palm Desert, un as al chirurgiei estetice, „desenase" pe faţa lui Hunter masca de luptă în spatele căreia Exterminatorul se ascundea de atunci. Portretele-robot făcute de poliţie nu reuşiseră niciodată să prindă ceea ce constituia originalitatea acestei feţe noi, şi nici unul din puţinii mafioţi supravieţuitori nu ştiuseră să facă o descriere a monstrului vag întrezărit. Toţi se mulţumeau în general să vorbească de „o privire rece" a morţii.

Hunter ştia deci că nu riscă nimic intrând ziua în amiaza mare în liniile inamice. În plus, era un maestru în arta camuflajului şi putea să joace orice rol.

Acum se transformase în *torpedo mafioso,* „torpilă", iar Charlie Rickert părea că nu-şi dă seama de nimic.

Lângă Rickert se afla un monitor şi, puţin mai departe, un tablou de comandă foarte sofisticat, care îi permitea să facă să apară pe ecran diferitele circuite supravegheate, plasate sub jurisdicţia lui. Deocamdată camera de luat vederi arăta holul de la recepţie, exact în spatele uşii. Rickert îşi văzuse deci vizitatorul.

Nu se mişcă ca să-şi întâmpine musafirul şi între cei doi bărbaţi nu avu loc nici un schimb de politeţuri. Hunter se îndreptă direct spre fereastră, aprinse o ţigară şi rămase acolo câteva clipe, cu spatele la birou.

— Avem o informaţie afurisită rău de tot, zise el calm.

— Crezi că eu n-o ştiu! mormăi Rickert. Sper că n-ai făcut deplasarea doar cu scopul de a mi-o aduce la cunoştinţă!

Nu, era clar că vocea nu i se schimbase. Din punct de vedere fizic, omul nu mai era la fel. Avea probabil vreo cincizeci de ani acum; părul îi albise mult. Şi îl purta tuns perie. Şi era mai greoi. Dar rămăsese acelaşi om. Hunter se întoarse de la fereastră cu un rictus vag.

— Sunt indivizi cărora le e frică, zise el.

— Ar fi bine să stea liniştiţi, răspunse Rickert privindu-şi pentru prima dată vizitatorul.

— Tu în ce ape te scalzi?

— Şi mie mi-e frică. Dar meseria mă obligă să-mi fac griji.

Hunter se întoarse spre fereastră, pipăi un moment jaluzelele, apoi traversă brusc încăperea şi se aşează pe colţul biroului.

— Ia-ţi fundul de pe biroul meu! bombăni Rickert.

— Ia-l tu dacă ţii atât de mult, îi propuse cu amabilitate Hunter-d'Anglia.

— Să lămurim lucrurile o dată pentru totdeauna! se răsti Rickert. Eu n-am treabă cu aiurelile şi fiţele tale. Aşa că data viitoare, le laşi la uşă. Ai înţeles?

Hunter chicoti. Se ridică şi începu să se plimbe lent prin încăpere.

— Ai dreptate, spuse el după un moment. Ar fi o prostie să păşim cu stângul. Pentru că trebuie să colaborăm în această poveste, mai bine...

Rickert îl întrerupse brusc:

— Cine vorbeşte de colaborare?

— Cele cinci cadavre de azi.

Fostul poliţist era alb la faţă de furie.

— Nimeni nu mi-a spus...

— Nimeni n-are să-ţi spună nimic. Există alţii care, închipuie-ţi, au mult mai mult de pierdut.

— Care alţii?

— Am zis, mult mai multe de pierdut. Înţelegi când vorbesc cu tine?

Da, Rickert înţelesese. Se roşi brusc şi întinse mâna furios spre telefon.

— Cum te cheamă?

— N-ai tu treabă cu numele meu, răspunse Hunter liniştit. N-ai decât să le spui că Buldozerul a ajuns. Vor trata direct cu mine atâta vreme cât sacul nu va fi gol. Cu mine şi cu nimeni altul. Ai înţeles? E important. Cele trei conexiuni sunt întrerupte.

Rickert îi aruncă o privite furioasă, apoi întrebă:

— Cum vor lua legătura cu tine?

— Să sune aici, răspunse Hunter-d'Anglia-Buldozerul.

Rickert se încruntă, ezită un moment, cu mâna mai departe pe telefon.

— Nu e o idee tocmai bună, zise el cu o voce reţinută. Nu avem nici un interes să stăm lipiţi unul de celălalt.

Hunter era mulţumit că îl aude vorbind astfel. Se apropie de

birou şi scrise un număr de telefon pe carneţelul lui Rickert.

— Ai dreptate, zise el. Dă-le numărul ăsta. Linia e protejată, curată ca apa de izvor. Spune-le că pot să vorbească direct.

Dar fostul poliţist tot nu părea liniştit.

— Vrei să te contacteze?

— Doar în caz de urgenţă, replică Hunter.

Acum el dădea ordine, şi se simţea. Cât se poate de în largul lui.

— Tu nu faci parte din lot, continuă el. Vreau să mă informezi oră de oră. Te-ai prins? Vreau să ştiu totul, absolut totul.

Se îndrepta deja spre uşă.

— Stai o secundă! izbucni Rickert.

Hunter merse nepăsător până la uşă apoi se întoarse.

— Ce-i?

— Ce trebuie?... Adică, ce vrei?

— Ce-ai făcut până acum?

Rickert îi aruncă o privire ucigaşă. Se ridică şi zise:

— Am pus toţi poliţiştii pe jar. Le-am semnalat punctele fierbinţi şi am pus la treabă cei mai buni copoi.

— Pentru ce?

— Preventiv. Îmi închipui că se vor ţine de fundul lui imediat ce va apărea. La urma urmelor, asta e treaba lor! Poliţiştii sunt plătiţi ca să-i protejeze pe oamenii cinstiţi.

— Adică tu crezi că cu poliţia n-o să sară treaba în aer? întrebă Hunter sardonic.

— De ce-ar sări? Suntem complet acoperiţi. Ba chiar i-am băgat nişte ţinte false. În felul ăsta ar putea să se repeadă ca prostul şi să-şi rupă dinţii, iar poliţia să-l salte. Nu-ţi face griji, am situaţia în mână. Şi poţi să-i spui asta şi şefului tău. Acum aş vrea să ştiu unde intri în dans?

— Mi se pare că ţi-am spus, replică cu răceală Hunter. Spune-le celorlalţi, altfel o să-mi pară rău pentru tine.

Rickert simţi că i se împăiejenează privirea.

— OK, mormăi el. Voiam să spun doar că...

— Bine, am înţeles, bombăni Hunter. Ţine mai departe situaţia în mână. Vei afla când voi avea nevoie de tine. Şi ţine-mă la curent cu tot ce se întâmplă.

Ieşi cu nonşalanţă, adresă un cuvânt amabil tipului de la ghişeu şi ieşi repede.

Îşi jucase bine rolul. Nu foarte bine, dar destul ca să-şi dea seama de forţa inamicului şi să o întoarcă în avantajul său. Acum să şi le bage undeva ţintele sale false!

Se apropia ora când se vor manifesta ceilalţi.

Capitolul VII

Hunter manevrase perfect. Acţiunea sa fusese un adevărat succes. Totuşi simţea un sentiment ciudat de nelinişte, greu de precizat. După toate aparenţele, situase şi cucerise ceea ce constituia centrul nervos al operaţiunii de la Los Angeles. Îl păcălise fără greutate pe şeful Securităţii şi umpluse locul cu micro-emiţătoare-detectoare. Materialul folosit era aproape infailibil. O minune a tehnicii electronice. Mai întâi, un minuscul transreceptor prevăzut cu o mică baterie, fixat în peretele exterior al clădirii, la nivelul parterului. Alte trei micro-detectoare, de o sensibilitate excepţională, fuseseră judicios plasate sub ghişeul recepţionerului de la intrare, lângă fereastra biroului lui Rickert şi chiar sub tăblia biroului său, exact lângă telefon. Hunter câştigase în toate punctele. Atunci de ce acest sentiment de nelinişte? Chestia cu *torpedo* fusese înghiţită de Rickert fără probleme, luându-l pe Hunter drept emisarul unui şef foarte sus pus.

Atunci de ce această senzaţie bizară, inexplicabilă? Trebuia să se gândească la ea...

Hunter ascunsese rulota două străzi mai departe, într-un cartier rezidenţial. Reveni la ea făcând un ocol mare, asigurându-se astfel că nu fusese urmărit. Urcă la bord şi stabili legătura cu compania de telefoane. Încă mai era chinuit de acea angoasă ciudată, când auzi vocea caldă şi familiară în aparatul mobil:

— Operatoare specială.

— S-a făcut, zise el laconic. Unde ai ajuns?

— Afacerea e în curs de desfăşurare, răspunse ea, fără să reuşească să-şi ascundă agitaţia. Chiar în acest moment vorbeşte cu cineva la telefon. Îl înregistrez. Imediat ce termină, îţi branşez banda direct. La tine cum a mers treaba?

Hunter simţi un fior pe şira spinării? Încercă să nu-i dea atenţie. Să fi fost din cauza „operatoarei speciale”? Preferă să nu dea importanţă întrebării. Deocamdată.

— După toate aparenţele, totul a mers foarte bine, răspunse el. Eşti sigură că la tine totul e bine?

Ea simţise tensiunea din vocea lui. De aceea răspunse degajată:

— Da, bineînţeles, nici o problemă. Dar de ce această îngrijorare?

— Am o senzaţie ciudată de care nu mai scap, îi explică el. Un fel de al şaselea simţ. Trebuie să fii vigilentă. Tipii ăştia nu sunt nişte mortăciuni. Deţin un serviciu de protecţie foarte solid. Va trebui să jucăm foarte strâns. Imediat ce te sun, vii rapid, nu pierzi nici o secundă. E un ordin!

— OK, zise ea cu o voce supusă, cu mintea ocupată de necazurile prin care trecuse în ajun.

Hunter întrerupse legătura şi se puse pe treabă. Anclanşă un program pe consola de detecţie pe care îl branşă apoi pe lectorul informatic. După care, se instală la volanul rulotei şi se depărtă rapid.

Operaţiunea următoare era un rond de inspecţie pe străzile din vecinătatea imobilului Societăţii de Pază şi Protecţie. Obiectivul: spionaj-audio. Pe teren degajat, micul transreceptor funcţiona la întreaga capacitate, pe o rază de un kilometru şi jumătate. Ascuns la nivelul parterului unui imobil înconjurat de o mulţime de building-uri, el nu putea să transmită decât pe o rază de opt sute de metri. Dar asta nu însemna că nu era o minune a genului. Prevăzut cu o baterie şi un magnet, funcţiona ore în şir. Pornea automat şi putea să stocheze aproape o zi de înregistrări. În plus, Hunter îl putea comanda de la distanţă, de la consola de detecţie a rulotei, trecând astfel de la faza de înregistrare, la faza de emisie, cu întoarcere şi selectare a înregistrărilor legate direct la computerul de bord, clasând datele unei utilizări neimediate, comprimând plajele, reînnoind capacitatea bandei magnetice.

Hunter apăsă pe tasta „înapoi”, ca să afle ce s-a petrecut la cartierul general al lui Rickert de la plecarea sa. După derularea benzii, Hunter apăsă pe tasta de pornire şi îşi auzi imediat propria voce, răsunând monotonă în amplificatorul consolei.

— Sunt indivizi cărora le e frică.

Apoi vocea lui Rickert, distantă, parcă înăbuşită:

— Ar fi bine să stea liniştiţi.

Hunter apăsă pe tasta de derulare accelerată. Apoi se auzi din nou vocea lui Rickert:

— Am vrut să spun doar...

Apoi cea a lui Hunter, puţin cam neclară:

— Bine, am înţeles. Continuă să ţii situaţia în mână. Vei afla când voi avea nevoie de tine. Şi să mă ţii tot timpul la curent cu ce se întâmplă.

Urmau nişte voci masculine puţin cam înăbuşite, dar calme. Un zgomot de paşi şi, brusc, vocea lui Rickert:

— Te-ai uitat bine la el?

O altă voce necunoscută:

— Nu prea. Dar sunt sigur că nu l-am mai văzut niciodată pe tipul ăsta.

Rickert:

— Numele lui îţi spune ceva?

— Ce? Buldozerul? Nu, e cu siguranţă o...

— Bineînţeles, e o poreclă! Dar a semnat d'Anglia.

— Există o familie cu numele ăsta în est.

— Mda, mda, ştiu ce vrei să spui. Cum să nu-i cunosc! Sunt...

— E unul care-şi bagă nasul peste tot, Charlie, îţi spun eu. Figura clasică. Limpede ea apa de izvor. Ştim noi ce e cu tipii ăştia. Nici măcar nu e nevoie să semneze în registru.

— La dracu! Înţeleg ce vrei să spui. A căzut cum nu se poate mai rău. Şi crezi că n-a sosit aici doar de azi dimineaţă?

— Exact! Aş da orice ca să ştiu ce clocește! Şi sunt sigur că cunoaşte refrenul de la A la Z.

— Nu mai încape nici o îndoială, asta e şi părerea mea. Dar ce dracu caută aici? Cineva de sus de tot îl plăteşte ca să-şi bage nasul în treburile noastre. Mă întreb de când e aici spionul ăsta?

— Probabil că dintotdeauna. Ţi-am spus, prietenii mei sunt circumspecţi. N-ar avea încredere nici în mama lor. Pun prinsoare că sunt cu ochii pe noi fără ca măcar să ne dăm seama. Ţi-am spus...

Deodată vocea lui Rickert deveni mai puternică. Părea şocat.

— Dumnezeule mare!

— Ce?

În acel moment înregistrarea devenea neclară. Apoi din nou vocea lui Rickert, mult mai slabă:

— Poate că mai sunt şi altele. Stai, îl smulg. Vino să mă ajuţi să controlez biroul. Stai, probabil că e încă în legătură? Spune-i... Nu! Stai! Branşează-l. Mda, mda, haide.

Hunter auzi zgomotul unei uşi trântite.

Apoi nimic. Câinele acela de Rickert descoperise microfonul lui Hunter.

Şi Rose d'Avril?

Hunter îşi simţise funcţionând al şaselea simţ de luptă. Totdeauna va fi uluit de această capacitate extraordinară a minţii omului. Dar nu era timp pentru astfel de reflecţii.

Luă repede telefonul ca să-şi sune asistenta.

— Pleacă, îi ordonă el, imediat ce fata îi răspunse. Ia-o pe prima stradă la stânga, apoi a doua la dreapta. Te iau în trecere.

Haide, repede.

Dar tânăra femeie de la telefon nu înţelegea nimic. Pentru că nu era cea care trebuia să fie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu o voce derutată. Explică-mi.

— Aici, Striker! se răsti Hunter. Unde e operatoarea mea specială?

— A fost luată adineauri de nişte oameni înarmaţi, răspunse vocea feminină de la celălalt capăt al firului.

Hunter simţi cum îi îngheaţă sângele.

— Să fim calmi, mormăi el atât pentru femeie cât şi pentru el. Nu fi nervoasă, spune-mi exact ce s-a întâmplat.

— Au venit agitând pistoalele. Eu sunt şeful de serviciu. Şi-au arătat insignele, apoi mi-au ordonat... în fine, le-am spus unde e. Credeam că fac parte din... Oricum, au găsit-o şi au luat-o cu ei.

— Şi asta când s-a întâmplat? întrebă Hunter cu o voce neutră.

— Oh, chiar acum. În urmă cu un minut.

Bineînţeles, înfiorarea de pe şira spinării nu fusese degeaba. Ar fi trebuit să înţeleagă. La urma urmelor, nu era singurul de acolo care deţinea un echipament de detecţie electronic foarte sofisticat!

Fiecare acţiune provoca o ripostă. În mod inevitabil. Sofisticarea contraspionajului electronic era pe măsura celei folosite pentru spionaj. Şi, în mod vizibil, în acest domeniu, oamenii de la Societatea de Protecţie şi Pază nu erau nişte tăntălăi...

Atunci... Da, speranţa era mică, dar exista totuşi; mai bine decât deloc.

Cu ocazia ultimului contact audio, avut cu câteva minute mai înainte, Rose d’Avril spusese: „Vorbeşte la telefon cu cineva, chiar în acest moment. Îl înregistrez. Cum termină, îţi branşez banda...”

Numita branşare se făcea direct pe computerul de legătură, racordat la telefonul mobil, destinat în special primirii şi înregistrării de mesaje când Hunter nu se afla în rulotă.

Şi, într-adevăr, tânăra femeie branşase banda de înregistrare.

„Striker. Orele zece şi şaptesprezece minute: un apel destinat unui anume Jay Leonard, cu domiciliul Bulevardul Silverlake nr. 3040, Hollywood. Încă mai vorbesc. Îţi voi transmite banda în întregime, imediat ce convorbirea se va termina. Frecvenţa folosită pe această linie este destul de ciudată. Mi-e teamă că ar putea să fie, vorba de un detector de putere sub ascultare. Mi-aş da imediat seama că... O, Dumnezeule! Parcă ar fi o descindere

în toată regula. Poate că sunt poliţiştii. Nu te nelinişti, voi fi mută ca peştele. Noroc, Striker.”

Ăsta noroc!

Poate erau poliţişti. De ce nu, la urma urmelor. În orice caz, putea să spere. Era greu de conceput că Rickert ar fi avut timpul material să contraatace. Avusese la dispoziţie doar câteva minute, din momentul în care descoperise microfonul sub birou. Aşa că era puţin probabil să fi reuşit să-şi trimită oamenii până la sediul companiei de telefoane.

Şi totuşi, chiar dacă probabilitatea era mică...

În universul electronicii, timpul şi spaţiul nu au deloc importanţă şi sunt cu uşurinţă neutralizate.

Nu-i trebuise mult timp, acelui câine de Rickert, ca să localizeze receptorul. Deci, poate că era capabil şi de restul. De altfel, nu-i ascunsese lui Hunter-Buldozerul că alarmase toată poliţia. Ceea ce însemna că toată zona era străbătută de poliţişti plătiţi de el, capabili să reacţioneze la cel mai mic apel. Dar poliţişti sau nu, rezultatul era acelaşi pentru Rose d’Avril. Iar Hunter trebuia să joace jocul pornind de la principiul că se afla în mâinile inamicului.

Cu alte cuvinte, nişte mâini nu prea tandre.

Noroc, Striker.

Asta îi ura, asigurându-l ca nu va vorbi. O fată grozavă! Hunter trebuia să recunoască adevărul: era atras foarte tare de această femeie curajoasă.

Dacă era o descindere a poliţiştilor, atunci nu era nici o problemă...

Dacă nu era... Ei bine, Striker şi Rose d’Avril ştiau foarte bine amândoi ce însemna mutismul. Rose nu avea să se mai întoarcă niciodată din această sinistră aventură.

Vorbeai de noroc, Rose?

Bob Hunter ştia că avea nevoie, pentru amândoi, de altceva: pur şi simplu de un miracol. Dar mai ştia că miracolele nu vin de la sine, uneori trebuie să forţezi mâna destinului.

Acum, cel mai important era ca inamicului să i se atragă toată atenţia şi să i se dea un os de ros, mult mai atrăgător decât Rose d’Avril. Altfel, Bob Hunter se va vedea constrâns să i-o smulgă pe Rose cu forţa, şi avea să fie lucru dificil şi riscant pentru amândoi.

Hunter îşi zise că va avea noroc, dar avea să forţeze mâna destinului, chiar dacă acest destin ar fi provocat cel mai negru infern.

Capitolul VIII

Totul se reducea la o problemă de timp. Hunter se întreba dacă, undeva în lume, mai rămăsese destul pentru a salva viaţa lui Rose d'Avril.

Lăsă rulota pe aleea de acces, se îndreptă spre intrarea de acces şi pătrunse în imobil. O cameră de luat vederi se îndreptă spre el, în timp ce străbătea un lung culoar interior. Sub haină, arma M79, versiune specială, forma o umflătură evidentă. Totuşi nimeni nu apăru în calea lui. Hunter se îndreptă liniştit spre localurile Societăţii de Protecţie şi Pază.

În micul hol dinaintea intrării birourilor fu „luat la ochi" de altă cameră de luat vederi, fixată deasupra uşii blindate. Hunter nu-i lăsă timp pentru o examinare minuţioasă. Trase şi un nor de fum, de praf şi de tencuială umplu holul, în timp ce, sub impact, uşa blindată se curba spre interior. Balamalele cedară ca nişte pioneze şi uşa cedă, lăsând trecerea liberă.

În holul de la recepţie, în spatele ghişeului, doi ţăcăniţi îşi agitau armele. Hunter intră în sală, precedat de o nouă rafală trasă spre zidul din fund. Cei doi înţeleseră. Se aruncară să se adăpostească, dar puţin cam târziu, şi rafala îi surprinse în plin elan, proiectându-i cu mare violenţă peste un rând de fişete metalice.

Primul foc al armei M79 declanşase alarma ghişeului. Recepţionerul, pe jumătate conştient, cu nasul plin de sânge, nu băga deloc în seamă sirena stridentă.

Hunter făcu câţiva paşi înainte şi trase o nouă rafală direct în uşa biroului lui Rickert. Aceasta cedă brusc, despicându-se în două şi căzând în interiorul încăperii. Trecând peste rămăşiţele din care ieşeau fum, învăluit de o ceaţă de praf, Hunter intră în birou. Exact în acel moment, un panou din zidul din dreapta culisă fără zgomot. Se ivi brusc un tip îmbrăcat în costum de oraş, cu un revolver în mână. Dând nas în nas peste ţeava armei M79, tipul rămase nemişcat. Revolverul său descrise un arc de cerc în atmosfera întunecată de praf, în timp ce ridica instinctiv mâinile deasupra capului.

— Pe toţi dracii! Ce mai e şi aiureala asta? mormăi el.

Omul era un frate de sânge. Hunter îi auzise vocea cu câteva minute mai înainte, pe banda care înregistrase convorbirea cu Rickert.

— Să stăm puţin de vorbă, răspunse el cu o voce puţin răguşită, sprijinind ţeava armei în burta mafiotului.

Îl împinse cu brutalitate în biroul lui Rickert.

— Unde s-a dus ticălosul? se răsti Hunter.

— S-a cărat. Nu-i aici!

Ţeava armei îl împinse şi mai tare în burtă.

— Ştii ce se va întâmpla dacă apăs pe trăgaciul jucărioarei, *amico*? mormăi Hunter. Vor avea nevoie de un aspirator ca să cureţe bucăţile împrăştiate ale măruntaielor tale.

Era clar că tipul nu voia deloc asta. Fruntea i se acoperi de sudoare.

— Îţi jur că s-a cărat. Ce pot eu?... Ce vrei...

Hunter îl împinse tare cu arma în buric. Tipul se îndoi în faţă. Acum mintea îi lucra cu repeziciune.

— Haide, fă-mi plăcerea şi spune, zise Hunter rânjind, fără să slăbească presiunea.

— OK, OK, zise tipul puţin gâfâit.

Încerca cu disperare să-şi revină, să recupereze o aparenţă de demnitate. Hunter nu avea nimic împotrivă.

Mafiotul zise repede:

— Mi-a spus că se duce la Burbank.

— Ce se întâmplă atât de interesant la Burbank?

— Avem un birou acolo. O chestie practică, foarte aproape de aeroport. Înţelegi, cu tot rahatul ăsta care a căzut pe capul nostru...

— Aici, nu în altă parte, ţi-a căzut rahatul în cap. Deci?

— Mda, ştiu, dar voiam să spun... e vorba de putoarea aia. Am pus mâna pe o ticăloasă. I-am găsit actele, şi face parte din poliţia federală. Credem că e un bluf, dar ne-a speriat rău de tot. Nu suntem siguri de nimic.

— Ştii cine sunt? întrebă Hunter.

— Bineînţeles. D'Anglia. Te cunosc. Eram aici... în fine, în camera de alături când ai...

— Numai că eu, *amico,* n-am onoarea să te cunosc.

— Lambert. Mă cheamă Lambert. Sunt verificator aici.

— Lambert, pe dracu'!

— Adevărat, uitam să-ţi spun că mi-am schimbat numele. Mă chema Lamamamamamamamama...

Tipul bâiguia ca un disc zgâriat.

— Cum zici că te chema? îl întrerupse tăios Hunter.

— Lamamammafria. Înţelegi de ce am preferat să-l schimb?

— Şi ce verifici?

— Socoteli. În fine, verific scriptele acestei societăţi, pentru *ei.*

— Care societate?

— Afacerea asta de Protecţie şi Pază. Şi, în acelaşi timp, nu-i scap din ochi pe Rickert şi oamenii lui.

— Zău că mă scârbeşti!

— Ce? Cum?

— Ce verificator! Toată lumea se cară iar tu stai la căldurică. Chiar vrei să te cred?

— Nu înţeleg. Nu ştiam că...

— Fata aia, amice, lucrează pentru mine.

— La naiba! Nu ne-a... în fine, nu ştiam nimic. Rickert a zis... în fine, îmi închipuiam... Auzi, nu vrei să zici că tipul ăsta e veros?

— Ştii foarte bine că e veros ca un măr stricat.

— Nu, te... te rog, ia puşcociul ăsta. Nu trage...

Toată demnitatea dispăruse brusc.

— Îmi pare rău pentru fată, zise el. Au dus-o la Burbank. Rickert se întâlneşte cu ceilalţi acolo. Îţi jur că nu ştiu nimic mai mult. Te rog, crede-mă. Numai că, dacă zici că e veros, poate că mi-a îndrugat aiureli. O, Doamne! Ce poveste! Zău că nu credeam că...

Hunter îndepărtă arma, apoi îl lovi brusc la tâmplă. Tipul se prăbuşi pe birou, înainte de-a cădea pe podea, aparent inconştient.

Timpul trecea cu repeziciune. Trecuseră poate două minute. Hunter exploră rapid încăperea din spate. O chestie frumuşică, confortabilă şi bine echipată, dar fără ferestre. Descoperi o uşă ascunsă care dădea afară, în fundul biroului lui Rickert.

În zece secunde ajunse la rulota de război şi se îndrepta spre Burbank.

Părăsind locul, avu timp să vadă, pe trotuar, în faţa imobilului, o întreagă mulţime de gură-cască şi două maşini ale poliţiei, cu girofarurile în acţiune. Puţin mai departe, pe alee, un şir de camioane de pompieri veneau în mare viteză. Hunter scăpase ca prin urechile acului, dar acum era mai aproape de Rose d’Avril. Începea o nouă fază. Rickert nu putea să aibă un avans mai mare de zece minute, iar dacă rulota îl ajuta, Hunter putea să recupereze câteva minute până la Burbank.

Pompierii nu aveau de ce să-şi facă griji: imobilul nu era deloc ameninţat. Focul, adevăratul foc, se afla în Bob Hunter. Era mai bine să o găsească pe fată vie şi întreagă. Altfel Charlie Câinele avea să descopere repede sensul cuvântului răzbunare.

Hunter era îndrăgostit de tânăra femeie...

Capitolul IX

— Au reuşit să-l prindă pe domnul Brognola, domnule inspector. Îl aveţi la telefon. Vă fac legătura.

Tim aştepta de cel puţin...

— Aici Brognola!

— Braddock la telefon. Salut, Hal!

— Mi s-a spus că eşti tu, zise vocea familiară. Altfel n-aş fi răspuns. Care-i problema? Nu ne-am mai văzut de o veşnicie! Apropo, am aflat că ai fost promovat. Felicitări!

— Mulţumesc.

Dar Tim nu-l sunase pe Brognola ca să vorbească verzi şi uscate.

— Unde eşti? întrebă el brusc.

— Ăăă... nu sunt la Washington în acest moment, dacă asta vrei să ştii.

— Nu te-am întrebat unde nu eşti, replică Tim Braddock.

Dar celălalt nu avea deloc chef să-l lămurească.

— Care e problema ta? întrebă el în loc de răspuns.

— Aş vrea să-mi spui chiar tu asta. Am primit o informaţie de la un informator destul de fiabil. Şi am impresia că problema mea te priveşte personal.

— Ah? Ah?

— Mda, sau mă înşel complet, deşi m-ar mira. S-ar părea că un anume individ acţionează iar la noi.

— Un anume individ, zici? N-ai putea să fii mai precis?

— Prefer să nu fiu. Ştim amândoi despre cine e vorba. Aşa că fără alte amănunte. Spune-mi dacă informaţia e adevărată sau e falsă.

Agentul federal oftă şi răspunse:

— Tu ce preferi?

— Să fie falsă.

— Atunci să zicem că informaţia ta nu e corectă.

— Nu te mai prosti! se răsti Braddock. Nu e timp de glumă. Nu vreau să...

— Linişteşte-te, Tim! îl întrerupse Brognola ironic. Ia un trabuc ca să te relaxezi.

— Nu mai fumez de când am fost numit inspector şef! răcni Braddock, cu vocea sugrumată de furie. Ca să-mi păstrez o imagine bună. Nu vreau să fiu văzut cu capul aureolat de fum.

Un fum de un anumit gen.

Brognola deveni serios.

— Îţi înţeleg foarte bine reacţia, bătrâne. Scuză-mă...

— Scuzele nu rezolvă nimic, îl întrerupse Braddock. Cheamă-l înapoi pe amicul nostru, Hal.

— Dar nu eu l-am trimis la tine, inspectore. Cum vrei să-l chem înapoi?

— Asta nu înseamnă că nu ştiai.

— La asta permite-mi să-ţi răspund şi da şi nu. Mă limitez să-ţi spun că la începutul săptămânii viitoare va apărea un decret cum nu se poate mai oficial. O chestie emisă de sus de tot. Şi vei vedea atunci că nu vei avea nici un firicel de fum în jurul capului tău frumos. Deocamdată nu pot să-ţi spun mai mult.

Deci zvonul era adevărat. Doamne, ce ciudată era viaţa uneori! Cu alte cuvinte, prima dată când drumul lui Braddock s-a încrucişat cu cel al unui anumit individ, lumea era foarte diferită. Numitul individ era doar unul dintre acei puşti din Vietnam, care luase hotărârea să plece în campanie împotriva societăţii americane şi a putreziciunii sale crescânde. Tim Braddock abia îşi începea cariera în cadrul administraţiei. Iar Harold Brognola conducea o comisie federală însărcinată cu lupta împotriva crimei organizate. Mda, era o lume foarte diferită. De atunci lucrurile se schimbaseră. Bob Hunter devenise simbolul viu al eroismului naţional însetat de sânge şi spintecătorul neobosit al Mafiei. Tim Braddock se pomenise inspector şef în cadrul uneia dintre poliţiile de stat cele mai importante din ţară. Brognola se afla la conducerea poliţiei federale, având misiunea să impună legea pe întreg teritoriul, consilier al preşedintelui şi consultant al Interpolului.

Astfel, destinele celor trei se amestecaseră de multe ori, în funcţie de împrejurări, şi dacă se dorea folosirea unui limbaj mai romantic, drumurile lor urmaseră un curs paralel, în această lume ciudată în care toţi trei evoluaseră.

— Linia e „curată” Hal, zise Braddock. Spune-mi ce se întâmplă.

— Nu sunt sigur că ţii neapărat să ştii, răspunse calm celălalt.

— OK, poate că ai dreptate, spune-mi totuşi. E adevărat zvonul care se aude la Washington?

— Despre individul nostru?

— Mda, exact, despre el.

— Da, Tim. Perfect adevărat.

— La naiba! exclamă inspectorul şef, incapabil să-şi ascundă

agitaţia. OK! Păi era şi timpul!

— Ne străduim de multişor, dacă vrei să ştii, dar nu s-a putut să-l facem să accepte. Şi nici acum nu sunt complet sigur că nu se va răzgândi în ultimul moment.

— Ce vrei să spui?

— Ne-a dat acordul său de principiu, dar cu o condiţie.

— Ce condiţie?

Brognola suspină şi răspunse:

— A cerut o ultimă campanie de decimare.

— Ce?

— Mda, o ultimă campanie sângeroasă. Spune că nu a fost destul. Vrea să se asigure că totul a fost curăţat. E şi asta o nebunie, dar n-am ce face. Îl cunoşti la fel de bine ca şi mine. Ai auzit comunicatul special de ieri?

— Da, vag, dar n-am...

— În realitate, esenţialul a fost filtrat, ca să nu se dea prea tare cu goarna. Dar noi doi suntem de aceeaşi parte a baricadei, aşa că pot să-ţi spun tot adevărul. Cei de sus consideră că teritoriul este complet curăţat, ca să vorbim în limbaj militar. Va mai trece un timp până când vor reuşi să lipească bucăţile şi să încerce să realizeze o nouă Organizaţie. Iar noi suntem gata pregătiţi să-i belim! Atunci...

Brognola oftă din nou. Continuă:

— Iar prietenul nostru, îţi spun sincer, mă lasă cu gura căscată! Nu-ţi închipui ce distrugere a putut să le facă ăstora!

— Mda, am avut ocazia să admir câteva eşantioane ale acţiunii sale, murmură Braddock. La urma urmelor, nu reuşesc să pricep ce face aici de data asta. De la prima lui descindere, totul e relativ calm, n-a mai rămas decât plevuşcă. Cel puţin în aparenţă.

— Se vorbeşte totuşi de unele grupări oculte, dacă înţelegi ce vreau să spun, Tim.

— Zău? Mulţumesc pentru informaţie. De când...

— Nu eu. El.

Braddock oftă şi el.

— Deci vrea să strivească şarpele în faşă, da?

— Da, aşa cred. Dar nu te supăra pe mine, bătrâne. Nu am nici o putere şi nici control asupra respectivului individ. Tot ce sunt în stare să fac, e să urmăresc şi să adun oalele sparte.

— Asta faci acum?

— Humm, hum...

— La dracu! Ai auzit foarte bine întrebarea. Dă-mi un răspuns

clar! Eşti la Los Angeles, da sau nu?

Hal chicoti uşor şi răspunse:

— Calmează-te, Tim! În realitate, încercăm să-l protejăm, atâta tot. Primesc ordine decât de la... în fine, să nu intrăm în detalii. Nu e cazul să politizăm povestea asta. Dar pot să-ţi spun că la Capitoliu totul e clar în capetele lor; ar trebui să meargă ca pe roate, dacă vom reuşi să-l păstrăm în viaţă încă cinci zile afurisite!

— Cinci, ai zis?

— Exact, numărând de azi. A cerut şase, şi ieri a fost prima. Auzi, Tim? Dacă individul cu pricina va cădea sub gloanţele poliţiei, să ştii că va fi o adevărată catastrofă naţională! Vorbim de politică, atunci hai să ne gândim puţin. Toţi oamenii cinstiţi din ţara asta se vor ridica împotriva noastră, însufleţiţi de aceeaşi furie hotărâtă ca să ne linşeze, toţi câţi suntem. Şi o vom merita. Nu trebuie ca...

— N-am nevoie de explicaţii, mormăi Braddock. Cel puţin teoretic. Pentru că în practică, treaba nu e chiar atât de simplă. Tipul e căutat, asupra lui sunt reţinute câteva capete de acuzare, dintre care unele chiar de colegii tăi.

— Ştiu, dar...

— Să-ţi spun ceva, domnule „federal”. Un bun poliţist californian n-are treabă cu politica, după cum nu-i pasă nici de opinia publică. Pe el îl interesează cetăţenii buni şi răi. Or, în ochii legii, prietenul nostru ar face parte dintre cei răi. Mi-e greu să strâng în biroul meu douăzeci de mii de poliţişti ca să le spun să închidă ochii când se vor întâlni cu prietenul nostru jucându-se cu pistolul-mitralieră, sau aruncând grenade în dreapta şi-n stânga. Pentru că, vezi tu, dacă le cer să facă o excepţie de la lege, data următoare, ei singuri vor decide cum să se comporte, şi atunci s-a dus dracului disciplina şi supunerea. Nu, bătrâne, nu în felul ăsta se conduce un departament de poliţie. Legea e lege, şi toţi avem interesul ca lucrurile să rămână astfel. La urma urmelor, dacă ai sugestii, te ascult.

Brognola se grăbi să răspundă cu o voce calmă:

— Nu, nu, inspectore! Nici prin cap nu mi-a trecut să vreau să mă bag peste tine. Te las să acţionezi liber, cum doreşti. Şi acum, dacă-mi dai voie, aş vrea să închid.

— Nu mă lua cu zăhărelul, Hal! Dacă eşti în zonă, ar fi bine să treci pe la mine. Avem mare nevoie de...

— Imposibil, Tim! Poţi să mă crezi că îmi pare sincer rău. Dacă individul nostru scapă teafăr, vom părăsi locul în câteva ore. Îţi

cer să suporţi cu răbdare prezenţa noastră această perioadă de timp, limitată, trebuie să recunoşti. Dar îţi voi face o promisiune. Dacă diseară mai suntem încă pe-aici, după ce se înserează, promit că vin să-ţi dau o mână de ajutor. E bine?

— Zău că eşti oribil! bombăni Braddock.

Dar ştia că nu va obţine mai mult de la prietenul său.

— În orice caz, adăugă el, te aştept la cină.

— Promit că voi veni, răspunse imediat Brognola. Acum fă-mi tu mie o promisiune.

— Care?

— Nu te agita de la prima alarmă falsă. Nu e cazul să organizezi o linie Maginot, ca ultima dată, dacă înţelegi ce vreau să spun. Reacţionează cu calm.

— Deci nu ştii? replică Braddock. Contribuabilii consideră că le cam păpăm banii degeaba. Să nu adun infanteria la un zvon fals! Totuşi, când va izbucni focul de artificii, ştii foarte bine cum vom reacţiona, Hal! Înainte de orice, ne vom face datoria.

— Mda, ştiu, mormăi Brognola. N-am nevoie de detalii. OK, acum îţi zic salut.

— Stai, stai, mai am ceva pe inimă.

— Te ascult.

— N-ai cumva şi un judecător federal în bagajele tale?

— Cine ţi-a sugerat o idee atât de extravagantă?

— Nimeni. Doar o notă confidenţială pe care am găsit-o în dimineaţa asta pe birou. S-ar părea că un judecător federal ar fi venit în sector, noaptea trecută, ca să absolve pe anumiţi cetăţeni căutaţi în caz că vor fi prinşi. Mă înţelegi? Iar eu mi-am zis că chestia asta cade la ţanc.

— OK, ai avut dreptate. Eu l-am adus. Oricum, nu te nelinişti, e o procedură perfect legală, aşa că nu...

— Bine, Hal, scuză-mă că te întrerup, te salut. Cred că focul de artificii a început.

— Vorbeşti serios?

— Cât se poate de serios. Ciao, Hal.

Braddock puse repede receptorul jos şi ridică o privire anxioasă spre poliţistul în uniformă proţăpit la intrarea în birou.

— Ce s-a întâmplat, Johnny?

— Aţi cerut să fiţi anunţat imediat ce se semnalează vreo mişcare paramilitară sau asimilată.

Da, focul de artificii începuse. Tim citi asta în privirea lui Johnny, pe când încă mai vorbea la telefon cu Brognola.

— Explică-mi totul, zise el.

— E vorba de un imobil unde se află sediul unei societăţi de pază. Pe Bulevardul Sunset. Au fost o serie de explozii, şi un schimb de focuri. Poliţiştii din sector, deplasaţi imediat la faţa locului, spun că seamănă cu un adevărat bombardament, ca în timp de război.

Inspectorul şef nu avea nevoie de o descriere detaliată. Simţise din instinct şi îşi imagina foarte bine scena.

Charlie Rickert lucra pentru o societate privată de protecţie, situată pe Sunset. Iar Rickert întreţinea de mult timp legături strânse cu unii criminali.

— Trebuie să blocăm cartierul, Johnny. Alertează serviciul mobil... nu, aşteaptă. Vom cere mai întâi confirmarea. Trimite-l pe Hallowell şi pe experţii lui la faţa locului. Spune-i că vreau dovezi solide înainte de a declanşa planul de urgenţă numărul doi.

Johnny făcu ochii mari. Participase la planul de urgenţă numărul unu şi încă nu-l uitase!

— La naiba! zise el. Încetişor.

— Ai dreptate, Johnny, e nasol! mormăi Tim, mai mult pentru el decât pentru subordonatul său.

Şi aşa şi era! Tim Braddock avea de făcut o treabă care nu-i plăcea deloc: trebuia să facă tot ce-i stătea în putere ca să prindă sau să omoare un om pe care nimeni nu dorea cu adevărat să-l prindă sau să-l omoare. Cu excepţia lui Charlie şi a complicilor lui.

— Mai stai puţin, Johnny, vreau...

Dar prea târziu. Johnny închisese deja uşa, fără zgomot, ca să execute ordinele.

Da, prea târziu.

Lumea merge mai departe, Hunter. Fugi de-aici cât mai poţi încă! Fugi, băiete!

Dar Braddock ştia că Hunter nu va pleca. Cu atât mai rău! Tim Braddock nu mai putea să facă nimic.

Capitolul X

Pentru automobilistul proaspăt venit de la Los Angeles, această încâlceală incredibilă de periferii, cartiere, sectoare îmbinate unele cu altele, constituind aglomeraţia propriu-zisă, poate să ia forma unui adevărat coşmar. Mai ales dacă, din naivitate, şi-ar imagina la început că străzile şi arterele de mare circulaţie ar urma un plan, dacă nu cu rigurozitate metodic, cel puţin relativ logic. Fără a uita reţeaua de drumuri cu sens unic, celebre în lumea întreagă, şi care, numai ea, ar trebui să dea fiori de angoasă şoferilor nepreveniţi, chiar şi celor mai experimentaţi. Aici numărul de maşini pe cap de locuitor este cel mai ridicat din lume; pe aceste drumuri, vehiculele se deplasează cu aproape o sută la oră, bară la bară, uneori cinci-şase deodată luând cu asalt locul de ieşire sau de intrare a porţiunilor de schimbare a direcţiei, intersecţiilor în unghi drept şi alte viraje strânse, totul, fireşte, fără să se reducă viteza. Nu mai e nevoie să spunem că, în acest ritm, nenumăratele panouri de semnalizare defilează cu o asemenea viteză încât e aproape imposibilă descifrarea lor, cu atât mai puţin înţelegerea semnificaţiei.

Hunter îşi zicea că energia cheltuită zilnic de toate acele vehicule trebuie să fie echivalentă cu consumul pentru încălzirea locuinţelor din restul ţării. Totuşi nu era vorba decât de un grafic de la jumătatea zilei. Dumnezeu ştie ce puteau să rezerve orele de vârf de la sfârşitul după-amiezei: o adevărată nebunie furioasă!

Cartierul Burbank se află lângă districtele Hollywood şi North Hollywood. După toate aparenţele, ar fi trebuit să fie simplu să ajungă de pe Bulevardul Sunset, din Hollywood, la aerogara Hollywood-Burbank.

Mare greşeală!

Griffith Park, Forest Lawn, Warner Brothers, Universal Studios şi celebrele coline de la Hollywood separă periferia Hollywood de periferia Burbank. Rămânând pe drumurile cu sens unic, automobilistul poate să străbată Sunset în direcţia est, apoi să ia drumul spre Hollywood către nord-vest până la Ventura Freeway. Începând de aici, iei din nou direcţia est prin Golden State Freeway şi, la aproximativ şapte kilometri, Bulevardul San Fernando, care duce direct la aeroport.

Dar există şi alte posibilităţi: Bulevardul Barham şi drumul periferic Universal City, apoi labirintul de străzi puţin frecventat de la Lankershim şi Vineland; sau... pe scurt, totul depinde de oră şi de condiţiile de circulaţie. În general, alegerea itinerarului este aleatorie şi niciodată satisfăcătoare: dintre mai multe rele, alegi pe cel mai mic!

Slavă Domnului, Hunter conducea un vehicul echipat cu un computer de navigaţie! Era deci destul să apeleze la creierul electronic, care ar face pentru el alegerea cea mai bună.

După furnizarea datelor, pe ecran apăru ruta propusă: rulota trebuia să o ia prin Highland spre nord, ca să ajungă la tronsonul de schimbare a direcţiei de la Hollywood Bowl, apoi drept spre Barham pe Hollywood Way, care avea să-l ducă direct la extremitatea sud-estică a aeroportului, la nivelul terminalului. Un itinerar fără drum în sens unic. Bună treabă!

Părăsind această problemă, Hunter îşi concentrăm atenţia asupra unor probleme mai spinoase.

În privinţa sorţii femeii la care ţinea nu putea să facă decât presupuneri. Era deci mai bine să nu se mai gândească, să se străduiască să analizeze situaţia prezentă luând în calcul elementele şi actorii deja cunoscuţi.

Mai întâi faptele.

În primul rând. O nouă structură era pe cale de a se dezvolta în statul California.

În al doilea rând, principalii artizani sau actori identificaţi până atunci erau următorii: mai întâi un om de afaceri bogat şi veros, cu o fată recalcitrantă cu care avusese probleme, ce părea acum că trecuse pe planul doi; apoi un fost poliţist, corupt până în măduva oaselor, azi la conducerea unui fel de poliţii private de anvergură încă necunoscută, dar probabil destul de eficace; numita poliţie era cu siguranţă finanţată de omul de afaceri veros cu fată recalcitrantă. Mai era şi un expert în structuri mafiote, de pe timpul când Organizaţia funcţiona conform schemelor tradiţionale. Acest ultim complice era direct legat de fostul poliţist corupt.

În solda lor se afla o echipă de ucigaşi anonimi, care încercase fără succes să-l lichideze pe omul de afaceri veros; un „verificator” mafiot, servind drept câine de pază pentru poliţistul corupt din partea unui „grup” încă neidentificat, probabil comitetul marilor mahări ai Organizaţiei pe cale să se nască la Los Angeles.

Urmau apoi faptele presupuse, dar care urmau să fie

verificate.

Această nouă structură se elabora conform unei scheme necunoscute pe care inventatorul ei o numea „concept californian” şi care implica la acest nivel de analiză o asociere de elemente mafiote şi de altă natură, adunate ca să se susţină şi să coopereze foarte strâns. Această asociaţie era condusă de o organizaţie foarte închisă, secretă şi probabil ierarhizată după modelul cel mai complex, bazată pe structuri de activitate şi de responsabilitate care se ramificau mai curând în sens orizontal decât vertical, supuse unor vectori de autoritate absolut invizibili.

Cu alte cuvinte, era cu adevărat vorba de o Organizaţie, dar diferită de Organizaţia tradiţională, atât în modul de a acţiona cât şi în relaţiile între diferitele eşaloane care nu apăreau la nici un nivel. În mare, „conceptul californian” nu semăna prin nimic cu o industrie familială a crimei.

Schema clasică a unei Familii americane se prezentase până atunci ca o organizaţie piramidală, cu un conducător în vârf. Acesta taxa diferite teritorii, selectate după criterii geografice sau după tipul de activitate. Fiecare teritoriu era plasat sub jurisdicţia unui subşef, care la rândul lui controla locotenenţi, care încredinţau gestionarea şi conducerea întreprinderilor lor propriilor soldaţi.

Soldaţii lucrau pentru ei, bucurându-se de o autonomie aproape completă, atâta timp cât respectau termenii contractului cu Familia.

Ca în oricare afacere dotată cu o reţea, marii mahări tronau în fruntea fiecărei Familii având o putere financiară şi morală aproape nelimitată, fără să se preocupe prea mult de latura legală a activităţii lor şi fără să se expună nici celui mai mic risc real. La urma urmelor, ei doar încasau suma pe care erau obligaţi să o aducă „vasalii” lor. Locotenenţii luau o „dijmă” din profitul soldaţilor. Subşefii încasau redevenţe de la locotenenţii lor, iar „capul” încasa de la toţi, prin intermediul subordonaţilor.

Cantitatea de bani care se scurgea spre vârful piramidei era, după cum ne putem închipui, pur şi simplu astronomică. Vârful se „îngrăşa” repede în detrimentul soldatului din stradă.

Era, după cum se vede, o structură aproape model, demnă de o prosperă societate de monopol capitalistă. În plus, cum acest tip de organizaţie nu ţinea cont de constrângerile legale şi juridice din lumea comercială, profitul pe dolar investit era de-a dreptul de fabulos.

Or, problema imediată a lui Hunter era să-şi imagineze ce tip

de structură înlocuise pe cea veche, dacă totuşi „conceptul californian” era într-adevăr o nouă formă de organizaţie.

Exista oare un grup, un nucleu instalat cu toate puterile în mână, capabil să facă să renască industria crimei pe acest teritoriu de curând eliberat? Şi în acest caz, despre cine era vorba şi pentru cine? Cineva, undeva, încerca să restabilească un nou imperiu pe ruinele fostului imperiu al răposatului di George?

Dacă ipoteza era adevărată, putea să fie vorba de acel pretins Buldozer, căruia Rickert îi acceptase imediat autoritatea fără să discute?

În cursul convorbirii înregistrate cu Rickert, Lamamammafria declarase în esenţă: „Ţi-am spus că prietenii mei sunt suspicioşi... Pun prinsoare că sunt cu ochii pe noi”.

Prietenii mei! Era un mod de a vorbi, sau era vorba de nişte indivizi în carne şi oase, care trăgeau cu abilitate sforile în culisele schemei californiene?

Şi acelaşi Lamamammafria îi spusese lui Hunter-Buldozerul: „Verific scriptele acestei societăţi pentru *ei.* Şi în acelaşi timp nu-i scap din ochi pe Rickert şi oamenii lui”.

Ei. Prietenii mei! Adică cine? Opuşi cui? Mc Cullough, Rickert, echipa de ucigaşi? Cu siguranţă că nu. Aceştia nu erau fraţi de sânge. Şi totuşi legătura exista: Mc Cullough deţinea Societatea de Investiţii Californiană care conducea la rândul ei societatea De Pază şi Protecţie, al cărui angajat era Rickert. Numai că oamenii lui Rickert făcuseră o descindere la comandă la domiciliul lui Mc Cullough, după ce acesta chemase fraţii de sânge de pe coasta de est, ca să-i dea o mână de ajutor...

Ciudat, într-adevăr!

Mc Cullough era într-adevăr mâhnit de legătura deloc onorabilă a fiicei sale. Sau era un simplu pretext ca să facă să intervină în California băieţii din est?

Şi, în fine, cine era „Jay Leonard”, obscurul destinatar al acelui telefon care o neliniştise atât de mult pe Rose d’Avril? Hunter nu-l uitase. Ba chiar sperase să descopere cu ajutorul lui o pistă susceptibilă să-l ghideze în acest labirint subteran. Dar alte urgenţe neprevăzute îl constrânseseră să se lanseze într-o altă direcţie. Deci unde intra în joc acest „Jay Leonard”?

Da, totul părea teribil de confuz, nebulos, nesigur, dar speranţa nu era pierdută. Oricum, Hunter, revenind la Los Angeles, nu se aştepta să găsească aici altceva decât o încâlceală opacă. Dacă străzile oraşului păreau un coşmar pentru automobilistul proaspăt venit, meandrele Organizaţiei erau la fel

de derutante pentru criminalul aflat în trecere.

Ar fi trebuit luni de zile, poate chiar ani de anchetă şi de investigaţii pentru ca o echipă specială a poliţiei federale, dotată cu experţi juridici, financiari şi de altfel, să reuşească să dezlege implicaţiile acestei structuri invizibile, ca să pună în evidenţă relaţiile ei de cauză-efect, vectorii de organizaţie şi ramificaţiile. Iar când totuşi s-ar fi putut dovedi prin A + B vinovăţia unor indivizi, maşina criminală tot ar fi continuat să funcţioneze, până în ziua în care puterea ei financiară şi politică ar fi fost atât de mare încât nimeni, inclusiv poliţia, n-ar mai fi îndrăznit să o atace.

Slavă Domnului, Bob Hunter nu era obligat să respecte regulile legalităţii. Jocul nu avea nimic sacru pentru el. Avea nevoie doar de o breşă în faţada foarte netedă, un mic ieşind pe care să se sprijine ca să-şi execute atacul sângeros. Atunci, cu puţin noroc şi mult curaj, putea să spere distrugerea maşinii criminale în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Cu atât mai rău dacă profesioniştii dreptului constituţional continuă să se jelească pentru dispariţia simţului civic şi absenţa conştiinţei morale la unii indivizi, fără să se gândească nici o clipă că legea însăşi este de vină pentru aceste cancere josnice care macină societatea! Hunter purta un război... un război individual, nesupus unor convenţii absurde, al cărui singur scop era asigurarea victoriei inamicului. De altfel, Exterminatorul nu cerea nimănui să venereze sau să sacralizeze războiul său. Nu avea deloc nevoie să îmbrace veşmântul dreptului consacrat. Dacă forţele de ordine reuşeau să pună mâna pe el în timpul exercitării jocului său ilegal, ei bine, va accepta consecinţele fără ură, fără amărăciune, fără să geamă. Numai că nu avea să permită niciodată profesioniştilor legalităţii să-i fabrice o aureolă. Recunoaşterea publică nu-l interesa. Nu revendica decât responsabilitatea propriilor sale fapte.

Totuşi, dacă pierdea această partidă, ar fi fost opera inamicului, nu a soldaţilor aflaţi de aceeaşi parte a baricadei cu el. Ordinea publică avea mijloace, chiar dorea arestarea sa, dar şansele erau toate de cealaltă parte. Dacă Hunter cădea, asta s-ar fi întâmplat sub focul inamicului, iar câţiva gangsteri îi vor arunca capul, pus într-o sacoşă, de pe culmea unei faleze dominând Pacificul.

Dar destul cu gândurile profunde pentru acea zi! Exterminatorul avea o sarcină urgentă: salvarea tinerei Rose d’Avril şi să-i permită să supravieţuiască acelei zile de marţi,

Marţea Masacrului.

Şi dacă era prea târziu?

În acest caz, criminalul aflat în trecere se putea aştepta să întâlnească aici Apocalipsa... în această zi de holocaust.

Capitolul XI

Semăna tare mult cu o convenţie generală. Afară, în ploaia măruntă, se agita o întreagă armată de tipi purtând uniforma Societăţii de Protecţie şi Pază. Clădirea, un depozit, sau poate un atelier de întreţinere, sau poate şi una şi alta, era situată în partea de sud a aeroportului. Faţada principală, lungă de optzeci de metri, era prevăzută cu nişte uşi metalice enorme, culisante, având chiar în faţă rampe de încărcare. Între clădire şi drum nu se afla nici un fel de gard. Birourile recepţiei se aflau la extremitatea estică a faţadei. Vreo şase maşini, având inscripţionate pe ele numele societăţii, staţionau în mica parcare din faţa intrării birourilor. Două camioane mari şi o furgonetă se aflau trase cu spatele spre rampele de încărcare, ca şi cum şi-ar fi aşteptat încărcătura. Printr-o uşă culisantă deschisă se putea vedea, în interior, o armată de tipi, şi ei în uniforme, agitându-se ca nişte furnici.

Ceaţa se ridicase puţin mai devreme, dar cerul era încă plin de nori şi o ploaie măruntă cădea fără încetare de mai bine de o oră.

Rickert, ajuns doar cu câteva minute înaintea lui Hunter, fusese primit de doi oameni în civil în faţa clădirii. Toţi trei încă mai discutau în ploaie, când Hunter trecu nu departe de acolo.

Parcarea unei societăţi de închiriat maşini se învecina cu terenul de lângă hangar, în partea de vest. Hunter trase acolo vehiculul, în timp ce mintea lui funcţiona cu febrilitate pentru găsirea diferitelor posibilităţi de abordare. Nu venise să-şi arate arţagul bombându-şi pieptul. Scopul său era să o ia de acolo pe Rose d’Avril vie. Bineînţeles, putea să se repeadă acolo aruncând grenade şi trăgând rafală după rafală. Cu puţin noroc, chiar ar fi putut să scape fără mari pierderi. Dar care ar mai fi fost atunci şansele de supravieţuire ale tinerei femei? Mai puţin de unu la o sută.

Altă soluţie: o pătrundere discretă cu o ieşire la fel de discretă. Dar va putea să o ia pe fată cu el? Rickert nu era tâmpit, înşelătoriile lui Hunter nu durau o veşnicie. Fără a mai pune la socoteală faptul că Charlie Câinele poate făcuse deja legătura între Hunter şi d’Anglia. Şi chiar fără să fie atât de pesimist, şansele de a-l vedea pe Rickert supunându-se din nou autorităţii sale erau foarte mici.

Alegerea nu era deci uşoară. Ca de obicei. Şi tot ca de obicei, Hunter decise să se ia după fler: cu alte cuvinte, să simtă şi să folosească momentul favorabil, ca să atace bazându-se pe instinct. Or, momentul favorabil era chiar atunci: Rickert, care sosise abia de câteva minute, asculta raportul locotenenţilor săi. Judecând după activitatea febrilă care domnea în interior şi în jurul hangarului, incidentul cu Rose d'Avril constituia acum a cincea roată la căruţă. Aici se pregătea altceva: poate o adunare de trupe în vederea unei ofensive sângeroase! De ce nu?

Momentul părea deci bine ales şi Hunter nu avea intenţia să-l scape.

Branşă sistemul de atac direct la consolă şi centră vizorul pe unul dintre vehiculele parcate în faţa birourilor. Apoi anclanşă selectorul de ţinte şi îl programă pe „automat cu o singură repetiţie". Apoi alese a doua ţintă şi scoase la iveală lansatorul de rachete, după care programă pe „aşteptare telecomandată".

Era vorba de măsuri de urgenţă, destinate să-i protejeze spatele, în caz de nevoie. Hunter spera să nu fie nevoie să le folosească. Nu departe, în spatele hangarului, se afla un ansamblu rezidenţial de locuinţe şi de birouri. Or, Exterminatorul nu voia să verse sânge nevinovat, chiar dacă asta ar fi fost necesar războiului său. Totuşi, în cazul de faţă, dacă voia să-şi asigure ieşirea, nu putea să se expună nici celui mai mic risc.

Optă pentru un echipament uşor de luptă; Auto-mag, Magnum 44, în întregime din oţel cu o ţeavă redutabilă. La subsuoară avea Beretta cu surdină. Apoi alese un întreg sortiment de rachete luminoase, lacrimogene, explozive. Puse totul la centura de la mijloc şi luă telecomanda lansatorului de rachete. Îmbrăcă un impermeabil negru, subţire, ca să ascundă totul.

Exterminatorul era pregătit. Începea vânătoarea.

Ploaia se intensifica. Intrarea personalului, situată la extremitatea de vest a hangarului, adică în partea opusă a birourilor, avea în partea de sus o cameră de luat vederi. Hunter trecu foarte departe de acest aparat de supraveghere şi se apropie de una din rampele de încărcare. Cei trei tipi din faţa birourilor avuseseră în sfârşit ideea să se adăpostească de ploaie. Trecuseră de uşa de la intrare. Vizibilitatea era din ce în ce mai proastă. De unde se afla, Hunter nu-l mai putea repera pe Rickert printre toţi indivizii care se agitau.

Se îndreptă mai întâi spre camioane ca să le inspecteze rapid interiorul. După cum presupusese, cele două camioane erau echipate pentru transportul de trupe. Banchetele de lemn se

întindeau pe cele două laturi iar în centru se afla un rastel lat pentru arme şi muniţii. Furgoneta era amenajată ca o rulotă foarte confortabilă, cu un pat mare care ocupa aproape tot spaţiul din spate. Cuverturile patului erau în dezordine. Hunter descoperi, chiar la picior, sandala unei femei, pe care o recunoscu fără greutate.

Hunter urcă la bordul furgonetei şi, urcând pe pat, se uită prin geamurile fumurii ale portierei din spate. În prim plan se afla rampa de încărcare, iar dincolo de ea, interiorul clădirii şi, prin uşa rămasă deschisă, un depozit. Da. Cel puţin iniţial. Acum locul semăna mai curând cu un arsenal militar în plină efervescenţă. Chiar la intrare se îngrămădeau puşti şi pistoale-mitralieră. Mai în fund, se zăreau, tone de lăzi aşezate în stivă unele peste altele, semănând în mod ciudat cu nişte stocuri de muniţii. Câţiva tipi purtând uniformele Societăţii de Pază şi Protecţie se agitau cu febrilitate, separând lăzile, pe care apoi le triau şi le rânduiau.

Pregătiri de război? Probabil.

Misiunea lui Hunter căpăta înfăţişare infernală. În acel hangar se aflau cel puţin o sută de tipi înarmaţi, pe picior de război. Ce aşteptau? Pur şi simplu sosirea unui nedorit, căruia îi fusese prevăzută o mică primire originală.

Sau poate că nu...

În orice caz, nu existau prea multe mijloace de a afla.

Hunter luă sandala, coborî din furgonetă şi înaintă spre rampa de încărcare.

Un om în uniformă, proţăpit lângă uşă, îi aruncă o privire pătrunzătoare, apoi privirea i se deplasă până la furgonetă din care se ivise.

Fără să-i mai lase timp de gândire, Hunter bombăni:

— Grozav timp pentru melci!

Tipul se uită la cer şi răspunse cu o voce posacă:

— Mai mult ca sigur că am găsi tone, dacă am avea timp să ne plimbăm.

— Sper că totul e gata? Şeful e aici?

— Mda, l-am zărit. Suntem gata. Dumneavoastră...?

Lăsă fraza neterminată, dar Hunter îl asigură imediat că, într-adevăr, el avea sarcina să conducă operaţiunile, oricare ar fi fost ele...

Apoi, agitând puţin sandala lui Rose d’Avril, continuă:

— Şi Cenuşăreasa unde a fost ascunsă?

Tipul chicoti uşor, întinse capul spre interiorul clădirii şi răspunse.

— Închisă în izolator. De ce? Nu aţi reuşit să scoateţi tot de la ea?

— Nu, nu chiar, zise Hunter intrând în clădire.

Un alt tip în uniformă, cu mâna în şold, se uită la el cum se apropie. Hunter îi aruncă o privire plină de răceală. Ajunse lângă lăzile cu muniţii şi se răsti:

— Haide, ce mai aşteptaţi să luaţi de-aici toate astea?

— Bine, domnule, mormăi celălalt.

Superioritatea numerică a inamicului era zdrobitoare, dar în acelaşi timp îi servea lui Hunter. În activitatea febrilă care domnea în hangar, nimeni nu-i acorda vreo atenţie. Putu astfel să înainteze vreo douăzeci de paşi, printre tipi în uniformă, apoi o zări pe Rose d'Avril.

Izolatorul era un fel de cub transparent situat lângă peretele din fund. Era plin de panouri electronice, ecrane, beculeţe luminoase şi alte chestii foarte sofisticate. Exact deasupra, şi integrată în structură, se afla un ghişeu asemănător cu cel al biroului de la Hollywood, dar mult mai mare şi mai complicat. Doi tipi, aşezaţi spate în spate, lucrau la diferitele tablouri de comandă şi nu păreau prea veseli.

Rose d'Avril, aşezată pe un taburet înalt, într-un colţ al cubului, părea într-o stare normală, dar hainele erau mototolite şi rupte pe alocuri. În faţa ei, doi tipi îmbrăcaţi în civil păreau că o interoghează. Până acum nu ridicaseră mâna asupra ei.

Rickert, zis Charlie Câinele, era prezent şi el, vorbind cu însufleţire la telefon, gesticulând tot timpul.

Un izolator de şoc: complet izolat fonic şi probabil ferit de gloanţe. De altfel, dacă te uitai mai cu atenţie, pereţii transparenţi nu erau din sticlă, ci din plexiglas foarte gros, probabil armat. Hunter se întreba cum rezista acea arhitectură. Hangarul era destul de vechi şi părea pe cale de a deveni un centru de control ultramodern. Or, această nouă afectare necesita tot felul de amenajări, mai ales la nivel de aprovizionare electrică, de ventilaţie şi, firește, de condiţionare a aerului, indispensabilă bunei funcţionări a echipamentului electronic modern. Hunter reperă un fascicul de cabluri groase, întinzându-se discret pe peretele din fund, precum şi câteva grilaje de ventilaţie camuflate în tavan. Da, o supă proaspătă fierbea în vechea oală!

Rickert îl reperase şi el pe Hunter. În mod vizibil, această apariţie neaşteptată nu-i făcea nici o plăcere. Expresia de pe faţa lui deveni nu îngrijorată, dar clar nemulţumită: nu putea să-l

sufere pe d’Anglia-Buldozerul, nu pe Hunter-d’Anglia. Cu toate acestea, având în vedere evenimentele petrecute de la ultima întrevedere dintre cei doi, aceste identităţi erau toate aleatorii.

Ce joc să facă?

Hunter se apropie de uşă şi răcni în interfon:

— Eliberează drumul, Rickert!

Unul dintre tipii aflaţi la ghişeu aruncă o privire spre Hunter, apoi se uită la Rickert. Acesta păru că încremeneşte o clipă, cu receptorul telefonului lipit de ureche. Dar nu mai auzea ce zicea interlocutorul lui. Hunter îl văzu mişcându-şi buzele subţiri, în timp ce dădea un ordin. Uşa se deschise şi Hunter intră în izolator.

Rose d’Avril aruncă o privire pur şi simplu îngrozită, pe care ceilalţi doi tipi nu avură timp să o remarce, pentru că se uitau cu atenţie la intrus.

Fără să le acorde vreo atenţie, Hunter-d’Anglia se adresă direct nefericitului rămas cu telefonul în mână:

— Idiotule! răcni el.

Începutul nu era deloc rău!

Rickert puse repede telefonul jos şi răspunse:

— Am aflat. Am vorbit la telefon cu Jack Lambert. Se pare că am făcut o mică greşeală.

— O *mică* greşeală! zise Hunter rânjind.

Rickert îi aruncă o privire încordată, totuşi stăpân pe el.

— Nu era totuşi un motiv să ne distrugi birourile, zise el cu răceală. Nu puteam să ştim că lucra cu tine! I-am verificat toate hârţoagele, legitimaţia de agent federal şi restul. Toate au fost confirmate. Cum am fi putut să bănuim?

— Să nu-mi spui că ai luat-o pe sus pentru că ai luat-o drept un agent federal! răcni Hunter. Lasă, că mă faci să plâng! De când vă repeziţi cu capul în zid fără...

— Ascultă, îl întrerupse Rickert cu o voce furioasă. Erau puse sub ascultare telefoanele mele. Crezi că nu m-am prins? Te-am prevenit...

Hunter făcu doi paşi, se repezi la el şi îi dădu o palmă peste gură. Rickert se învârti pe loc şi căzu în patru labe pe podea.

— M-ai prevenit, pe dracu’! exclamă Hunter cu accentul autentic al autorităţii călcate în picioare.

Nici unul dintre cei patru indivizi prezenţi nu făcură nici o mişcare. Rickert, pe podea, îşi scutura nervos capul, vrând parcă să-şi limpezească mintea.

Hunter se uită la fată şi întrebă:

— Eşti bine?

— Da, răspunse ea cu o voce calmă şi perfect controlată.

— Norocul lor, murmură el întinzându-i sandala. Vino, continuă el. Am întârziat destul.

Rickert făcu un efort supraomenesc ca să se caţăre pe scaunul lui. Obrazul drept era de un roşu violaceu.

— Eşti nebun, d'Anglia! zise el printre dinţi.

— Nu la fel ca tine, replică cu răceală Hunter. Nici măcar nu eşti în stare să-ţi identifici inamicii. Tu trebuie să-l hăituieşti pe Bob Hunter, fir-ar să fie! În loc de asta, ai stricat totul... Chiar nu te-ai prins că nu pe tine te spionam? Idiot ce eşti! Voiam pur şi simplu să demascăm informatorul!

— Care informator? bombăni Rickert.

— Care informator! zise ironic Hunter. Ce e tipul ăsta? Crezi că e medium? Crezi că e ghicitor? Cum crezi că a aflat de afacerile noastre? Mama dracului! Păi chiar că au dreptate să se întrebe cine te-a pus în postul pe care-l ai în urma insultei.

Rickert păru că-şi recapătă siguranţa de sine.

— Nu-ţi face griji pentru ticălosul ăla, zise el calm. Ne ocupăm de el. Vom pune mâna pe el. Şi atunci, d'Anglia, noi doi vom împărţi frăţeşte „prăjitura".

Hunter-d'Anglia rânji dispreţuitor. O luă pe tânăra femeie de mână şi ieşi din izolator.

Poate că exagerase! Dar nu prea mult.

— Uf! suspină Rose d'Avril, în timp ce străbăteau depozitul.

— Încă nu a sosit ceasul să suspinăm uşuraţi, murmură Hunter. Mai avem încă mult de mers.

Iar drumul era lung. Rickert şi ceilalţi doi ieşiseră şi ei din izolator şi se pregăteau să vină după ei, la o distanţă de zece paşi.

Imperceptibil. Hunter băgă mâna sub impermeabil. Degetele sale găsiră imediat butonul de comandă al micii cutii negre, declanşând astfel programul lansatorului de rachete.

Hunter număra în gând secundele. O numărătoare inversă. Rickert îl strigă:

— D'Anglia!

— Pleacă, îi şopti Hunter lui Rose d'Avril.

Exterminatorul se opri şi se întoarse.

— Da?

Rose continuă să înainteze, trecu liniştită de uşa culisantă şi se apropie de rampa de încărcare.

— Şi tu, femeie, stai o secundă!

Şase, şapte...

— Du-te la naiba, Rickert! zise ironic Hunter. Ai...

Prima pasăre de foc ţâşni cu zgomot, lăsând în drumul ei ochi holbaţi de uimire. Apoi făcu explozie în mijlocul parcului de maşini, în faţa intrării birourilor.

Rickert şi cei doi acoliţi ai săi încremeniră o clipă, apoi, brusc, o luară la fugă ca nişte apucaţi. Afară, cisterna cu carburant, atinsă de explozie, începea să-şi împrăştie conţinutul pe jos, în faţa hangarului. Hunter se depărtă cu nepăsare, o luă iar de mână pe tânăra femeie şi îşi continuă drumul netulburat.

A doua pasăre a morţii lovi clădirea exact în momentul în care Rickert ajungea la rampa de încărcare. Explozia spulberă toată aripa de nord-est şi structura metalică a hangarului păru agitată de o înfiorare ciudată, în timp ce flăcări ivite de nicăieri intrau în zona care servea drept depozit.

Unul dintre complicii lui Rickert strigă:

— Pe toţi dracii! Ce nenorocire!

— S-ar zice că amicul tău nu e prea departe, spuse Hunter chicotind, când cei trei trecură prin apropiere. Să vedem dacă vei şti să-i spui vreo două!

La câţiva metri de clădire, Hunter se întoarse şi văzu armata privată a lui Rickert cuprinsă de cea mai mare panică. O trase pe Rose d’Avril lângă el şi înaintă spre vest, departe de infern. Îl mai auzi pe Rickert strigând ceva despre extinctoare şi despre explozibilii stocaţi în hangar.

— Uf! zise Rose după o ultimă privire spre clădirea cuprinsă de flăcări. Acum putem respira uşuraţi, nu?

Da, Hunter se uită la cer cu recunoştinţă.

Totuşi ştia că Rickert şi armata lui nu-şi spuseseră ultimul cuvânt.

Capitolul XII

Rose d'Avril intră direct la duş, în timp ce Hunter conducea rulota departe de zona de luptă. Vehiculele auxiliare ale aeroportului răspundeau deja la apel. Venind din toate părţile, oamenii se repezeau ca nebunii spre locul incendiului. Hunter dorea să se care de-acolo cât mai repede, atâta timp cât circulaţia mai era încă liberă în sector, dar nu voia să se depărteze prea mult.

Cele şase maşini ale Societăţii de Pază şi Protecţie erau lipite una de alta, ca un amestec inform, care ardea sub forma unui rug uriaş, trimiţând flăcări gigantice spre cerul întunecat de ploaie. Aripa estică a hangarului ardea şi ea; oameni în uniformă alergau în toate direcţiile încercând să salveze ce mai rămăsese de salvat, şi poate să evite ce era mai rău.

Începuseră să fie scoşi morţii şi răniţii. Hunter se întrebă câte victime făcuseră rachetele sale: probabil că nu destule!

Societatea de Pază şi Protecţie apărea treptat în, adevărata ei lumină: o operaţiune de mare anvergură. Astfel încât Hunter se vedea nevoit să reformuleze în mintea lui modelul logic al acestui „concept californian".

Lăsând în urma lui zona de infern, conduse până la terminalul aeroportului şi găsi un loc de parcare, de unde putea să controleze în voie dezastrul Societăţii de Protecţie şi Pază. Rose d'Avril ieşi de la baie având pe ea doar un slip. I se uscase gâtul. Într-un dulap găsi o sticlă de vodcă Eristoff. Puse două cuburi de gheaţă într-un pahar şi îşi turnă o porţie zdravănă de alcool, bău o gură, apoi umplu şi paharul lui Hunter. Lui îi plăcea vodca Eristoff cu portocală.

Tânăra femeie se apropie de el cu paharul în mână.

— Cum mă găseşti? întrebă ea cu un aer maliţios.

El îşi înmuie buzele în pahar şi îi plăcu.

— Perfect consumabilă, răspunse el.

— Cuvinte, mereu cuvinte, se maimuţări ea, după care plecă să îmbrace nişte haine curate.

Două maşini ale poliţiei din Burbank trecură prin apropiere, urmate de câteva ambulanţe şi un vehicul de urgenţă, în depărtare se auzea sunetul unor sirene care se apropiau.

Când reveni în partea din faţă, Rose d'Avril purta o pereche de blugi spălăciţi şi un pulover.

— Ai pantalonii uzi, îi zise ea lui Hunter. Scoate-i.

El schiţă un zâmbet şi îşi continuă observarea.

Abia atunci îşi dădu seama Rose că rulota era oprită.

— Dar ce faci? Credeam că... Poţi să-mi spui ce facem aici?

Hunter ştia foarte bine ce simţea tânăra femeie. Angoasa, stresul, şi dispariţia lor bruscă au uneori efecte ciudate asupra minţii şi eliberează unele impulsuri cu grijă refulate în mod normal.

— Stai jos! îi ceru el. Revino-ţi în fire, soldatule. Ziua noastră abia a început.

— Ziua *ta,* îl corectă ea. Eu am încasat partea mea de război pe ziua de azi.

— Părăseşti eşalonul activ?

— La asta mă gândeam, răspunse ea cu calm.

Hunter se uită la ea şi zise la fel de calm:

— În orice caz... începem să ne mai lămurim cum stă treaba. Partea ta de război a fost un cadou al cerului, micuţo. Cred că am înţeles în sfârşit ce fac aceşti tipi.

Se gândea la cuşca transparentă şi la aparatele electronice: da, un izolator. O celulă translucidă.

Dar, după toate aparenţele, mintea lui Rose d’Avril hoinărea în altă parte.

— Eşti cu adevărat extraordinar, murmură ea. Ce dezastru, Bob... Poţi să reuşeşti practic orice. Eşti inteligent, destupat la minte şi foarte organizat... foarte dotat... foarte...

— Foarte frumos, poate? întrebă el zâmbind.

— Vorbesc serios.

— Şi eu.

Branşase sistemul optic şi regla raza de acţiune asupra porţiunii de drum care se întindea în faţa lor, astfel încât să obţină, în ciuda ploii, o imagine cât se poate de clară.

— Indivizii ăştia vor să-ţi mănânce lumea, Rose, zise el încetişor. Au mai făcut-o şi acum vor să repete figura. De ce să vorbim de dezastru?

Ea nu răspunse.

După câteva clipe de tăcere, el zise:

— De data asta, tu eşti expertul. Ai stat acolo mai mult timp decât mine. Ce-ai observat?

Ea dădu cu modestie din umeri aşezându-se picior peste picior.

— Am văzut o aparatură foarte sofisticată: ultimul strigăt al tehnicii electronice. Cred că a costat milioane şi milioane de

dolari. Dar e vorba totuşi de un material standardizat. Toate marile întreprinderi de pază sunt echipate aşa în zilele noastre, în fine, cu unele mici deosebiri. Adică, dacă au acest gen de material, asta nu înseamnă în mod automat că indivizii ăştia pun la cale afaceri ilegale. Ar putea foarte bine să aibă o afacere cinstită.

Hunter rânji.

— Închipuie-ţi că ştiu că nu toate societăţile de protecţie sau pază se află sub controlul gangsterilor. Totuşi, cea de care ne ocupăm este. Rickert este un ticălos şi nu e singurul în cauză: întreaga structură e putredă.

— Oh, Bob! suspină Rose. Te rog, du-mă la malul mării, la Rio, sau măcar la Acapulco. Nu vreau să plâng în hohote o zi lângă cadavrul tău ciopârţit. Vreau să râd, să fac dragoste, să am copii.

— Şi eu, Rose, şopti el cu o voce ciudat de tandră.

Tânăra femeie se ridică cu calm şi se întoarse cu hârtie şi stilou. Cu gesturi precise, făcu o schiţă, enumerând tot ce reperase în centrul de comandă:

— Am văzut aproape o duzină de circuite integrate, permanent sub control video. Câteva aparate video înregistrează, ceea ce înseamnă că pot să stocheze în mod definitiv toate informaţiile. Au trei terminale de computere. Dacă sunt corect legate, pot să aibă acces la orice: banca de informaţii de la Washington, cea din Sacramento... Deci tot ce vor. E doar o problemă de programare corectă. Altceva? Ah, da! Relee de ascultare telefonică şi circuite de transmisie privată, cuplate, fireşte, la înregistratoare. Precum şi un sistem de telemetrie cu microunde. În sfârşit, câteva scanere, un circuit de televiziune internă şi un emiţător radio cu sistem de bruiere. Nu e rău deloc, nu?

— După părerea ta, întrebă Hunter, acea celulă translucidă e unică sau mai au şi altele?

— Oh, cu siguranţă că face parte dintr-un fel de lanţ. Un gen de reţea extrem de sofisticată şi complexă.

O reţea! Aşa se gândise şi Hunter. Un conglomerat de celule, toate independente unele de altele.

Dar numai Dumnezeu ştia care era configuraţia reţelei şi cum se articula logica ei.

Îşi făcură ieşirea aşa cum prevăzuse Hunter: cele două camioane şi furgonete îşi croiră cu prudenţă drum printre mulţimea de maşini de ajutor şi vehicule de pompieri. Rickert nu voia să-şi vadă trupele de război reţinute pentru inevitabila

anchetă a poliţiei. Probabil că lăsase în urmă doi-trei din oamenii săi, astfel încât să satisfacă curiozitatea legitimă a poliţiştilor. Restul urcase la bordul celor două camioane maxi, fiecare fiind amenajate ca să adăpostească douăzeci şi cinci-treizeci de oameni, plus echipamentul lor. O manevră de trupe, care se deplasa poate la o întâlnire cu alte elemente ale reţelei, ascunse în acelaşi sector.

Asta însemna totuşi cam multă lume; Hunter nu era deloc sigur că fusese trimis un număr atât de mare de oameni doar pentru anihilarea lui. Probabil că se pregătea ceva cu mult mai important şi asta coincisese ca prin minune cu venirea sa acolo. O operaţiune care probabil că necesitase o punere la punct minuţioasă şi nu putea să fie anulată astfel, de azi pe mâine, doar pentru că avusese loc un incident neprevăzut.

De câtva timp, Hunter auzise de altă „inginerie" californiană. Asta se întâmpla cu puţin după operaţiunea de curăţire de la New York. În acea perioadă avusese intenţia să revină în California, ca să extermine definitiv capetele balaurului.

Deci nu venise aici din întâmplare, iar apariţia lui bruscă pe scena californiană exact în momentul în care se pregătea o mare operaţiune nu era deloc o coincidenţă. De mult timp învăţase să recunoască forţele subiacente care manipulează şi determină actorii umani pe această scenă care se numeşte viaţă. Nu că ar fi acordat mult credit diferitelor teorii ale predestinării, sau a ceea ce numim în mod obişnuit destinul ineluctabil. Dar era foarte sensibil la influenţele şi tensiunile psihice şi uneori parapsihice deseori impalpabile pentru nişte minţi mai puţin antrenate. În rest, acest tip de sensibilitate este propriu oricărui bun luptător. Când atinge un grad superior, atunci se vorbeşte de geniu militar.

Pentru Hunter, acest geniu militar nu era decât o aptitudine de a adulmeca influenţe subtile, pentru a reacţiona în mod potrivit, la momentul potrivit.

În orice caz, cu siguranţă că această sensibilitate îl adusese acolo şi, în mod inconştient, îl împinsese să aleagă momentul: cel în care inamicul făcea o manevră masivă.

— O reţea, se auzi el murmurând, în timp ce branşa pilotul automat al rulotei asupra ultimului camion al lui Rickert.

Le luă urma.

— Ce ziceai? întrebă ea.

— Un fel de reţea, nu? repetă el reluând chiar cuvintele tinerei femei.

— Reţelele simt ca nişte legături, murmură ea cu o voce visătoare. Există de toate felurile. De exemplu legăturile între un bărbat şi o femeie...

El schiţă un zâmbet.

Numai că alte tipuri de legături ocupau acum prim-planul scenei: cele care supuneau individul evenimentelor, evenimentele vieţii şi viaţa mersului universului.

Era vorba de salvare.

Salvarea a tot ce face viaţa frumoasă şi dă un sens lumii. Legăturile între un bărbat şi o femeie nu puteau să asigure decât o mică parte din această salvare. Pentru restul, trebuia să se apeleze la legăturile care îl legau pe individ cu evenimentele.

În consecinţă, Bob Hunter se simţea legat în mod irevocabil de evenimentul considerabil care se pregătea în acel oraş sublim.

O apucă de mână pe tânăra femeie şi strânse cu toată pasiunea pe care o simţea în acel moment. Dorea să trăiască, bineînţeles. Voia să iubească şi să râdă, să cânte şi să danseze. Detesta moartea, distrugerea, ura, durerea... Ea îi simţi probabil angoasa, căci murmură încetişor:

— Îmi pare rău.

— Şi mie, răspunse el.

Şi era sincer. Îi părea rău pentru toate aceste vise frânte, toate acele inimi, acele vieţi, frânte şi ele, aici, acolo, peste tot. Îi părea rău mai ales pentru Rose d’Avril.

Poate că într-o zi o va duce pe malul mării, la Rio sau chiar la Acapulco... oriunde, doar să fie cald şi să trăiască bine.

Dar poate că nu va putea să facă asta niciodată...

Capitolul XIII

Inamicul se deplasa spre nord, pătrunzând în valea San Fernando, iar ploaia începea să scadă în intensitate. Hunter venea în urmă la o distanţă rezonabilă, fără să mărească viteza. Deodată, beculeţul telefonului mobil începu să clipească. Apăsă pe buton.

— Ascult, zise el scurt.

— Teroare? Aici, Alice.

Era numele de cod al lui Brognola, ales din cauza locului său de muncă, Washington, zis Ţara Minimilor, pe malul râului Potomac.

Hunter aruncă o privire ambiguă spre tânăra femeie aflată lângă el şi răspunse:

— Sunt pe o linie locală?

— Exact.

Vocea lui Brognola trăda o oarecare emoţie care nu scăpă interlocutorului său.

— N-ai putea să treci pe o linie „curată”? continuă agentul federal.

— Deocamdată e greu, replică Hunter. Mi-e teamă să nu ratez al doilea act, dacă înţelegi ce vreau să spun. Crezi că e ceva ce nu suferă amânare?

— Cam aşa, răspunse celălalt vizibil perplex. Cu atât mai rău, o să riscăm! Unde se află drăguţa ta dădacă?

Era îngrijorat de soarta lui Rose d’Avril; auzise despre întâmplările prin care trecuse.

— Dădaca e cum nu se poate mai bine, îl asigură Hunter.

Îi făcu cu ochiul lui Rose şi adăugă:

— Îţi trimite sărutări.

— Grozav! exclamă celălalt vizibil uşurat. Bănuiam eu că n-ai stat cu ochii pe pereţi! Presupun că asta explică „petrecerea” de la Burbank?

Prin urmare, ştia deja.

— Asta explică totul, răspunse Hunter. S-ar zice că ai urechi supersonice!

— Poate că da, dar nu sunt singurul, spuse Brognola devenind brusc grav. În sector se pregăteşte un plan de urgenţă. Cred că cunoşti melodia, nu?

Într-adevăr, Hunter cunoştea melodia! Era vorba de o manevră

a poliţiei pentru o acoperire totală a oraşului, necesitând regruparea tuturor jurisdicţiilor. În mod normal, fiecare sector din Los Angeles avea o poliţie aproape autonomă. Dar aceste poliţii independente erau în stare, în anumite cazuri, să coopereze, iar rezultatul era redutabil.

— Faci bine că-mi spui, zise Hunter suspinând. Dar să ştii că nu mă aşteptam să fac aici o plimbare de agrement.

— Bănuiesc. I-am spus două cuvinte prietenului din sferele de sus. Nu-ţi face griji, Teroare, eşti susţinut în continuare. Numai că, creierul comandă mâna, nu sufletul. Ai înţeles?

Sigur că Hunter înţelesese! Şi, în fond, niciodată nu se gândise să atace un poliţist care îşi făcea în mod serios datoria.

— Fiecare cu treaba lui, Alice, replică el liniştit. Ca să meargă bine lumea...

— Mda, dar ai totuşi grijă pe unde calci!

— Nu-ţi face griji.

— Altceva. Am verificat „realizările” dădacei tale: nu e mare lucru de spus. Conversaţia înregistrată e o vrăjeală, iar adresa la fel, poţi să uiţi de ea.

Deci „Jay Leonard” nu exista. Era doar un nume de împrumut aplicat unui telefon releu. Era clar că jocul devenea din ce în ce mai şiret: un adevărat divertisment pentru magicieni.

Fără să-şi manifeste decepţia, Hunter răspunse:

— Păcat. Până unde l-ai urmărit ca să fii sigur?

— Sacramento. Şi acolo am dat peste nimic, o linie moartă.

— Moartă?

— Da, releul nu ducea nicăieri. În rest, linia a fost întreruptă, imediat după branşarea comunicaţiei. Deci poţi s-o laşi baltă în privinţa asta.

— Vom vedea, zise Hunter. Acum o să-ţi dau o pistă virgină, Alice.

— Dacă crezi că e valabil, te ascult.

— După părerea mea, merită să te duci să adulmeci puţin. E vorba de un tip din Sacramento: Arthur Bloom. Se află în legătură. Prin intermediul lui Jimmy Portillo.

Brognola fluieră uşor.

— În ultima vreme dau tot timpul peste ăsta, murmură el.

— Era în sector de dimineaţă.

— Nu e rău deloc.

— Asta mă gândeam şi eu. Când l-am părăsit, era puţin cam „şifonat” şi căuta o vizuină unde să-şi panseze rănile: *Hilton* de la Hollywood.

— Eşti sigur?

— Nu foarte sigur, recunoscu Hunter. Dar ştiu că a telefonat ca să ceară o ascunzătoare.

— OK, voi verifica, zise Brognola. Şi pentru că eşti în vervă, mai spune-mi ce s-a întâmplat cu Mc Cullough?

— Petrecerea a demarat periculos, explică Hunter. Mult prea repede. Eu conduceam dansul şi am fost obligat să-l părăsesc pe tip. I-am sugerat să-şi găsească o ascunzătoare şi să stea acolo un timp.

— Atunci probabil că a descoperit una, pentru că mica familie a dispărut pur şi simplu. Spune-mi, Teroare, cine a comandat descinderea, după părerea ta?

— După câte am înţeles, ar avea o legătură cu „articulaţia" al cărei nume ţi l-am pomenit adineauri. Dar subiectul e alunecos. Mai bine să aşteptăm o linie „curată".

— Bine, să ne întoarcem la lucruri serioase. Ai putea să-mi trimiţi un raport în cel mai scurt timp?

Agentul federal voia un raport despre toate evenimentele zilei. Nu era exagerat din partea lui, şi nici prematur. Hunter îşi risca viaţa în fiecare minut. În caz că dispărea, Brognola voia să recupereze tot ce putuse să descopere despre „conceptul californian".

— Mica noastră dădacă se va ocupa mai mult ca sigur de asta, răspunse Hunter. Imediat ce va fi gata, ţi-l vom trimite pe canalul Zebra.

Zebra era un terminal de computer la Washington, la care Hunter avea acces direct din rulotă.

— Perfect, spuse Brognola oftând. Încă ceva. Nu te lăsa prea mult legănat de serenadă, bătrâne!

— Doar mă cunoşti! zise Hunter chicotind, după care închise.

— Părea îngrijorat, zise imediat Rose d'Avril.

— Brognola nu-i un visător, răspunse Hunter. Îşi face griji mai ales din cauza poliţiei din Los Angeles. Cred că a încercat să-i ţină în frâu, dar probabil că n-a reuşit.

În timp ce vorbea, se uita la tânăra femeie cu o privire pătrunzătoare.

— Oh, Bob, te rog, nu te uita aşa la mine! zise ea nervoasă.

— Ai ştiut de la început că e aici, nu? întrebă el cu o voce plină de răceală.

— Nu... ăăă... nu chiar. Să spunem că ştiam că se află în zonă.

— Şi eu de ce nu ştiam asta?

— Presupun că pur şi simplu pentru că nu am avut ocazia să

vorbim despre asta, răspunse ea cu ingenuitate.

— Cine mai e cu el?

— Oh, presupun că e vorba de ceva obişnuit. O întreagă echipă.

O echipă, fir-ar să fie! Brognola îşi lua totdeauna „federalii” cu el, căci se temea de scorţoşenia şi de lentoarea oamenilor FBI-ului.

— Pe unde dă târcoale exact, Rose?

— Nu-ţi face griji, răspunse ea puţin agasată. Domnul Brognola ştie foarte bine că ai nevoie de teren liber.

Dar Hunter nu era liniştit. Trebuia totdeauna să ştie identitatea celor pe care s-ar fi putut să-i întâlnească într-o zonă de luptă. Deja făcea eforturi mari ca să-i cruţe pe prieteni şi pe nevinovaţi chiar şi atunci când ştia cine erau şi unde se aflau.

— Sună-l, ordonă el.

— Pe cine?

— Pe Brognola, bineînţeles.

— Adică îţi închipui că ştiu unde...

— Descurcă-te, o întrerupse cu brutalitate Hunter.

Fata suspină şi luă telefonul mobil. Era nelămurită.

— Cine plăteşte convorbirea? întrebă vocea de la celălalt capăt al firului.

— Ghici, mormăi Hunter.

— OK, zise Brognola resemnat. Fă-i un serviciu unui prieten.

— Mi-ai luat urma, ai? întrebă Hunter.

— Fii serios!

— Ba da, replică cu răceală Hunter. Închipuie-ţi că-mi stinghereşti umbra, bătrâne. Şi nu ştii cât mă doare asta! Pe când divorţul?

Brognola oftă supus.

— Bine. Două minute, e bine? Dar nu văd cum te poate deranja asta.

— Vrei să-mi faci un serviciu, nu?

— La ordinele tale, şefule!

— OK, zise Hunter. Îţi las dădaca peste exact trei minute. Potriveşte-ţi cronometrul. Vreau s-o pescuieşti.

— Asta nu face parte din joc! strigă Rose.

Dar Brognola continuă:

— Nici o problemă. Dar pot să ştiu şi eu motivul?

— Ticălosule! se răsti Rose.

— Ţi-l va explica chiar ea, răspunse laconic Hunter. Şi dă-i pace umbrei mele, Alice!

Rose se ridicase de pe scaun furioasă şi îi întoarse spatele lui Hunter.

— Nu fii atât de sensibil! zise Brognola. Teritoriul tău e complet liber, fizic vorbind.

— Ce vrei să spui?

— Nimic mai mult decât ai auzit. Numai nu ne cere să te alungăm şi din inima noastră.

Hunter era sincer emoţionat acum.

— OK. Dar vreau să-ţi spun un lucru. Nu vreau să găsesc colegi ascunşi în boscheţi cuprinşi de flăcări.

— Am priceput foarte bine asta, replică Brognola.

— Atunci mulţumesc şi salut, zise Hunter înainte de a închide.

Rose d'Avril îi aruncă o privire plină de arţag.

— Eşti insuportabil!

— Oh, lasă gura, Rose, te rog! Am o treabă pentru tine, şi nu e deloc ceva simplu. Aşa că încetează cu prostiile. Vreau să te duci şi să gândili toate computerele pe care le ai la dispoziţie. Găseşte-mi un dosar complet despre Mc Cullough. Vreau să cunosc cele mai mici detalii ale vieţii sale profesionale, personale, publice, ascunse. Tot: capitaluri, relaţii, căsătorii, necazurile cu fata lui, tot!

— Dar pot să obţin toate astea oricând şi aici! protestă ea.

— Nu, răspunse el fără să clipească. Asta ne-ar obliga să mobilizăm aparatele într-un moment esenţial. Prefer să lucrezi pe un canal curat. Brognola poate să ţi-l asigure. Îţi va da şi toate accesele necesare. Poliţia federală s-a interesat mult de Mc Cullough în ultimii ani. Hal ştie foarte precis ce-mi trebuie, iar tu încearcă să nu omiţi nimic.

— Prin urmare chiar e o misiune? întrebă ea îmblânzită.

— Da! Şi sper că o să te grăbeşti. Vreau rezultatele peste o oră-două cel mult. Trimite-le pe canalul Zebra şi dă-mi un semnal când totul va fi gata.

— Şi, pe urmă, pot să vin înapoi?

— Bineînţeles. Cât mai curând posibil. De ce mă întrebi?

— Credeam că... în fine, că eşti supărat pe mine. Din cauză că...

— Păi, sigur că sunt furios. Dar nu chiar atât ca să te trag de urechi. Oricum, acum suntem asociaţi, nu?

Ea se uită la el uşor neîncrezătoare.

— OK, cred că am înţeles ce voiai.

— Pregăteşte-te! îi zise el. Te las jos.

După zece secunde, tânăra femeie se afla lângă uşă, în timp

ce rulota îşi reducea viteza.

Îi trimise o sărutare pe care ea o prinse din zbor şi o băgă în bluză.

Hunter o privi în oglinda retrovizoare...

Bineînţeles, ar fi putut să folosească computerul de bord. Dar Hunter voia să o ştie la adăpost de zona de luptă.

Acum instinctul său de războinic trepida. Mesajul era clar. Se pregătea o bătălie grea şi minutele erau numărate.

Capitolul XIV

Inamicul îşi continua cursa. Trecuse de San Fernando şi pornea acum la asaltul munţilor. Apoi, brusc, coti spre drumul statal 14 şi luă direcţia nord-est, vrând parcă să ajungă la Soledad Pass. Hunter simţi un fior pe şira spinării. Natura nu mai era ospitalieră. Într-o parte se aflau Munţii San Gabriel, apoi pădurea naţională; de cealaltă parte se afla Palmdale şi deşertul Mojave. Puţin mai departe era baza aeronautică Edwards, precum şi China Lake, centrul de armament naval, în plus, drumul intersecta mai întâi drumul naţional 395, principala cale de legătură între California de Sud şi Sierra Nevada, apoi drumul statal 15, drumul cel mai direct spre Las Vegas.

Unde se duceau, fir-ar să fie! Hunter se gândi fără mare plăcere că poate nu se duceau nicăieri, că era doar un mod de a-l duce departe de scena unde se petrecea acţiunea. Pe de altă parte, având în vedere împrejurările, era puţin probabil.

Hunter simţi un nou fior pe spate văzând cum pâlpâie beculeţul telefonului mobil. Branşă aparatul direct pe înregistratorul consolei de comandă şi apăsă pe buton ca să poată asculta.

Era Leo Turrin, prietenul său din totdeauna, care îl suna de la New York.

— Eu sunt, zise Hunter. Ce s-a întâmplat?

— Nu s-ar putea să vorbim pe o linie fixă?

— Imposibil, doar dacă e ceva de viaţă şi de moarte.

— Păi chiar asta e, răspunse Leo cu o voce foarte preocupată. Până unde ai mers cu informaţia pe care ţi-am dat-o?

— Până la capăt, bineînţeles. O nimica toată.

— Da, îmi închipui, şi asta mă supără. Prea uşor. Poate că era o informaţie „găunoasă”. Trebuie să-ţi povestesc.

— Dacă linia ta e sigură, poţi vorbi. Eu, deocamdată, nu risc nimic.

Turrin suspină, se gândi, câteva clipe şi zise:

— La mine linia e „curată”. Sunt la subsol. Aici e după-amiază. Amicii mei din *Commissione* ţin un consiliu executiv, chiar în acest moment, pe ordinea de zi fiind exact informaţia ta. Au încercat să mă tragă de limbă mai bine de o jumătate de oră. Tipul din Jersey neagă totul în bloc. Pretinde că nu a auzit niciodată de prietenul nostru, nici că ar fi avut vreun contact cu

mine de cincisprezece zile. Mi-a spus asta drept în faţă, în plin consiliu. Pute, Teroare! Sunt sigur că e o capcană.

Hunter îl întrerupse imediat:

— Stai puţin, să-o luăm în ordine. Ştiu că ai transmis mesajul în vest, în vederea unei intervenţii?

— Aiurea! Nici vorbă. De altfel, chestia asta nici măcar nu s-a pus. După cum ţi-am spus, luaseră cererea în considerare şi aşteptau puţin ca să transmită răspunsul lor. Şi, brusc, totul începe să se agite şi să clocotească, deşi până acum treaba era mai curând „călduţă”. Nu ştiu ce-a putut să-i incite. L-au chemat pe acest tip din Jersey. A făcut pe prostul, slavă Domnului, dar nu a spus nimic despre informaţia pe care i-am transmis-o noaptea trecută. Aşa că şi eu mi-am ţinut gura! Totuşi pute rău de tot!

— În ce postură te afli acum? întrebă Hunter.

— Oh, mă cunoşti! mormăi mafiotul camuflat. Cad mereu în picioare. L-au trimis înapoi pe tipul din Jersey şi am început să spun în gura mare că treaba pute ciudat de tot. Apoi am sfătuit pe toată lumea să facă pe mortul în păpuşoi, ca şi cum nu ni s-ar fi cerut niciodată nimic, şi să uităm incidentul.

— Şi cum au reacţionat?

— Au fost de acord să uite totul. Numai că n-au făcut-o. Chiar în acest moment se agită ca nişte apucaţi, convoacă oameni, dau zeci de telefoane... Nu par dispuşi să cedeze, Teroare.

— Dau telefoane aici?

— Nu totdeauna. Au dat un telefon la Vegas, două la Los Angeles, unul la Palm Spring.

— Cine e în acest moment la Palm Spring?

— Bunny Cerrito.

Cerrito era un bătrân şef mafiot retras de ani de zile.

— Aha, zise Hunter. Şi mai e încă activ, Bunny?

— Nu, după cunoştinţele mele, răspunse Leo. Păi are cel puţin optzeci de ani! Dar le cunoşti şi tu pe fosilele astea din vechea şcoală. Nu se retrag de-a binelea decât în ziua înmormântării lor. Cred că Bunny continuă să facă nişte mici chestii diplomatice: un telefon ici, o vorbă colo. Înţelegi?

— Da, răspunse Hunter. Cred că ai dreptate. Cred că am încurcat-o puţin. Auzi, n-ai putea să dispari undeva pentru tot restul zilei?

— Bineînţeles, răspunse celălalt cu puţină amărăciune în glas. Dacă crezi că ăsta e lucrul cel mai bun.

— Da, după părerea mea, răspunse Hunter. Nu te mai întoarce să te bălăceşti acolo fără să ştii dinainte care va fi culoarea apei.

OK?

— OK, răspunse Turrin. Auzi, aici e deja patru. Cum arată marţea ta acolo?

— Seamănă cu un masacru frumuşel, replică Hunter.

— Dacă pot să fac...

— Ţie îţi spun ceva Munţii San Gabriel?

— Absolut nimic.

— Şi China Lake?

— Nimic.

— Şi deşertul Mojave?

— Pentru mine e un mare cimitir, atâta tot.

Hunter suspină apoi zise:

— Zău că nu-mi eşti de mare ajutor, amice.

Pe ecranul consolei de navigaţie, apăru un semnal de schimbare a direcţiei: inamicul părăsise drumul 14 la North Oaks, ca să o ia din nou înspre sud.

— Te las, Teroare, zise Turrin de la celălalt capăt al firului. Ia-o. Uşurel. Te mai sunăm, eu sau Hal.

— OK. Salut!

Hunter debranşă comutatorul şi îşi concentră întreaga atenţie asupra celor urmăriţi.

Totuşi, undeva în mintea lui remarcase că semnalul radio de alimentare al telefonului mobil îşi sporise intensitatea în cursul convorbirii cu New York-ul. Invers ar fi fost mai normal, deoarece linia era alimentată de centrala de la Los Angeles iar rulota se depărtase tot timpul de oraş. Poate că se întâmplase aşa pentru că vehiculul urca. Sau turnurile de transmisie din Los Angeles...

Acest gând încremeni instantaneu în mintea lui Hunter.

Reţea – relee cu microunde – turnuri de transmisie...

La dracu! Jocul de puzzle începea să se contureze!

Elementele lui aveau culorile tehnologiei erei spaţiale. Cu adevăraţi magicieni care se jucau la aparatele lor foarte sofisticate.

O reţea, conceptul californian?

De ce nu?

Poate că Bob Hunter nimerise exact peste sursa de alimentare a reţelei.

Capitolul XV

Era un drum recent, proaspăt asfaltat, fără semne de semnalizare, cu excepţia câtorva panouri care indicau că era privat şi interzis circulaţiei. Pe primii două sute de metri, era drept şi aproape plat. Apoi pornea la asaltul muntelui, într-un labirint interminabil de viraje foarte strânse. Hunter parcursese cu mare greutate mai puţin de doi kilometri, când pe ecranul de control apăru un traseu de unde bizare, de o formă neobişnuită. Opri repede radarul, toate aparatele electronice şi ieşi de pe drum imediat ce găsi un loc cât de cât favorabil.

O prudentă explorare prealabilă îi confirmă bănuielile.

Puţin mai departe, exact după următorul viraj, se ridica un gard înalt cu o poartă mare pentru maşini, solid zăvorâtă. Lucru şi mai surprinzător, poarta era flancată de o baracă de paznici, care avea pe acoperiş un sistem de antenă cel puţin ciudată: o chestie cu două discuri convexe lipite unul de altul, semănând cu un radar şi cu un emiţător de microunde, fără să fie însă nici una şi nici alta. Doi tipi în uniforma Societăţii de Protecţie şi Pază păzeau poarta. Alţi doi urcaseră într-un Land-Rover staţionat nu departe. Toţi patru aveau arme automate.

*

* *

Obiectivul propriu-zis era situat la aproape un kilometru, dincolo de gard, pe care îl domina cu cel puţin trei sute de metri. Apărea în mod intermitent între două fâşii de ceaţă: luminiţe roşii care clipeau în vârful muntelui.

Ei da, Rose... o reţea...

Pe poartă, un ecuson mare reprezenta două sfere întrepătrunse şi barate cu inscripţia CASE.

Hunter se întoarse repede la rulotă şi branşă canalul de comunicare pentru un contact cu Brognola. Mişcare îndrăzneaţă, dar necesară. Nu voia să rişte să fie demascat mai înainte de a fi putut să dea alarma.

— Am ajuns, declară el lui Alice. Mai eşti în preajmă?

— Da, răspunse imediat celălalt. Dacă vrei. Unde se află inamicul?

— Pe acoperişul lumii, răspunse Hunter. Îi zice CASE. E cu siguranţă o anagramă sau ceva de genul ăsta. În orice caz, e înţesat cu detectori, aşa că nu te apropia şi opreşte toate

şmecheriile electronice.

— Ce mai e şi aiureala asta?

— Întreab-o pe dădacă. Spune-i că seamănă mult cu veriga centrală. Dar aveţi grijă cu tot ce poate să emită. Opreşte motorul, aparatele radio, totul. OK? Acum plec.

Hunter întrerupse legătura şi se pregăti rapid pentru o misiune de recunoaştere mai aprofundată. Alese combinezonul negru, nişte cizme mari, un binoclu şi o raniţă pe care şi-o agăţă pe piept.

La şoldul drept avea Auto-mag şi Ingram atârnat de gât de o curea de piele. Plus, bineînţeles, alte accesorii uşoare. Apoi, cu gândul la Rose, strecură sub combinezon un mic radio-receptor.

Totul cântărea destul de mult: numai raniţa cântărea peste douăzeci de kilograme. Dar Hunter ştia că nu va avea ocazia să revină des în sector. În plus, exista posibilitatea să înfrunte orice. Aşa că era mai bine să folosească toate atuurile. Cel puţin două lucruri păreau sigure: o cursă lungă pe munte şi, odată pătruns în interiorul obiectivului, un mare risc.

Lăsă rulota adăpostită şi se pregăti să pornească în recunoaştere, încărcat ca un animal de povară. Se apropie de gard, tăind prin pădure, foarte la sud de drum.

Vremea era pur şi simplu sinistră: o ploaie măruntă şi rece, cu fâşii de ceaţă agăţate ici şi colo pe cerul cenuşiu... Destul ca să aducă la disperare pe orice îndrăgostit de natură. Lui Hunter nu-i păsa deocamdată de natură; timpul nefavorabil îi dădea un sentiment ciudat de siguranţă.

Ajunse în sfârşit în partea de sud a gardului: o structură supersolidă cu panouri metalice, legate între ele cu lanţuri grele şi având deasupra şase rânduri de sârmă ghimpată. Totul era electrificat, cu pancarte care nu lăsau nici o îndoială asupra puterii curentului folosit. Spărtura făcută în teren pentru implantarea gardului era încă proaspătă şi fusese făcută cu buldozerul. Urmele trecerii unor maşini se mai vedeau încă pe terenul gol şi afânat de o parte şi de alta a barierei.

Ploaia, pe acest pământ recent răscolit, făcuse unele stricăciuni, care aveau să-i permită lui Hunter o pătrundere discretă. Merse pe lângă gard spre vest, până când găsi ceea ce dorea. În zece minute reuşi: reperase un fel de trecere îngustă şi adâncă, pe sub panourile metalice. Era evident că se încercase astuparea acelei treceri naturale, în momentul instalării barierei. Fuseseră turnate tone de pământ pierdut, moloz şi pietriş, dar ploaia continuă făcuse stricăciuni serioase. În câteva puncte

apăreau găuri mari.

Hunter puse jos raniţa şi începu să sape încet în locul cel mai favorabil. După cinci minute de muncă răbdătoare, amenajase sub gard o trecere destul de mare care să-i permită să se strecoare fără probleme.

Înfăşură cu grijă raniţa într-o foaie de plastic, o trecu în interiorul incintei şi o camuflă în tufişuri. Nu păstră cu el decât Auto-mag şi Ingram. Acum se simţea uşor ca o rândunică. Dar trebuia să meargă mai departe. Un drum lung, care avea să fie şi mai interminabil când Hunter va trebui să se retragă cu toţi oamenii Societăţii de Pază şi Protecţie pe urmele lui. În stadiul în care se afla, Hunter nu putea să mai dea înapoi. Trebuia să ştie ce se punea la cale acolo. Pentru cine şi de ce.

Ceva din adâncul fiinţei sale îi şoptea că era pe punctul de a descoperi acel faimos „concept californian”. O treabă enormă, colosală şi deloc liniştitoare... indiferent de natura ei.

După toate aparenţele, Rickert adusese aici întăriri. Pentru protecţia cui? A ce?

CASE.

Ce putea să însemne oare CASE?

Hunter avea intenţia să descopere asta neapărat, şi asta mai înainte de a se lăsa antrenat în bătălie, în plină tabără inamică.

Când e vorba să-şi dea viaţa, unui om îi place să ştie pentru ce şi pentru cine o face.

Capitolul XVI

Cele două autocare mari de turism depăşiseră capătul drumului privat şi opriseră pe marginea unui mic drum secundar, cam la cinci sute de metri de intersecţie. Amândouă aveau geamuri fumurii care permiteau pasagerilor să vadă afară, fără ca ei să fie văzuţi. Pe caroseriile lor, diferite sloganuri lăudau frumuseţea circuitelor turistice locale. Pasagerii nu erau însă turişti şi nici unul dintre ei nu era interesat în mod special de peisaj.

Unul dintre autocare era dotat cu un echipament electronic complet. Şoferul era un ofiţer federal. Pe lângă Brognola şi Rose d'Avril, vehiculul transporta o echipă de tehnicieni cu competenţa şi calificarea lui Rose.

Al doilea autocar conţinea o întreagă armată de ofiţeri şi de poliţişti federali: profesionişti, bine înarmaţi, cunoscând perfect semnificaţia cuvântului „răbdare" şi foarte satisfăcuţi să aştepte.

Brognola îi făcuse însoţitoarei sale un rezumat al convorbirii sale cu Hunter. Îi vorbise despre o verigă centrală şi mai menţionase şi anagrama, sau poate criptograma, nu avea importanţă. Brognola nu era deloc prea vesel. I-ar fi plăcut să bruieze sau să oprească toate sistemele susceptibile să emită, după cum îi ceruse Hunter. Dar tehnicienii vruseseră să-şi menţină aparatele de detectare a unor unde electromagnetice. Totuşi, nu erau siguri că staţionaseră în afara zonei de ceaţă care îl surprinsese atât de tare pe Hunter.

— Sunt convins, îi explică Rose d'Avril lui Brognola, că Teroare a detectat un tren de unde mult mai puternice pentru că a reuşit să se apropie de sursă. S-a gândit cu siguranţă la un detector special. Or aceste aparaturi au totdeauna nişte parametri foarte precis definiţi.

Atunci interveni alt tehnician:

— Eu pun prinsoare că e un emiţător de microunde cu frecvenţă mare. Dat se mai găseşte urma şi a altceva. Ar trebui să se facă o analiză foarte detaliată, înainte de a putea emite o frecvenţă capabilă să o anihileze pe aceasta.

Toţi inginerii erau de acord în această privinţă. Unul dintre ei presupuse că era vorba de un „tren de unde sensibile la deplasare, intrând în spectrul microundelor". Dar cuplat cu altceva.

— Credeţi că aceste unde ar fi capabile să detecteze mişcările unui singur individ? întrebă Brognola.

— Bineînţeles, răspunse unul dintre ingineri. Sistemele de acest fel sunt destul de sensibile ca să detecteze trecerea unei păsări. Totuşi, într-un mediu înconjurător ca acesta, în plină natură, acest gen de informaţie ar fi lipsit de semnificaţie. Aparatul lor e probabil programat ca să detecteze obiecte de o masă mare; o maşină, de exemplu, sau un avion.

Rose d'Avril observă foarte judicios:

— Fără a uita, bineînţeles, toate emisiile provenind de la aparatele electronice.

— Asta poate că ar explica acel „altceva" neidentificat. Atunci e un detector de câmpuri magnetice.

— Ceea ce ar implica că are o rază de acţiune bine delimitată, zise primul tehnician.

— Dar şi foarte eficace.

Da, şi tocmai această eficacitate îl supăra pe Hal Brognola.

Îi ceru lui Rose să-i obţină semnificaţia criptogramei CASE. Banca de informaţii a computerului îi oferi imediat informaţia:

CASE = Centrul de Calcul Astral al Sincronismelor Electromagnetice, San Fernando CP 91302.

— Ce mai e şi asta? bombăni Brognola vizibil scârbit.

Dar computerul furnizase deja răspunsul:

CERCETĂRI ASUPRA ENERGIEI SPAŢIALE
STUDIEREA FENOMENELOR ELECTROMAGNETICE STELARE ŞI A RELAŢIILOR LOR CU EVENIMENTELE TERESTRE.

— N-aţi putea să-mi spuneţi în două cuvinte ce înseamnă asta? bombăni Brognola.

— În realitate, chestia asta acoperă multe lucruri, începu Rose. Fenomenele electromagnetice stelare sunt concomitente procesului care are loc în stele sau constelaţii. Ca petele solare, dacă vreţi. Oricare inginer în unde radio îţi va vorbi de aceste pete şi de efectele lor terestre. Aceste pete pot să împiedice programarea undelor pe sectoare uneori foarte întinse.

— Deci acest centru de cercetare ar putea să fie perfect legal, nu? întrebă Brognola.

— Bineînţeles. E o disciplină cât se poate de recunoscută, cu un câmp de investigaţie destul de vast.

— Şi care ar putea să acopere o mulţime de păcate, murmură Brognola.

— Evident, cu condiţia să fie vorba de păcate electronice, glumi Rose. Ar fi într-adevăr o acoperire excelentă.

— Verifică chestia asta până în măduva oaselor! ordonă Brognola tinerei femei. Şi adaugă cele mai importante elemente cercetării pe care o faci pentru Teroare!

Totul căpăta o dimensiune nebună. Ba chiar prea nebună. Ce se punea la cale acolo? Şi cine putea să finanţeze operaţiunea? Cine putea să o susţină? Şi prin ce canal puteau să iasă profituri?

Brognola se duse la birou şi apucă telefonul. Şeful poliţiei federale era acum într-adevăr foarte îngrijorat. Şi nu numai pentru soarta lui Bob Hunter. Alte lucruri cu siguranţă şi mai grave...

Voia părerea consilierului în probleme de siguranţă naţională. Şi apoi, firește, ar fi fost prudent să anunţe CIA.

— Aici Justice numărul doi, zise el în telefon. Vă voi da un indicativ codificat şi vreau să mă branşaţi prin sistem de bruiaj de unde. Aţi înţeles?

— Da, domnule, i se răspunse imediat. O clipă. Trebuie să descifrez codul.

Brognola îl blestemă pe omul de la celălalt capăt al firului. Se gândea la Hunter, singur, undeva acolo, pornit cu mâinile goale la atacul a Dumnezeu ştie ce!

CASE?

Probabil mult mai mult decât o anagramă. Un cuvânt fără semnificaţie care într-o zi ar fi putut să servească drept epitaf.

Convorbirea telefonică dură cam zece minute. Când închise, Brognola nu se simţea mai bine. Dar măcar alertase departamentul de securitate despre posibilele consecinţe ale afacerii. Marea maşină de la Washington se pusese în funcţiune, dar asta nu rezolva problema pe plan local!

Şi, culmea, Rose d’Avril dispăruse. Şeful echipei de tehnicieni îi explică lui Brognola că tânăra femeie primise o bandă-program. Atunci luase un revolver în buzunarul blugilor şi ieşise fără explicaţii.

Banda-program dispăruse şi ea.

Afară, tânăra elevă a lui Hal Brognola nu se vedea nicăieri. Dumnezeule mare, dacă se dusese să ducă banda-program lui...

— Asta e chiar culmea! exclamă Brognola cu glas tare. Acum va fi nevoie de două epitafuri.

Capitolul XVII

Misiunea de recunoaştere se dovedea mai delicată decât prevăzuse. La câteva sute de metri de vârful muntelui, terenul devenea brusc cojit, răzuit, fără vegetaţie, fără nici o posibilitate de a te adăposti undeva. Iar în privinţa camuflajului, Hunter nu mai putea să conteze decât pe condiţiile atmosferice. În rest, încă nu distingea cu claritate vârful muntelui. Prin ceaţă zărea vag nişte contururi care indicau un campus mare, cu mai multe clădiri şi multe antene. Totul era încă prea confuz ca să-i permită să ia în calcul o stratagemă clară. Altă impresie de verificat: vârful muntelui părea punctul cel mai înalt pe o rază de câţiva kilometri în jur. Pe timp frumos, probabil că de sus se putea vedea până foarte departe, inclusiv cuveta Los Angeles.

După toate aparenţele, securitatea campusului era asigurată doar de mijloace electronice. De când trecuse de gard, Hunter nu întâlnise nici un om. Îi venea să se întrebe dacă clădirile erau sau nu ocupate. Ştia totuşi că erau, după cum bănuia că exista o a doua linie de securitate, care probabil că încercuia vârful muntelui. Problema imediată era deci traversarea zonei descoperite şi ajungerea în campus fără să fie reperat. Dacă măcar ar fi cunoscut tipul de detectori folosiţi!

Gândindu-se la celelalte „baze” ale Societăţii de Protecţie şi Pază, Hunter cugeta la pasiunea lipsită de moderaţie a acelor oameni faţă de camerele de luat vederi. Acele sisteme video se puteau dovedi extrem de eficace când era vorba să acopere un câmp restrâns, ca de exemplu o intrare, un hol de recepţie şi chiar o sală de aşteptare; dar deveneau mai puţin fiabile când erau folosite ca scanere de terenuri descoperite, expuse proastelor condiţii atmosferice. Atunci...

În acea ploaie deasă de ceaţă, vizibilitatea putea să varieze cu o rapiditate dezarmantă, trecând de la o sută cincizeci de metri sau aproape, la practic zero, atunci când ceaţa devenea mai opacă. Atmosfera era atât de îmbibată de umiditate încât cel mai exersat ochi nu se putea acomoda decât cu viziuni foarte voalate, pe care le puteai interpreta în mod preconceput şi fără nici o legătură cu realitatea. Deci, asta reprezenta un handicap sigur pentru video-scanere.

Hunter ştia că asta era singura lui şansă. Iar instinctul îi spunea că trebuie să rişte. În cel mai rău caz, ar fi putut avea loc

o bătălie în câmp descoperit, acolo, la jumătatea pantei, caz în care condiţiile n-ar fi fost rele pentru Hunter. Numai că, Executorul ştia că în caz de încăierare, ar fi obţinut un fel de victorie a la Pirus, deoarece ar fi pierdut orice şansă de a mai continua drumul fixat.

În fine, mai exista eventualitatea ca toată chestia să fie o instalaţie falsă, destinată să-l atragă într-o capcană din care să nu mai poată scăpa. Rickert se putea dovedi un adversar al naibii de şiret. La urma urmelor, poate că îl înşela pe Hunter chiar de la început...

Dar această teorie nu era deloc logică, ţinând cont de întorsătura evenimentelor care îl aduseseră pe Exterminator până acolo. De aceea era preferabil să nu se mai gândească la asta şi mai curând să se concentreze asupra modului de a aborda acea partidă aşa cum se prezenta.

Instinctul îndemna pe războinic să meargă înainte, în timp ce era cuprins de o mare melancolie. Poate din cauza timpului urât... sau a situaţiei... sau şi una şi alta. Dar şi datorită oboselii, cu sentimentul din ce în ce mai clar că şansele de a vedea zorii unei zile noi deveneau din ce în ce mai reduse. Poate şi din cauza acelei acumulări neverosimile de misiuni „imposibile”, care începea să-i apese greoi pe umeri...

Indiferent de motiv, Bob Hunter se simţea brusc foarte singur, obosit şi vulnerabil. Dacă exact în acel moment Hal Brognola s-ar fi ivit din neant, propunându-i să renunţe ca să plece la Washington... ei bine... da, poate că ar fi acceptat. Dar Brognola era undeva în urmă iar Washingtonul era departe, foarte departe, dincolo de viaţă şi de moarte... Singurătatea lui Hunter nu se schimbase absolut deloc din acea zi blestemată de la Pittsfield când, apucând o armă Marlin 444, declarase război Mafiei[2].

Tot Mafia mişuna acolo, băiete!

Da, poţi s-o treci în condicuţa ta: acolo sus în vârful muntelui, ticăloşii erau despărţiţi de tine de câteva sute de metri de ploaie amestecată cu ceaţă.

Şi va continua să distrugă tot ce iubeşti şi venerezi, soldatule!

Adevărat. Nu se oprise niciodată. Doar de la o înghiţitură la alta.

Cine o va opri, băiete?

Hunter oftă, se ridică în picioare şi coborî panta. În zece

[2] Vezi colecţia MERCENAR, Război împotriva Mafiei (n. ed.).

minute ajunse la boscheţii unde camuflase echipamentul şi în douăzeci de minute urcă din nou cu întreg echipamentul până la limita zonei degajate. Îşi desfăcu raniţa, scoţând metodic tot ce conţinea, ca să reîmpacheteze după o ordine foarte precisă, păstrând doar strictul necesar.

Înghiţi repede o porţie de brânză, un baton de ciocolată şi bău o jumătate de cutie de apă. Reuşise să micşoreze greutatea cu zece kilograme şi putea astfel să înainteze mai repede: greutatea era aici într-adevăr o problemă de viaţă şi de moarte.

Legă raniţa în jurul pieptului şi se uită îndelung la vârful sinistru înconjurat de ceaţă, ca o fantomă blestemată. Brusc, această viziune evocă pentru el un tablou pe care îl văzuse, într-o zi, când imaginaţia artistului îl făcuse să reprezinte un fel de etapă între viaţa omenească şi viaţa de după moarte. Hunter nu era deloc convins că exista o viaţă după moarte. Cerul şi infernul putea foarte bine să fie una şi aceeaşi stare, sau poate pur şi simplu două nivele de conştiinţă diferite.

La naiba!

Misiunea de faţă nu era de vină pentru această melancolie ciudată... nici timpul, nici măcar oboseala... şi nici Charlie Rickert.

Totul era din cauza frumoasei Rose d’Avril.

Voia să continue să trăiască... pentru ea... cu ea.

Şi poate că va putea... dar nu era deloc sigur.

În orice caz, următoarele minute aveau să fie determinante.

Capitolul XVIII

Rose ajunsese cu rapiditate în locul în care fusese reperată rulota lui Hunter ultima dată. În mintea ei defilau imagini de coşmar ale unui cadavru mutilat, ciopârţit, îndemnând-o să alerge din ce în ce mai repede. Nu se opri decât atunci când zări la cotitura unui viraj, contururile estompate ale micii clădiri de paznici, înălţându-şi antena sinistră în ceaţa albicioasă. Instinctiv, se aruncă la pământ ca să se târască în afara drumului şi să se pună la adăpost în tufişuri. Gâfâind, tremurând din tot corpul, tânăra femeie încercă să-şi limpezească mintea ca să judece logic. Picioarele erau moi şi refuzau să o susţină. Inima îi bătea cu putere în timp ce, în patru labe, încerca să ajungă în cel mai bun adăpost. Stomacul o ardea; avea impresia că are înfipte o mie de cuţite în burtă. Era gata să vomeze. Ba chiar era convinsă că oamenii care păzeau poarta mare de fier îi auzeau bătăile dezordonate ale inimii.

Pentru tine bate, Teroare iubită.

Doamne, fă să trăiască!

Curaj, fată! Curaj!

Străduieşte-te să gândeşti ca el!

Şi, treptat, reuşi să se strecoare în personajul său, să gândească după aceeaşi linie. Astfel ajunse în locul unde rulota aştepta cuminte la adăpostul pădurii. Găsi fără probleme butonul de deschidere de urgenţă, cu grijă camuflat, şi intră în vehicul. Imediat se simţi cuprinsă de un frig de moarte, în timp ce încerca zadarnic să capteze vibraţiile omului de care era îndrăgostită nebuneşte.

Nu, nu era nici o vibraţie. Şi poate că în acel moment omul ei nici nu mai trăia.

Rose se prăbuşi pe un scaun şi puse banda-program pe masa topografică. Îşi lăsă privirea să rătăcească în jur, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l vadă ivindu-se din spatele unui panou ascuns într-un perete. Probabil că ar fi fost furios dacă ar fi ştiut că s-a întors acolo. Dar i-ar fi amintit că îi dăduse voie să se întoarcă după îndeplinirea misiunii şi o va ierta zâmbindu-i cu blândeţe. Şi ea l-ar fi iertat şi ar fi uitat împreună acea porcărie de război, ca să facă dragoste ca doi nebuni... şi apoi...

Unde era, Dumnezeule mare?

Haide, calmează-te, fata mea! A plecat în recunoaştere.

Reperează tabăra inamică. Ca o pisică. Totuşi nu s-ar fi aventurat în spatele liniilor inamice fără...

— Ba da, e posibil, pentru că nu cunoştea conţinutul *bandei-program!* zise ea cu voce tare.

Rose se repezi la consolă, în căutarea unui eventual mesaj pe care l-ar fi lăsat pentru ea. Nimic. Neştiind ce să facă, trecu în partea din spate, cu speranţa că va regăsi atmosfera lui, mirosul lui...

Era o fiinţă de o meticulozitate dramatică. Totul era la locul lui. Precizie – Metodă... totul era impecabil, perfect ordonat.

Rose schiţă fără să vrea un zâmbet: ăsta era spiritul militar! Dar de ce se gândea totdeauna la asta cu o frântură de ironie? Ce nu era în regulă cu spiritul militar? Condiţie fizică, disciplină, datorie, onoare. De ce aceste concepte păreau atât de desuete? Pentru că lumea era cuprinsă de o nepăsare insidioasă sau pentru că „onoare", „datorie" şi „disciplină" serviseră deseori la justificarea unor operaţiuni militare criminale?

Deasupra banchetei, privirea îi fu atrasă de o etajeră cu cărţi frumos rânduite. Încă nu avusese ocazia să se uite bine la ele. Unele titluri erau destul de surprinzătoare. Scoase un vechi volum uzat, cu paginile scorojite: *Don Quijote,* romanul celebru al lui Miguel de Cervantes.

Adineauri căuta vibraţii? Acum Rose aproape că putea să simtă degetele care întorseseră acele pagini. Şi totuşi, la prima vedere, nu era o carte uşoară, ci mai curând genul de carte care să figureze pe o listă cu lecturi obligatorii, pentru un atestat de literatură.

Pe pagina de gardă, o mână de femeie scrisese, cu o cerneală acum spălăcită:

Bob, scumpule, îmi pare rău că mi-a trebuit atâta timp. A trebuit să caut cartea asta în toate librăriile din oraş. Şi apoi am început şi eu să o citesc şi m-a captivat. Am terminat-o dintr-o răsuflare. Ce păcat că nu ai tipul ăsta cu tine în Vietnam.

Cu dragoste, a ta Cindy.

Cine era această iubitoare Cindy? Probabil că fata pe care o lăsase acasă când plecase la război. Ce se întâmplase cu ea?

Destul! Nu te mai comporta ca o puştoaică isterică! Ocupă-te de ceva tangibil!

Un semn de carte marca începutul unui lung discurs al generosului hidalgo iar câteva fraze erau subliniate cu creionul. Rose îl citi în întregime, apoi reveni la un pasaj precis ca să citească a doua oară. Don Quijote vorbea astfel:

„Să-i lăsăm sorţii lor pe cei care spun că ştiinţa este mai importantă decât armele. Le voi demonstra că nu ştiu despre ce vorbesc. Căci pentru a afirma astfel de lucruri, ei sunt convinşi că activitatea minţii este superioară celei a corpului. Ca şi cum orice acţiune fizică nu ar cere în nici un moment intervenţia minţii. Folosirea armelor nu este numai un exerciţiu fizic: el cere nu numai un mare curaj moral, ci şi multă inteligenţă şi înţelegere. Iar mintea luptătorului lucrează ca şi corpul, căci el reuşeşte să cerceteze duşmanul, ca să-i demaşte intenţiile, să-i dejoace stratagemele şi să prevină pericolele cele mai iminente. Acestea sunt operaţiuni ale minţii la care corpul nu participă”.

Vibraţii, da! Cartea aproape că trepida în mâna tinerei femei. Ridică ochii o clipă, aşteptându-se să-l vadă pe Hunter lângă ea, zâmbind că era atât de absorbită de lectură.

Reluă lectura şi dădu peste alt pasaj lung, pasionant, unde autorul făcea o paralelă între omul preocupat de cunoaştere şi războinic. „Soldatul suferă la fel ca cel care cercetează, dar în plus îşi riscă şi viaţa”...

De cât timp citea? Deodată se înfioră. Războinicul ei prea iubit îşi risca viaţa sau o şi pierduse deja?

Se ridică brusc şi trecu la arme. Şi aici fiecare lucru era la locul lui...

Totuşi nu! Nu totul era la locul lui. Dimpotrivă, multe arme şi accesorii dispăruseră...

Prin urmare, nu plecase într-o simplă recunoaştere! Rose îşi simţi inima bătându-i cu putere. Cum spera el...

Turela lansatorului de rachete era armată: patru păsări de foc erau bine rânduite în cuibul lor. Lipsea un lansator de grenade, un pistol-mitralieră şi raniţa.

Da, alesese echipamentul greu.

Constatând dispariţia a două mici transreceptoare, Rose schiţă un zâmbet. Se duse repede la consola de comandă şi branşă receptorul UHF, apoi se instală alături şi se strădui să se gândească la Don Quijote, ca să nu se lase cuprinsă de gânduri sterile şi pline de disperare.

Da, lumea de azi era afectată de nepăsare, iar rigoarea, dacă nu logica, părea pe cale de dispariţie. În perioada în care Rose era studentă, se vorbea de egalitatea tuturor oamenilor, de marea familie a lumii, de pace, dragoste, fraternitate universală etc. Dar în acelaşi timp se accepta fără să se clipească că toţi poliţiştii sunt nişte porci şi toţi soldăţoii voluntari nişte nătărăi cu cap de lemn. Atunci cam care era locul acelor „inimi

neîmblânzite, plutind în depărtare pe aripile onoarei”?

Ce amestecătură, ce confuzie, dar şi ce ipocrizie! Trebuia să deraieze undeva! Fiecare cu muzica, cu cadenţa lui... şi totuşi azi toată lumea mergea pe aceeaşi muzică, fără să se preocupe să-şi găsească propria cadenţă.

Harold Brognola nu era un porc.

Bob Hunter nu semăna prin nimic cu un nătărău cu cap de lemn.

Şi aceste două fiinţe îşi găsiseră cadenţa. Unde? Rose d’Avril îşi închipuia că acum înţelesese. Aşa cum înţelesese că niciodată nu va mai regăsi atmosfera prezenţei sale... îmbărbătarea nu exista pentru femeile îndrăgostite de războinici.

Şi din totdeauna femeile războinicilor aşteptau cu răbdare întoarcerea soţilor lor.

Dar Rose d’Avril spunea nu!

Aşteptase deja prea mult!

Capitolul XIX

Instinctul nu-l înşelase. O serie de camere de luat vederi, dispuse în arc de cerc, înconjura vârful pleşuv al muntelui. Aparatele erau instalate la nivelul solului, în mici armături din beton. Practic erau imposibil de reperat. Erau montate pe nişte mici giroscoape, care le permiteau să acopere un câmp de 360 de grade pe o distanţă de o sută cinci zeci de metri. Pe timp normal, întreaga zonă goală era astfel controlată, până la campusul propriu-zis. Azi, camerele de luat vederi aveau aceleaşi probleme de vizibilitate ca oricare ochi uman.

Hunter nu era absolut sigur că trecuse neobservat. Poate că o armată de tipi înarmaţi aştepta în vârf. Deoarece nu avea nici un mijloc să fie sigur, mai bine continua partida. Cel mai bun mod de a înşela supravegherea camerelor de luat vederi era să aştepţi momentul favorabil, ca să te avânţi, exact în axa unuia dintre ochii electronici. Avea o şansă profitând de mişcarea giratorie, evitând în acelaşi timp celelalte camere de luat vederi.

Hunter nu distingea cu claritate diferitele fascicule. Probabil că şi ele aveau aceeaşi dificultate să-l repereze. Mulţumiri pentru timpul foarte prost!

Momentul favorabil părea să se prezinte sub forma unui nor de ceaţă, agăţat chiar de flancul muntelui. Hunter aşteptă să-l vadă atingând uşor ascunzătoarea de beton a uneia dintre camerele de luat vederi. Calculându-şi elanul, plonjă drept în faţă, avântându-se ca un apucat.

O sută cincizeci de metri? Aiurea! Cel puţin două sute cu o pantă de minim 30 de grade. Şi un teren mocirlos, neregulat, care se lipea de cizme! Un adevărat film de groază! Hunter se deplasa, cu capul în jos, abia răsuflând.

Depăşi limita câmpului şi se prăbuşi la câţiva metri dincolo de el, cu un ultim asalt. Era epuizat, dar scăpase de ochiul camerei de luat vederi. Norul îşi vedea deja de drum, eliberând fasciculul implacabil. În faţă, la mai puţin de o sută de metri, se întindea campusul. Nici o prezenţă, nici un tip. Înarmat care să-l primească pe intrus. Din când în când, în funcţie de deplasarea ceţii, totul apărea cu claritate.

O adevărată bază lunară.

Răspândite, clădiri în formă de domuri, având deasupra antene gigantice, cu o formă ciudată; două turnuri imense, înalte

de câteva sute de metri, prevăzute şi ele cu antene şi cu luminiţe roşii – semnalizare indispensabilă pentru avioane. Urma apoi o clădire foarte lungă şi joasă – probabil un depozit – apoi un întreg şir de rulote mari aliniate la capătul campusului. Acestea serveau probabil, drept habitat personalului, gărzilor, inginerilor şi tehnicienilor. Hunter reperă şi cele două camioane pe care le urmărise, parcate nu departe de rulote, în mijlocul altor multe vehicule. Şi nici ţipenie de om, şi nici un semn de activitate! După toate aparenţele, pătrunderea lui nu neliniştise pe nimeni, şi nimeni dintre cei de acolo nu se simţea dispus să se aventureze afară pe o astfel de vreme. Lesne de înţeles: sistemul automat de securitate era aproape imparabil iar umiditatea te pătrundea până la oase.

Se ridică în picioare şi urcă până în capătul de sus al pantei. Se simţea aproape relaxat, acum când se afla în incinta protejată. În rest, nu întâlni pe nimeni, în timp ce înainta printre clădiri, ca să ajungă la cele două turnuri. Ajuns acolo, puse jos raniţa şi scoase o lădiţă cu explozibili. Manipulând conţinutul cu mare grijă, Hunter plasă câteva încărcături cu o putere bine studiată, în diferite puncte critice de la baza turnurilor. Operaţiunea îi luă exact şapte minute. Apoi se îndreptă spre rulote, inspectă discret interiorul prin hublouri, şi strecură, ici şi colo, sub suporţii roţilor, mici bombe incendiare cu efect întârziat.

Aproape că ajunsese la ultima când, brusc, se pomeni nas în nas cu un tip care ducea şase cutii de bere. Omul îmbrăcase un impermeabil transparent peste hainele civile. Avea o mutră de mafiot îngrijit, pe care Hunter nu o văzuse totuşi niciodată.

Ochii săi uluiţi se fixară o clipă asupra intrusului, în timp ce berea zbura în aer şi mâinile cuprinse de panică scotoceau sub impermeabil.

Hunter îl lovi fulgerător peste glotă, apoi îi înfipse genunchiul în partea de jos a pântecelui. Omul se prăbuşi în faţă fără simţire. Hunter îl trase sub o rulotă şi îşi continuă plimbarea întreruptă.

Mai puţin de cinci minte până la numărătoarea inversă.

În primul dom pe care îl examină nu era nimeni. Era o structură de aproximativ şaizeci de metri, al cărui interior era format doar dintr-o sală mare înţesată de material electronic. Totul era nou şi zumzăia, sub conducerea calmă a unui computer central. Pentru cine, pentru ce, în ce scop? Întrebări fără răspuns pentru un nespecialist ca Hunter. Se mulţumi să plaseze o

bombă incendiară lângă un stâlp de susţinere (deflagraţie peste patru minute).

Celelalte domuri erau toate identice, cu excepţia unuia singur. După toate aparenţele, era vorba de un ansamblu de instalaţii, în întregime robotizate, având sarcina să culeagă informaţii ca să le transporte apoi centrului de prelucrare, un dom enorm, cu un diametru de aproape două sute de metri, situat exact în mijlocul celorlalte. Hunter se pregătea să-l inspecteze când un semnal strident răsună cu brutalitate în atmosfera umedă şi rece. Sirene de alarmă cam de peste tot. Cu un gest reflex, puse un genunchi în pământ, şi întinse în faţă Auto-mag gata să tragă, scrutând aerul tulbure, ca să vadă din ce parte va veni atacul.

După toate aparenţele, în jurul domului central era mare forfotă. Dar deplasarea nu se făcea în direcţia lui Hunter. Un pluton de gărzi în uniformă se mişca cu rapiditate spre extremitatea incintei, în acea parte pe unde reuşise Hunter să pătrundă.

Sirenele răsunau asurzitor. Uşile rulotelor începeau să se deschidă şi fasciculul albicios al unui girofar cu iod, montat pe turnul cel mai înalt, începu să mătură lent terenul.

Hunter nu ştia ce să zică. Cine putuse să dea alarma, în momentul în care el însuşi se afla la adăpost, în interiorul zonei protejate? Răspunsul nu întârzie. Micul trans-receptor din buzunar începu să emită bip-ul cunoscut. Poate că era o manevră a echipei lui Brognola? Împinse receptorul în scobitura urechii şi mormăi cu jumătate de glas:

— Ascult.

Era Rose!

— Oh, mulţumesc Doamne! Eşti viu! Care e poziţia ta?

Simţi cum îi îngheaţă inima.

— Poziţia mea, fir-ar să fie! şopti el. Dă-mi-o mai curând pe a ta!

— Sunt la turnul de sud, răspunse ea, gâfâind. Cred că am declanşat alarma.

Probabil că nu avusese destulă răbdare cu camerele de luat vederi, sau poate pur şi simplu avusese ghinion...

Îi ordonă cu calm:

— Aruncă-te la pământ. Un pluton de şoc a plecat în căutarea ta. Dacă pun mâna pe tine, nu opune rezistenţă. Ridică mâinile şi predă-te. *Roger?*

— *Roger,* răspunse vocea slab de tot.

Imediat un gând îl străpunse ca o lovitură de pumnal. Aruncă o

privire rapidă spre cronometru apoi aplecă din nou capul spre umăr ca să vorbească în aparat:

— Nu, anulez. Turnul dinspre sud va sări în aer peste două minute. Fugi. Direcţia vest. *Roger?*

— *Roger.* Merg drept spre vest.

Hunter ridică Auto-mag şi trase o primă rafală spre est, ca să distragă atenţia plutonului de cercetare. Apoi trase a doua rafală, la cincisprezece grade spre stânga.

Cele două explozii aproape simultane luminară brusc atmosfera umedă, provocând reacţii imediate.

Răsună un ordin:

— Lizieră est. Acoperiţi zona. Desfăşuraţi-vă la maxim. Urmaţi linia de protecţie.

Ca să evite o mişcare de trape prea precipitată, Hunter aruncă o grenadă în direcţia rulotelor, după care porni în căutarea lui Rose.

O găsi la lumina flăcărilor care ieşeau din două vehicule incendiate. O luă uşurel de mână şi o trase spre un loc mai puţin expus. Era înspăimântată. Totuşi, primele cuvinte pe care le spuse erau destinate să îmblânzească reproşurile lui.

— Sunt o proastă, murmură ea încetişor.

Dar, în loc de reproş, îl auzi răspunzând:

— Tuturor li se întâmplă asta la un moment dat.

Brusc, erau izolaţi, în afara timpului şi spaţiului. Sirenele continuau să răsune. Tropotul de paşi precipitaţi se auzea în toate direcţiile, în timp ce voci severe strigau ordine şi avertismente.

Dar o clipă unică aparţinu lui Bob Hunter şi tinerei femei, îi înţelegea angoasa, şi niciodată nu se simţise mai aproape de o fiinţă omenească.

— Oh, îmi pare rău, bâigui ea.

— Şi mie, zise el cu o voce tremurând de emoţie. Ar fi trebuit să te duc la Rio.

Ea răspunse râzând:

— Aş prefera Disneyland.

— Iar eu, glumi el, în halul în care sunt, aş dori un cuibuşor confortabil, cald şi uscat.

Un moment furat timpului şi spaţiului, poate, dar nu o eternitate. El o sărută încetişor pe buze şi îi mângâie spatele, îi zise:

— Ai ales un moment neobişnuit să mă zăpăceşti, doamnă. Am enorm de multă treabă.

— Aşa mi se pare, răspunse ea suspinând. Ăsta se numeşte „efectul Hunter”, nu?

Momentul furat trecuse.

— De ce toate asta, Rose? întrebă brusc Hunter redevenind grav.

— A trebuit. Aveam acea bandă-program pe care mi-o ceruseşi. Şi am considerat că trebuie să-i cunoşti conţinutul. Aici e un adevărat butoi de pulbere! Marea sursă principală, dacă înţelegi ce vreau să spun. Mi-a fost frică şi... mi-am zis că n-ai să ştii să te descurci.

Bărbatul se lăsă să cadă în genunchi şi o trase lângă el.

Nu mai mult de un minut până la numărătoarea inversă.

— Într-adevăr, nu ştiam, recunoscu el.

— Marele mahăr e William Mc Cullough. Totul îi aparţine, cel puţin el deţine totul.

— Se potriveşte oarecum, zise Hunter. Furnicile roşii au găsit alt coş de picnic. De ce să nu înceapă să-l halească?

— Ştii la ce folosesc instalaţiile astea? întrebă Rose.

— Mi-am făcut o oarecare idee, răspunse el. Semănă cu o bază lunară, nu?

— Da, şi nu întâmplător. CASE figurează în registrele oficiale ca centru de studii şi cercetări cosmice. Numai că studiile lor sunt mult mai pământeşti. Ai citit *1984?*

— Romanul lui George Orwell? Da.

— Ei bine, este exact acelaşi scenariu, dar e vorba de o întreprindere privată. Am o listă de două pagini cu organisme cum nu se poate mai onorabile care sunt clienţi şi în acelaşi timp „sponsori” ai acestei fundaţii puţin cam ciudate. Cumpără „ochi” şi „urechi”. Pur şi simplu. Preţul cerut e considerabil şi beneficiul trebuie să fie destul de fabulos.

Da, totul era clar acum, său aproape.

Mai puţin de douăzeci de secunde până la numărătoarea inversă.

Şi antenele astea pentru ce sunt?

— E un sistem complicat de intercepţie-relee. Cu computere suficient de elaborate, pot să capteze toate secretele lumii. Adică tot ce este transmis prin deplasare de unde: radio, telefon şi chiar comunicaţiile via satelit.

— Nu pentru mult timp, murmură Hunter.

Cinci, patru...

— Înţelegi, Bob, Mc Cullough...

...foc!

Un tunet înăbuşit: „baza lunară” sărea în aer.

Cele două turnuri mari se ridicară brusc din rădăcină şi căzură într-o parte cu un zgomot demenţial. În acelaşi timp, o serie de explozii în lanţ, în zona rulotelor, declanşa o coloană de foc orbitoare, urcând spre cer, fisurând norii, creând un tunel fierbinte în aerul învăluit în ceaţă.

Generatorul enorm ezită, apoi făcu explozie. În câteva secunde, întreaga structură dispăruse complet. Rulotele începură şi ele să trepideze, agitate parcă de tresăriri diabolice, în timp ce în pereţii lor apăreau fisuri mari prin care ieşeau afară flăcări monstruoase. De jur-împrejur, oamenii urlau de moarte, fugind în toate direcţiile.

Bârlogul Mafiei era brusc transformat într-un adevărat infern.

Rose d’Avril se uita la caruselul acela oribil de-a dreptul stupefiată. Hunter o obligă să se culce pe pământ.

— Nu mişca! îi ordonă el.

Apoi se depărtă în căutarea echipei de şoc.

Panica cea mai mare părea că domneşte în jurul rulotelor. Totuşi Hunter nu găsi nici urmă din cei pe care îi căuta.

Lângă resturile fumegânde ale turnului dinspre sud, masacrul era înspăimântător. După toate aparenţele, plutonul de vânătoare, plecat pe urmele lui Rose d’Avril, făcuse o manevră de grupare sub turn chiar în momentul în care acesta se prăbuşea.

Hunter aruncă o privire rapidă, apoi plecă fără să mai întârzie, în căutarea altor ticăloşi.

Din marele dom central ieşea o mulţime de indivizi înspăimântaţi: gărzi în uniformă, amestecate cu tehnicieni în bluze albe, gesticulând isteric. Ceva mai retrasă, zări echipa care îl interesa: cinci bărbaţi în civil, înghesuiţi unul în celălalt, dintre care unul era Charlie Rickert. Pe ceilalţi patru Hunter nu-i cunoştea. Dar nu avea importanţă, pe aceştia cinci îi căuta.

O limuzină mare, cu farurile aprinse traversă spaţiul în mare viteză şi se opri în faţa grupului celor cinci. Patru dintre ei urcară în vehiculul care demară brusc, cu portierele încă neînchise.

Hunter captă atunci imaginea fugară a lui Rickert, proţăpit pe margine, cu mâinile în şolduri, uitându-se cu un zâmbet şiret la maşina care fugea.

Dar încă nu sunase ceasul lui Charlie Câinele.

Cu silueta lui mare, neagră, udă de ploaie, cu Auto-mag la şold, Exterminatorul bară drumul limuzinei. Preţ de un sfert de secundă, apăru clar în lumina albicioasă a farurilor. Arătare

funestă pe fondul ceţii scânteind de umiditate. Brusc, extremitatea monstruoasă a armei deveni incandescentă, în timp ce maşina infernală „scuipa” un jet de foc neîntrerupt, străpungând limuzina şi conţinutul ei. În câteva secunde, vehiculul se transformă într-o grămadă de table ciopârţite, scuturat în mod neîntrerupt, în timp ce Auto-mag o respingea ca pe o minge de ping-pong. Apoi, sub o ultimă rafală, cadavrul decapitat al unuia dintre ocupanţi, ţâşni pe una din portierele deschise şi căzu în mijlocul domului central. În acel moment, rezervorul de benzină făcu explozie.

Când Hunter se întoarse la el, Charlie Rickert zăcea pe asfalt. Un Chief Special.38 îi atârna lamentabil în mâna dreaptă. Toţi tehnicienii în bluze albe dispăruseră ca prin farmec. Nu se mai vedeau decât gărzile în uniformă. Dar stăteau la o oarecare distanţă de dezastru. Văzându-l pe Hunter, nu ezitară să ridice cuminţi mâinile în sus.

Hunter se aplecă spre Rickert şi îi smulse arma din mână. Sprijini de gâtul lui ţeava fierbinte a Auto-mag-ului. Fostul poliţist făcu ochii mari, uitându-se fix la silueta impresionantă din faţa lui. Pe faţă i se putu citi o expresie de o mare confuzie, în timp ce creierul său aduna ideile clare ca să identifice triplul personaj d’Anglia-Buldozer-Hunter. Confuzia făcu imediat loc resemnării.

— M-ai păcălit încă o dată, murmură el cu o voce slabă.

— Te-ai păcălit singur, replică Hunter.

Aruncă o privire spre vehiculul care încă mai ardea şi adăugă:

— Şi pe ei i-ai păcălit. Le-ai spus că le vinzi securitate şi le-ai livrat un sicriu de foc.

— Mare pagubă! bombăni Rickert.

Problema lor era rezolvată. Acum trebuia găsit ultimul ticălos, marele boss în persoană.

Capitolul XX

Când ofiţerii federali sosiră la faţa locului, tot vârful muntelui ardea. O scenă desprinsă parcă din *Război şi Pace.* Oameni năuciţi, răniţi, rătăciţi, se învârteau pe loc ca nişte marionete în ploaie, sau se prăbuşeau în noroi, epuizaţi, învinşi. Alţii, mai puţin norocoşi zăceau la pământ, mase informe, inerte în acel decor haotic. Ici şi colo se zăreau grămezi de fiare îndoite şi calcinate: resturile unor vehicule incendiate sau ruinele unor structuri distruse, pe jumătate mistuite de foc.

Iadul pe pământ. Toţi erau foarte conştienţi de asta.

Părăsindu-şi autocarul, ofiţerii rămaseră înmărmuriţi un moment, în faţa sarcinii care îi aştepta. Brognola, urmat de un mastodont, ieşi şi el în ploaie. Se uită la apocalipsa din faţa sa.

— Dumnezeule mare! şopti şeful agenţilor federali cu o voce nesigură.

— Nu arată frumos deloc, nu? spuse mastodontul.

— E totuşi mai bine aşa decât înainte, răspunse Brognola.

— Cum să nu te cred! Doar când mă gândesc ce reprezenta baza asta şi mă ia cu fiori. O chestie blestemată!

— Nu te bucura totuşi prea repede, replică Brognola. De unde ştii că n-a roit...

Privirea lui întâlni limuzina distrusă, pe jumătate vârâtă sub ruinele fumegânde ale domului central. Continuă:

— În orice caz, dacă a mai rămas ceva ce poate fi recunoscut, în această grămadă de fiare, sunt sigur că vei găsi fraţi de sânge. Or asta înseamnă celule canceroase, bătrâne. Şi cunoşti viteza cu care se reproduc, imediat ce găsesc un teren favorabil.

— Sper că nu te referi la jurisdicţia mea?

— Nu, nu m-am gândit la ea în mod deosebit.

— S-ar zice că ceva te supără, Hal?

— Oh, presupun că...

Doi ofiţeri ieşiseră din autocar în urma lui Brognola şi, încă în picioare pe scara vehiculului, tocmai zăriseră o siluetă înaltă, neagră, udă de ploaie care se apropia zâmbind. Omul era plin de arme. Împingea în faţa lui o otreapă de om, în timp ce alături de el, o femeie tânără, radioasă, plouată şi ea, se străduia să ţină pasul cu el.

— E Charlie Rickert, mormăi însoţitorul lui Brognola.

Hal se uită la ofiţerii care puseră imediat mâna pe prizonier.

— Purtaţi-vă bine cu el, zise omul în negru. Am făcut amândoi o înţelegere.

Ofiţerii îl suiră pe Rickert în autocar.

— Ce fel de înţelegere? întrebă însoţitorul lui Brognola.

Hunter examină faţa mastodontului cu atenţie. Brognola interveni:

— Haide, Bob, nu-l recunoşti pe Tim Braddock?

— Bineînţeles, zise Hunter. Căpitanul Braddock. Îmi pare bine că te văd.

— *Inspector* acum, îl corectă Brognola zâmbind.

— Ei da, confirmă cu modestie Braddock, cu un mic zâmbet de scuză, în timp ce întindea mâna lui Hunter.

Hunter îi. Strânse mâna cu căldură şi se grăbi s-o prezinte pe tânără:

— Domnule Braddock, asociata mea, Domnişoara Frumuseţe.

Fata se uită la inspector cu bucurie.

— Ba i-ar plăcea să-mi spună Domnişoara Păcat, dar nu îndrăzneşte, zise ea zâmbind.

— Ce-ar fi să nu mai stăm în ploaie, propuse Brognola.

Hunter aruncă o privire spre autocar.

— Cine este înăuntru?

— Doar şoferul meu.

— Acelaşi?

— Bineînţeles.

Hunter păru că se gândeşte puţin apoi zise:

— În acest caz, puteţi să ne duceţi la poalele colinei.

Urcară toţi patru în autocar. Brognola, după ce dădu instrucţiuni şoferului, rugă pe toată lumea să se instaleze în micul salon amenajat în partea din spate a vehiculului.

— Ce vreţi să beţi? întrebă el.

— Vodcă, răspunse imediat Hunter.

— Şi eu la fel, zise Rose d’Avril. Îmi place la nebunie... Şi mi-e frig.

Brognola îi puse o cuvertură pe umeri, nu fără să remarce cât de lipită stătea de Hunter. De la o vreme începuse să se întrebe dacă era ceva între ei. Acum lucrurile erau clare. Puţin cam trist, totuşi... dacă se luau în calcul şansele lor de viitor.

Autocarul se puse lent în mişcare, în timp ce Brognola aducea vodca.

Braddock îl lăsă pe Hunter să bea o gură din lichidul binefăcător. Apoi îi puse din nou întrebarea:

— Ce fel de înţelegere, domnule Hunter?

Exterminatorul schiţă un zâmbet şi răspunse:

— L-am lăsat în viaţă.

— Iar el ce-ţi dă în schimb?

— O informaţie.

— Nu-ţi face griji, Tim, o să ne povestească totul, interveni imediat Brognola.

— Nu imediat, răspunse cu răceală Hunter. Informaţia mea nu poate să vă intereseze atât timp cât nu e verificată.

La naiba! Brognola ştia prea bine cum verifica Hunter informaţiile! Dovadă incontestabilă, spectacolul pustiitor din faţa lor. Totuşi nu avea de ce se plânge...

— Aş vrea să ştiu, zise Hunter adresându-se lui Braddock, dacă este supravegheat în vreun fel Bunny Cerrito?

Inspectorul tresări uşor şi mormăi:

— Cine?

Apoi se dezmetici imediat şi zise:

— Nu, te-am înţeles. Răspunsul e afirmativ. Brigada noastră anticrimă se află în legătură constantă cu Palm Spring în privinţa lui.

— Ce amestec are Cerrito în povestea asta? întrebă Brognola. N-am mai auzit de el de... ăăă...

— De la dispariţia lui di George, preciză Hunter.

— S-a retras, zise Braddock, dar se bucură mai mult sau mai puţin oficial de statutul de consilier. Deocamdată nu avem ce să-i reproşăm... Dar, acum când mă gândesc mai bine, ni s-a semnalat prezenţa lui la Los Angeles destul de des, şi chiar recent!

— Are relaţii cu Mc Cullough? întrebă Hunter.

Braddock păru că se schimbă la faţă şi Brognola luă cuvântul:

— Ei bine, Bob a pus degetul pe rană. Asta explică prezenţa lui Braddock alături de mine...

Inspectorul suspină adânc şi zise:

— Mc Cullough a murit, domnule Hunter.

— Vreau să ştiu tot, spuse Hunter.

— Au fost găsiţi, el, soţia şi fiica lui, făcuţi bucăţi, în subsolul reşedinţei lor, plutind într-o baie de acid.

Hunter îşi reţinu cu greu senzaţia neplăcută. Întrebă totuşi cu o voce foarte naturală:

— Când i-aţi descoperit?

Autocarul se apropia de poarta, mare de fier. Brognola se îndreptă spre şofer ca să-i dea alte instrucţiuni.

— I-am găsit pe la amiază, spuse Braddock. Erau morţi de

câteva ore dar, slavă Domnului, soluţia de acid nu era prea concentrată, astfel că am putut proceda la autopsie şi la identificarea rămăşiţelor.

Rose se înfioră.

— Şi sunteţi siguri că le-aţi identificat corect? insistă Hunter.

— În privinţa fetei, identificarea n-a pus nici o problemă, în urmă cu câţiva ani avusese un accident şi am putut s-o recunoaştem după urmele fracturilor.

— Şi ceilalţi?

— Serviciul crede că dovezile sunt suficiente, răspunse Braddock.

— La dracu! exclamă Hunter.

Se uita la Rose d'Avril, dar ochii lui păreau că trec prin ea.

Brognola se întoarse la micul grup şi surprinse cele două priviri care se încrucişau. Îi zise lui Rose d'Avril:

— Presupun că vrei să rămâi cu acest domn?

— Şi încă cum! murmură ea roşind.

— În fine, poate că... zise Hunter.

— Ah, nu! exclamă tânăra femeie furioasă.

— Ei, ce se-ntâmplă? întrebă Brognola cu un zâmbet indulgent.

Hunter îi explică:

— Treaba nu s-a terminat, Hal. Trebuie să verific ceva. Fă-ne un hatâr. Scapă-mă de umbră. Te voi contacta imediat ce va fi posibil.

— Cum vrei tu, mormăi Brognola. Oricum, am destulă treabă pentru tot restul zilei.

Aruncă o privire la ceas.

— Dumnezeule, e deja cinci!

Autocarul oprise. Hunter şi Rose d'Avril se ridicaseră. Braddock le adresă o privire puţin cam tristă şi îi zise Exterminatorului:

— N-am să-ţi mulţumesc niciodată îndeajuns, pentru prezent şi pentru trecut.

— Ba da, spuse Hunter. Şi pe urmă, îmi place mult poliţia dumitale, domnule inspector. E o echipă superbă.

Se întoarse spre Brognola şi întrebă cât se poate de natural:

— Ai pus pe cineva să-l urmărească pe Jimmy?

— Da, mormăi Brognola. A părăsit hotelul pe la trei, cu o maşină închiriată. Îl urmărim.

— Unde s-a dus?

— A luat-o pe autostrada Pacificului, în direcţia nord. De ce?

— Oh, nimic precis. Am o idee care nu-mi dă pace. Ştii cum sunt. În orice caz, pune să ţi se facă un raport despre el şi trimite-mi-l imediat ce vei putea. Parcă îmi vine să mă ţin de coada lui.

Rose d’Avril îi adresă un zâmbet lui Brognola, în timp ce Hunter o prindea de mână ca să o ajute să coboare.

Dispărură aproape imediat în pădurea deasă, cuplu fragil, vulnerabil, ciudat de emoţionant.

Capitolul XXI

Scena era curăţată. Imperiul megalomanilor se prăbuşise, distrus pentru totdeauna, acolo sus, pe muntele pleşuv care domina Los Angeles. Dacă mai rămăseseră câteva reziduuri împrăştiate în statul California, poliţiile acestor doi oameni remarcabili, rămase la locul masacrului, vor avea grijă să le extermine, asanând definitiv frontul Pacificului. Dosarul de informaţii întocmit de Rose cea Frumoasă, campioana informaticii, era preţios pentru urmărirea şi demascarea tuturor celor care, de departe sau de aproape, participaseră la acest proiect de viol.

Maşinaţia nu era lipsită de anvergură. Şi poate că ar fi reuşit, dacă cineva, undeva, nu s-ar fi crezut prea şmecher vrând să-şi însuşească toată „prăjitura”.

Mai precis, un anume William Mc Cullough.

Crezuse probabil că lumea era populată în majoritate de debili mintali, din care făceau parte toţi cei care contribuiseră la realizarea poziţiei sale. Se ferea de Mafie, care totuşi îi permisese să se îmbogăţească dincolo de limitele rezonabile, şi nu-i respecta nici pe fraţii de sânge, care îl serveau şi îl controlau totodată, nici legea căreia îi cunoştea totuşi nuanţele cele mai subtile, dar pe care o încălcase într-o voioşie, de-a lungul unei cariere de afacerist excepţional de reuşită.

Nu o mai respecta nici pe femeia cu care se căsătorise în urmă cu cinci ani: o fostă regină a frumuseţii pe nume Eva Lynn Whitley, văduva unuia dintre pionierii industriei electronice, ale cărui brevete şi licenţe erau comercialiste în lumea întreagă. După cum nu o respecta nici pe fiica Evei Lynn, Darlene, acea adolescentă puţin cam descreierată, moştenitoarea averii Whitley, pe care o adoptase totuşi în mod legal la puţină vreme după căsătorie.

Mc Cullough nu avea încredere nici în amicii lui din Sacramento şi de la Washington. Totuşi aceştia făcuseră o treabă bună. Deoarece reuşiseră să obţină o subvenţie din partea statului şi aprobarea guvernului pentru acel centru fals de „studiere a energiei spaţiale”.

Nu, Mc Cullough nu se încredea în nimeni şi considera că lumea era populată doar de debili.

Şi se crezuse cel mai şmecher.

Era clar că el inventase pretinsa „problemă” între fiica adoptivă şi ucigaşul Tanto Fortunelli. Doar dacă nu era vorba de unul dintre acele hazarduri care sunt numite uneori destin, în orice caz, Mc Cullough ştiuse să-l exploateze, făcând în continuare pe şmecheraşul, trimiţând o invitaţie ucigaşilor de pe coasta de est, pentru o partidă de „tir” împotriva omologilor lor de pe coasta de vest. Dar în est, nebunii nu erau chiar atât de debili pe cât se crezuse: au confirmat primirea hârtiei, au rumegat îndelung răspunsul şi în cele din urmă au declarat că n-au primit nimic. Probabil că se lămuriseră şi nu doreau să se amestece într-o falsă problemă. Mc Cullough aştepta să-i vadă repezindu-se ca proştii, foarte mulţumit să se debarasase o dată pentru totdeauna de ei. Băieţii de acolo erau totdeauna reticenţi când vedeau un „porumbel” durduliu încercând să-şi ia zborul. Or, Mc Cullough era un porumbel gras de mult timp şi funcţiona în simbioză perfectă cu mediul crimei organizate.

Nu, cei din est nu erau gata să-l lase să plece făcând o mică reverenţă. Dar Mc Cullough nu era deloc *debil.* Era mort după bani şi, ştia să se arate şiret. A pus deci la cale un mic război în toată regula, iar după ce respectivii s-ar fi omorât între ei, ar fi rămas singur cu tot câştigul, pe care nu avusese niciodată intenţia să-l împartă cu cineva.

Iată deci care era acest faimos „concept californian”.

Mai mult ca sigur că această operaţiune de spionaj clandestin s-ar fi dovedit bănoasă... Bine condusă, evitându-se exagerările şi pripeala. Ar fi fost de ajuns un mic număr de întreprinderi controlate cum se cuvine ca să se poată manipula şi orienta tratativele comerciale internaţionale pe care se baza stabilitatea lumii industriale: bursa, cursul monedelor, piaţa de materii prime şi totodată schimburile comerciale între ţări, ale căror fluctuaţii puteau în orice moment să ameninţe echilibrul precar al civilizaţiei occidentale. Cu alte cuvinte, era vorba de o operaţiune vastă de furt, jaf şi viol, la scară mondială, aşa cum nu se mai concepuse niciodată până atunci.

Şi cu siguranţă că ticăloşii nu s-ar fi oprit aici!

În scurt timp, ar fi ajuns sub perna marilor lideri mondiali, sau ascunşi în spatele miniştrilor, consilierilor de stat, pe scurt, peste tot unde influenţa este sinonimă cu profitul.

Iubind la nebunie banul şi crezându-se cel mai şiret, Mc Cullough îşi subestimase complicii.

Ceruse un ucigaş din est. Fără să dea vreun nume.

Şi venise Bob Hunter.

— Nu prea înţeleg, zise Rose d’Avril. Cine încerca să-l tragă pe sfoară? Cine a comandat descinderea la el acasă?

— Chiar el, răspunse Hunter. Era ceva aranjat, un scenariu pus la cale. Echipa de ucigaşi aştepta probabil de săptămâni un telefon ca să vină şi să se producă. A fost la un pas de performanţă. I-a sunat în timp ce mă aflam la el în casă. Şi ca să mă facă să mai stau, mi-a trimis-o pe încântătoarea lui soţie cu speranţa să-mi adoarmă toate bănuielile. Biata de ea!

— Totuşi, nu...

— După socotelile lui Mc Cullough, eu trebuia să mor acolo, Rose.

— Înţeleg. Şi totuşi nu-i logic. Îmi scapă ceva.

— Nevasta lui trebuia să moară. La fel şi fiica. Şi toţi din casă. Şi s-ar mai fi găsit şi cadavrul unui pistolar de pe coasta de est: dovadă flagrantă a trădării şi culpabilităţii Mafiei de acolo.

— Oh, încep să pricep!

— Atunci continuu. Actul doi: intrarea în scenă a lui Jimmy, cel care unge rotiţele. Via bunele oficii ale unui personaj foarte respectat. Unul precum Bunny Cerrito! De ce nu? Probabil că era mai uşor de manevrat. Pe scurt, Jimmy primeşte sarcina să organizeze o expediţie de pedeapsă pe coasta de est, ca să le plătească băieţilor cu aceeaşi monedă.

— E totuşi cam exagerat. Nu crezi? zise Rose.

— Nu, răspunse Hunter. Treaba era şi mai „hoaţă”! Ar fi trebuit să dispară chiar şi Mc Cullough!

— Acum, Bob, vorbeşti în enigme! Începe să mă doară capul.

El sărută acel cap adorabil, ca să alunge migrena. Apoi continuă:

— Fericiţi cei care cred că adevărul le va fi revelat!

— *Don Quijote?* murmură ea.

— *Noul Testament*, replică el, privind-o pătrunzător. Dacă înţeleg bine, ai consultat biblioteca?

— E un tabernacul sacru? întrebă ea.

— Nici vorbă.

— Atunci, da. M-am uitat la cărţile tale şi le ador.

— Iar eu te ador pe tine, murmură el.

— Ce zici?

— Chiar trebuie să repet?

— Aş vrea să zici asta tot timpul, şopti ea.

— OK, Rose! Păcat, te iubesc pentru eternitate. Dar dacă mai faci o figură ca cea de azi, eternitatea noastră va fi foarte mult scurtată. Mă înţelegi?

— Da, domnule, zise ea cu o falsă docilitate.

— Ştii că aş fi putut să te omor? De ce i-am cerut lui Brognola şi oamenilor lui să-mi lase terenul liber? Doar pentru că pe un câmp de bătălie nu ai timp să vezi în cine tragi.

— Ştiu, zise ea cu glas scăzut. Îmi pare rău, Bob. Nu se va mai repeta, îţi promit.

— Nu-ţi cer decât un lucru, drăguţă domnişoară. Fii totdeauna cu picioarele pe pământ.

Bob Hunter mai avea o problemă de rezolvat pe pământul californian. O mică problemă personală.

Mică, da, dar foarte importantă.

Capitolul XXII

Timpul se schima. Plafonul de nori rămânea suspendat deasupra coastei, dar acolo, pe ocean, cerul se degaja.

Hunter îşi zise că era un semn bun: vor contempla apusul soarelui în acea Marţi a Masacrului.

Ziua fusese lungă, epuizantă, paisprezece ore în şir, într-un ritm demenţial. Dar cerul avea să capete în curând tonurile crepusculului şi Bob Hunter va vedea lăsându-se noaptea cu o uşurare amestecată cu fericire.

A doua etapă victorioasă a ultimei sale campanii sângeroase.

Oprise rulota pe un promontoriu stâncos care domina Pacificul. La două sute de metri spre sud, pe o mică peninsulă puţin supraînălţată, se afla o vilă somptuoasă. O scară fixată de stâncă permitea accesul la mal şi, puţin mai retrasă, se putea zări o piscină imensă care dădea spre un patio elegant.

Trei bărbaţi, instalaţi în jurul unei mese joase, discutau cu însufleţire, bând un aperitiv. Jos, pe mal, alţi trei se plimbau iar altul veghea limita de nord a proprietăţii. Probabil că alţi oameni erau ascunşi în grădină şi în casă, asigurând liniştea şi securitatea celor trei oameni din patio.

Hunter îi avea în centrul câmpului de tir de pe ecranul consolei.

— Îi cunoşti? întrebă Rose d’Avril.

— Bătrânul rechin, din dreapta, e Bunny Cerrito, răspunse Hunter. S-a retras când eram încă un puşti, dar din nefericire pentru el, mai revine în joc din când în când. Păcat. De data asta i s-a făcut o propunere prea atrăgătoare ca s-o refuze.

— Cine e Portillo?

— Cel care stă în faţa lui Cerrito. Şi el era mai mult sau mai puţin pe tuşă. Cel puţin după cum umblă zvonul. Jimmy era una dintre minţile care concepea în timpul primului imperiu californian. Am crezut un moment că-ncercă să repete figura. Acum am îndoieli.

— Explică-mi, domnule general.

Hunter oftă şi zise:

— Am o vagă impresie că lucrează exact în sens invers.

— Vrei să spui că lucrează pentru Mc Cullough?

— Exact.

— Eu credeam că face parte din banda care voia să-l lichideze

pe Mc Cullough.

— Şi eu, răspunse Hunter oftând din nou. Ticălosul aproape că reuşise să mă convingă.

— Şi de unde ştii că a întors foaia?

— Pentru că al treilea ins e chiar Mc Cullough, mormăi Hunter.

— Eşti sigur? şopti Rose uluită.

— Da. Mc Cullough, singurul, unicul, el însuşi în persoană, spuse Hunter. Pe el îl hăituiesc de mai bine de paisprezece ore. Mărturiseşte că e o surpriză!

— Ai ştiut de la început! exclamă Rose. Şi nu mi-ai spus nimic, mulţumindu-te să-mi vorbeşti în enigme, cu riscul de a face să mă doară capul! Rickert ţi-a spus adevărul?

— Nu cred că Rickert a bănuit adevăratul rol al lui Mc Cullough. El se ocupa doar cu serviciul de securitate, dar probabil că nu cunoştea identitatea marelui şef. Nici eu, mărturisesc. Şi trebuie neapărat să fiu sigur. Nu întâlneşti zilnic monştri ca el.

Rose d'Avril nu zise nimic câteva clipe, apoi păli brusc şi spuse:

— Cadavrele făcute bucăţi din baia de acid, şopti ea. E adevărat? Adică erau soţia... şi fiica lui?

— L-ai auzit pe Braddock, mormăi Hunter. În privinţa fetei, a fost categoric. Deci şi cealaltă e sigură. Nu şi în privinţa lui Mc Cullough. A omorât pe cineva în locul lui. Rose, un copil adoptat sau nu, e tot un copil. Niciodată un frate de sânge nu ar comite o astfel de oroare. Tipul ăsta e un...

— Un monstru, aşa cum ai spus, murmură Rose d'Avril. Dar de ce? Nu înţeleg motivul care l-a împins să le suprime pe cele două femei.

— Asta făcea parte din planul său.

— Care plan?

— Pusese la cale şi simulase propria lui moarte, Rose. Intenţiona să-şi refacă liniştit viaţa sub o altă identitate. Chiar sunt convins că a şi fixat întâlnirea cu chirurgul care să-i schimbe faţa. Or, în noua sa viaţă, soţia şi fiica ar fi constituit o primejdie constantă.

— Crezi că ştie deja că imperiul lui s-a prăbuşit?

Hunter programa acum lansatorul de rachete, aducând vizorul asupra ţintei.

— Nu ştiu, răspunse el. Dar dacă nu ştie acum, nu va mai şti niciodată.

Pe ecran, micile luminiţe roşii se suprapuneau peste imaginea măsuţei din patio. Hunter apăsă pe maneta de comandă şi se

auzi scârţâitul turelei escamotabile, care se ridica ca să ia poziţie pe acoperişul rulotei. Hunter apăsă pe butonul de deblocare şi branşă telecomanda direct de la consolă. Pedala de control se ivi imediat la picioarele sale.

Buzele tinerei femei începură să tremure.

Hunter o preveni:

— Treci în partea din spate, dacă nu te simţi bine. Mă pregătesc să şterg de pe faţa pământului o îngrozitoare eroare umană. Vreau să-i distrug pe toţi trei.

— Rămân cu tine, răspunse ea. Dar chiar e necesar? Vreau să spun, în situaţia în care se află acum...

— Da, e chiar indispensabil, mormăi el.

— Dar...

— Ieri m-ai asigurat că respecţi viaţa, îi aminti el privind-o în ochi. Atunci haide să ne înţelegem asupra termenilor o dată pentru totdeauna, da?

— Bineînţeles, respect viaţa, bâigui Rose, descumpănită. Pentru asta...

— Încearcă să ai o scară de valori aproximativ coerentă, o întrerupse el brusc. Întoarce spatele acestor ticăloşi şi cheamă poliţia. Şi după ce vor fi prinşi, uită-te în cealaltă parte. Chiar nu înţelegi nimic, Rose? Microbii ăştia decimează lumea! Devorează oamenii atacându-le direct măduva. Aşa că să-i halim şi noi pe ei! Nu-i putem lăsa pe canibalii ăştia să-şi ascută dinţii pe scheletele noastre! Dacă într-adevăr respecţi viaţa, trebuie să respecţi şi legea talionului: ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Pentru ca sălbaticii să stea în bârlogurile lor şi oamenii cinstiţi să poată duce o viaţă liniştită!

Bob Hunter se „ambala” rareori aşa. Avea faţa palidă. Niciodată Rose nu-l văzuse într-o astfel de stare.

— Fă-mi loc, zise ea cu o voce fermă.

— De ce?

— Trec eu la comandă. Arată-mi cum funcţionează jucăria.

Furia lui Hunter dispăru ca prin farmec, lăsând locul unei îngrijorări ciudate.

— Nu sunt sigur că eşti încă destul de matură pentru asta, Rose, zise el.

— Haide să nu vorbim de maturitate! răspunse ea încetişor. Îţi spun că sunt pregătită. Poţi să mă crezi. Haide, Bob, lasă-mă să trec în locul tău!

Hunter îi aruncă o privire gravă. Se ridică şi deplasă consola până în faţa coechipierei sale.

— Pune piciorul bine pe pedală. Talpa trebuie să stea fixă. Apasă pe degetul mare dacă vrei să o faci să se aplece în faţă şi pe călcâi, dacă vrei să corectezi câmpul spre în sus. Pedala îţi foloseşte la controlul încadrării imaginii. Poate să se deplaseze la stânga şi la dreapta, pentru încadrarea pe orizontală. Acum centrează ţinta folosindu-te de crucea din vizor. Menţine poziţia. Nu mişca. Chiar şi după ce ai tras. Altfel traiectoria păsării de foc ar putea să devieze.

— Şi cum trag?

— Aplicând o presiune perfect egală pe suprafaţa pedalei. Piciorul drept trebuie aşezat perfect. Dacă partea din faţă a piciorului nu e la nivel, traiectoria va avea o linie ascendentă. Ţine piciorul rigid, glezna drept în prelungirea genunchiului. Când vei fi gata să tragi, apasă genunchiul.

— Cum?

— Cu o lovitură de pumn.

Hunter oftă şi adăugă:

— Dar eşti sigură că vrei să tragi, Rose?

Drept răspuns, ridică sus pumnul mic şi lovi cu toată puterea peste genunchi.

Pasărea de foc ţâşni din cuib şi porni spre ţintă, lăsând în urma ei foc şi fum.

Acolo, gărzile care remarcaseră rulota oprită pe faleză, văzând cum porneşte proiectilul acela ciudat, se repeziră în casă ca să dea alarma.

Dar domnii din patio aveau capul la cu totul altceva, ocupaţi să-şi împartă lumea ca să o poată ronţăi mai bine!

Ecranul de control îşi schimbă brusc culoarea, în timp ce racheta se apropia de ţintă. Apoi beculeţele deveniră de un alb orbitor: la vreo cinci sute de metri de acolo, superba proprietate îşi luă brusc zborul spre nori, luând cu ea toţi oamenii.

Rose d’Avril era palidă la faţă, cu privirea rătăcită. Dar învăţa repede, şi centra deja o nouă ţintă: casa. A doua lovitură de pumn şi altă pasăre de foc ţâşni ineluctabil.

— Haide, înghite-o şi p-asta! exclamă tânăra femeie, cu ochii ţintă la ecranul de control.

Vocea îi tremura puţin şi aproape imediat se întoarse spre Hunter.

— Hei, partenere, crezi că sunt destul de călită?

Casa se transformă în ceva infernal.

— Indică-mi încă o ţintă! strigă ea.

— Destul, Rose, nu mai e nevoie, spuse el calm.

— Lasă-mă să continuu până când marea va înghiţi această peninsulă blestemată! strigă ea.

Acum plângea, incapabilă să se controleze.

Hunter o obligă încetişor să se depărteze de consolă şi o strânse uşor în braţe. Tânăra femeie se lăsă aşezată pe banchetă şi, trecând în locul ei, Hunter demară imediat.

Marţea Masacrului se terminase! Slavă Domnului!

Dar Rose d’Avril abia prinsese gustul.

Epilog

Hunter transmise raportul către Brognola şi stabiliră o întâlnire la miezul nopţii cu avionul care trebuia să transporte rulota.

Apoi îl sună pe Leo Turrin şi îl asigură că scena era curată acum pe frontul californian.

Mâine, Exterminatorul avea să înfrunte un nou infern şi va intra în a treia etapă a acestei ultime campanii sângeroase. Dacă voia Dumnezeu, bineînţeles.

Dar această zi încă nu se născuse.

Duse rulota pe o plajă lungă şi pustie şi opri la umbra unei faleze înalte. Abia atunci îşi conduse iubita până la pat.

Cuprins

Capitolul I.....3
Capitolul II.....9
Capitolul III.....13
Capitolul V.....23
Capitolul VI.....29
Capitolul VII.....36
Capitolul VIII.....41
Capitolul IX.....45
Capitolul X.....51
Capitolul XI.....56
Capitolul XII.....63
Capitolul XIII.....68
Capitolul XIV.....74
Capitolul XV.....77
Capitolul XVI.....80
Capitolul XVII.....83
Capitolul XVIII.....86
Capitolul XIX.....90
Capitolul XX.....97

Capitolul XXI.....102
Capitolul XXII.....106
Epilog.....111
Cuprins.....112

Când Mafia provocase moartea familiei lui Bob Hunter, ea nu ştiuse un lucru: în Vietnam camarazii îi spuneau lui Bob Hunter Exterminatorul!

Dominat de o ură feroce, Exterminatorul a început propria lui cruciadă. De la New York la Chicago, de la Palermo la Hong Kong, peste tot unde şi-a instaurat regimul de crimă şi corupţie, Mafia va da piept cu Exterminatorul!

Răzbunarea lui sună rece şi necruţător:

UCIDE! UCIDE! UCIDE!

6 420209 000986

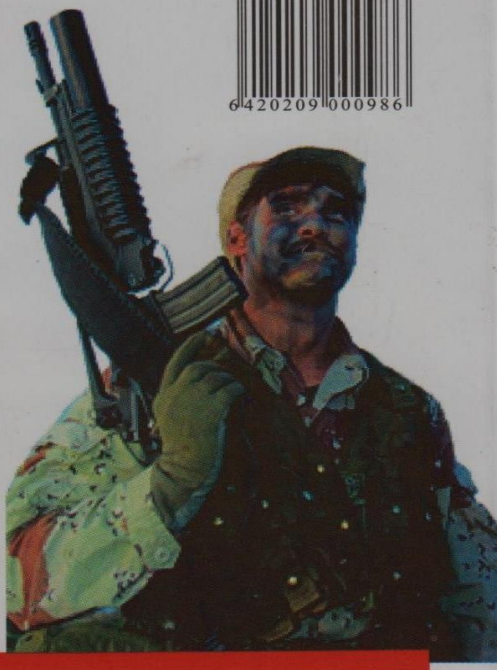

MERCENAR MERCENAR

— Destul, Rose, nu mai e nevoie, spuse el calm.

— Lasă-mă să continui până când marea va înghiţi această peninsulă blestemată! strigă ea plângând, incapabilă să se controleze.

Hunter o îndepărtă încetişor de consolă şi o strânse uşor în braţe. Tânăra femeie se aşeză pe banchetă şi Hunter, trecând în locul ei, demară în trombă.

Marţea Masacrului se terminase! Slavă Domnului!...

Hunter transmise raportul său către Brognola şi stabiliră de comun acord o întâlnire la miezul nopţii cu avionul care trebuia să transporte rulota.

Apoi îl sună pe Leo Turrin şi îl asigură că acum scena era curată pe frontul californian.

Mâine Exterminatorul va avea de înfruntat un nou infern şi va intra în a treia etapă a acestei ultime campanii sângeroase. Bineînţeles, cu voia lui Dumnezeu.

Dar această zi încă nu se născuse...

Deplasă rulota pe o plajă lungă şi pustie şi opri la umbra unei faleze înalte. Apoi îşi conduse iubita până la pat.

EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA

ISBN 973-9127-85-3 Lei 22.000